

10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม จังหวัดภูเก็ต

³³²
G E M S F T

สำนักงานจังหวัดภูเก็ต

กลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อการพัฒนาจังหวัด

phuket_strategy@hotmail.com

คำนำ

จังหวัดภูเก็ตมีความเจริญรุ่งเรือง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา และวัฒนธรรม เป็นเมืองท่าที่มีการติดต่อค้าขายกับต่างชาติมาอย่างยาวนาน เคยมีชื่อเสียงเรื่องอุตสาหกรรมเหมืองแร่ดีบุก ปัจจุบันเป็นเมืองท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก

แผนแม่บท 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ต ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2566 - 2585) จัดทำขึ้นเพื่อให้เห็นทิศทางการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ต โดยเป็นฉันทามติร่วมกัน ผ่านการมีส่วนร่วมยกย่องของส่วนราชการ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และสถาบันการศึกษา ในพื้นที่ ให้มีเศรษฐกิจหลากหลายสาขามากขึ้นกว่าเดิมที่มีการพึ่งพิงการท่องเที่ยวกระแสหลักเพียงอย่างเดียว โดยมีเป้าประสงค์ 10+ ด้าน คือ GEMMMSSSFFT ที่จังหวัดภูเก็ตต้องการจะบรรลุ อาทิ ภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหาร (Gastronomy City) ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการศึกษานานาชาติ (Education Hub) ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก (Maritime Destination Hub) ภูเก็ตเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก (Medical & Wellness Hub) ภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทางในการจัดงานไมซ์ระดับโลกแห่งอันดามัน (MICE City) ภูเก็ตเมืองน่าอยู่ เพื่อเศรษฐกิจที่ยั่งยืน (Smart City) ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางอาหารทะเลที่มีชื่อเสียง (Fisheries Hub) ภูเก็ตเมืองสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ เชื่อมโยงการท่องเที่ยว (Fusion Farm) ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ เพื่อคนทั้งมวลอย่างยั่งยืน (Tourism) และภูเก็ตเมืองส่งเสริม SMEs เพื่อเศรษฐกิจเสรี เป็นธรรม อย่างยั่งยืน (Smart SMEs)

การขับเคลื่อน 10+ เสาหลัก แม้จะเน้นหนักไปในเรื่องเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากจุดเจ็บปวดที่คนภูเก็ตเผชิญในยุคโควิด-19 แต่หลักคิดที่มีในทุกเสามีอยู่ 3 เรื่อง ได้แก่ (1) “การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน” เรื่องนี้คือประเด็น ‘เศรษฐกิจ’ ที่ภาคเอกชนจะต้องแสดงบทบาทนำในการขับเคลื่อน หากติดขัดประการใดควรแจ้งหน่วยงานราชการที่มีอำนาจหน้าที่ให้แก้ไขหรืออำนวยความสะดวก ตามแนว ‘เอกชนนำ ราชการหนุนเสริม ประชาชนเต็มเต็ม’ (2) “การลดความเหลื่อมล้ำ” เรื่องนี้คือประเด็น ‘สังคม’ ทำอย่างไรการพัฒนาจะทำให้คนภูเก็ตทุกคนรู้สึกว่าการพัฒนาอยู่เคียงข้างเขาด้วย โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ถือเป็นหน้าที่ส่วนราชการที่ต้องมองไปถึงการกระจายตัวของการพัฒนาให้ครอบคลุมทุกกลุ่ม ดึงกลุ่มที่ยังลำบากยากจนให้ขึ้นมา หรือภาคเอกชนที่อาจจะมีการกิจบางส่วนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางในสังคมมากขึ้น (3) “การพัฒนาที่ยั่งยืน” เรื่องนี้คือ ทั้งข้อ (1) และ (2) รวมกัน ผสมกับเรื่อง SDGs ที่ปี พ.ศ. 2566 เป็นต้นไป จังหวัดภูเก็ตจะขับเคลื่อนร่วมกับ United Nations Development Programme (UNDP) โดยจะเน้นไปเรื่อง ‘สิ่งแวดล้อม’ หรือเศรษฐศาสตร์โลกร้อน (all economics is going to be climate economics)

จังหวัดภูเก็ต โดยกลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อการพัฒนาจังหวัด หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือแผนแม่บท 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ต ระยะ 20 ปี จะเป็นประโยชน์กับผู้สนใจ โดยเฉพาะนักยุทธศาสตร์ (Strategists) และประชาชนชาวภูเก็ต ที่จะทำให้จังหวัดภูเก็ตพัฒนาเต็มศักยภาพอย่างยั่งยืน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง อนึ่ง หากมีข้อบกพร่องหรือผิดพลาดประการใด จังหวัดภูเก็ตขอความร่วมมือแจ้งข้อมูลมาที่สำนักงานจังหวัดภูเก็ต เพื่อปรับปรุงแก้ไขแผนแม่บทให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นต่อไป จะขอบคุณยิ่ง

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
เสาที่ 1 เรื่อง Gastronomy City	1
เสาที่ 2 เรื่อง Education Hub	10
เสาที่ 3 เรื่อง Maritime Destination Hub	30
เสาที่ 4 เรื่อง Medical & Wellness Hub	34
เสาที่ 5 เรื่อง MICE City	43
เสาที่ 6 เรื่อง Smart City	57
เสาที่ 7 เรื่อง Sports Tourism	75
เสาที่ 8 เรื่อง Fisheries Hub	87
เสาที่ 9 เรื่อง Fusion Farm	92
เสาที่ 10 เรื่อง Tourism	100
เสาที่ 10+1 เรื่อง Smart SMEs	117
ภาคผนวก	125

GASTRONOMY CITY

ภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์

ด้านวิทยาการอาหารที่ปลอดภัย ดีต่อสุขภาพ
และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 1 เรื่อง Gastronomy City

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารที่ปลอดภัย ดีต่อสุขภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

เมืองภูเก็ต ได้รับการประกาศเป็นเมืองเครือข่ายสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโก เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2558 ซึ่งเป็นเมืองแรกของประเทศไทยและของอาเซียน เป็น 1 ใน 18 เมืองของโลกที่ได้รับการพิจารณาจากจุดเด่นสำคัญ 5 ประการคือ 1) ความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมอาหารที่เกิดจากพหุสังคม 2) อาหารพื้นเมืองภูเก็ตเป็นองค์ประกอบสำคัญในทุกเทศกาล พิธีการ ความเชื่อ วิถีชีวิต ในครอบครัว 3) อาหารพื้นเมืองภูเก็ตหลายประเภทที่มีอัตลักษณ์ ไม่สามารถรับประทานที่อื่นได้ มีสูตรลับเฉพาะที่ถ่ายทอดผ่านคนในครอบครัว และหลายเมนูใช้วัตถุดิบที่มีเฉพาะในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต 4) ความเข้มแข็งและความร่วมมือจากภาคเอกชน ภาครัฐ และสถาบันวิชาการในภูเก็ต ทำให้มีการสร้างสรรค์นวัตกรรมบนพื้นฐานวิทยาการด้านอาหารหลากหลาย เช่น การจำหน่ายอาหารท้องถิ่นแปรรูปเป็นของฝากของที่ระลึก 5) ชาวภูเก็ตมีน้ำใจ อธิยาศัยงาม ยินดีร่วมแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับเมืองอื่น ๆ ในเครือข่ายภายใต้สโลแกน โดยใช้สโลแกน “กินดี อยู่ดี มีจิตงาม ที่ภูเก็ต good food, good health, good spirit”

ข้อกำหนดหนึ่งของยูเนสโกคือ ทุก ๆ 4 ปี จะมีการติดตามและประเมินการดำเนินงานภายใต้กรอบการพัฒนาของยูเนสโก สิ่งเหล่านี้เป็นตัวเร่งให้เทศบาลนครภูเก็ตซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหลักและเครือข่ายการพัฒนาทุกภาคส่วนร่วมกันวางแผนเพื่อการขับเคลื่อนเมืองระยะ 4 ปี (พ.ศ. 2559 - 2562) เพื่อพัฒนาเมืองภูเก็ตในฐานะเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโกด้วยโครงการกว่า 20 โครงการ คิดเป็นงบประมาณประมาณ 30 ล้านบาท ได้แก่ โครงการจัดทำ Application การท่องเที่ยวด้านอาหาร โครงการพัฒนาและจัดการธุรกิจร้านอาหารสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ โครงการนวัตกรรมอาหารกับภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหาร โครงการเยาวชนสืบสานและอนุรักษ์อาหารท้องถิ่นภูเก็ต โครงการสัมมนาเชิงวิชาการด้านอาหารแก่สถาบันการศึกษา สมาคมและผู้ประกอบการ การจัดงานแสดงสินค้า Phuket Hotel Craft and Skill Expo 2019 โครงการพัฒนาและเผยแพร่คลังความรู้ด้านมรดกและภูมิปัญญาด้านอาหารท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต โครงการจัดตั้งศูนย์ข้อมูล แหล่งเรียนรู้ และกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมด้านอาหาร

เมื่อปลายปี พ.ศ. 2562 ยูเนสโกมาตรวจติดตามและประเมินผลการดำเนินงานระยะ 4 ปี (พ.ศ. 2559 - 2562) และต่อมาจังหวัดภูเก็ต โดยเทศบาลนครภูเก็ตได้จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาตามเป้าหมายความยั่งยืน 17 ประการของยูเนสโก โดยส่งเสริมโครงการ และกิจกรรมทั้งในระดับท้องถิ่นและนานาชาติ เช่น มีการสร้างความเชื่อมั่นผู้บริโภคด้วยการตรวจสอบอาหารตามมาตรฐานหลักสุขาภิบาลอาหาร การยกระดับองค์ความรู้ด้านบริหารจัดการอาหารเชิงสร้างสรรค์ผ่านการจัดอบรมให้แก่ผู้ประกอบการ การวิจัยเพื่อสร้างฐานข้อมูลประวัติศาสตร์ด้านอาหารของภูเก็ตในแต่ละยุค และคาดว่าปลายปี พ.ศ. 2566 ยูเนสโกจะดำเนินการตรวจติดตาม และประเมินผลการดำเนินงานตามมาตรฐานของยูเนสโก ระยะ 4 ปี (พ.ศ. 2563 - 2566)

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 เป็นอุปสรรคสำคัญของการขับเคลื่อนกิจกรรมเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของจังหวัดภูเก็ต

นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้ว ยังมีข้อจำกัดในการขับเคลื่อนพันธกิจของความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหาร คือ การที่เทศบาลนครภูเก็ตซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ และผู้ดำเนินงานหลัก ในการนำเสนอข้อมูลต่อยูเนสโก และทำให้จังหวัดภูเก็ตได้รับประกาศเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโก หลังจากนั้น ทางเทศบาลนครภูเก็ตยังคงเป็นหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อนพันธกิจความเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหารมาโดยตลอด ทำให้การขับเคลื่อนงานดังกล่าวยังไม่ครอบคลุม และกระจายไปยังหน่วยงานอื่น ๆ อย่างเป็นรูปธรรม แม้ว่าผู้บริหารของทางเทศบาลนครภูเก็ตได้มีการยืนยันมาตั้งแต่ได้รับการประกาศความเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหารของจังหวัดภูเก็ต ต้องรวมถึงพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากแหล่งอาหารพื้นเมือง และแหล่งวัตถุดิบในการผลิตอาหารครอบคลุมพื้นที่ในจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งการเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหาร จะเป็นประโยชน์ในภาพรวมของภูเก็ตทั้งหมดด้วย

ดังนั้นการที่จังหวัดภูเก็ตกำหนดให้พันธกิจด้านความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารเป็น 1 ใน 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ต จึงเป็นโอกาสในการรวมพลังจากภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อขับเคลื่อนเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหาร ให้ครอบคลุมพื้นที่ของจังหวัดภูเก็ตอย่างเป็นรูปธรรม ตามความต้องการของเทศบาลนครภูเก็ตในปัจจุบัน

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

จังหวัดภูเก็ต โดยเทศบาลนครภูเก็ต และภาคีเครือข่ายได้ร่วมดำเนินงานพัฒนาเมืองภูเก็ตภายใต้ความเป็นเมืองเครือข่ายสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโก (Phuket : City of Gastronomy) เพื่อส่งเสริมสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้รับการพัฒนาสู่ความยั่งยืน ดังนี้

3.1 การสนับสนุนการบริหารจัดการเครือข่ายเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโก

3.1.1 ร่วมแสดงวิสัยทัศน์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับเมืองภูเก็ตให้เป็นที่รู้จักในเวทีนานาชาติในฐานะเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหาร และมุ่งมั่นที่จะพัฒนาเมืองอาหารสะอาดและปลอดภัย โดยคำนึงถึงต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ เพื่อให้คนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวเกิดความมั่นใจและประทับใจ ณ ประเทศโปแลนด์

3.1.2 ร่วมลงนามในข้อตกลงความร่วมมือที่จะให้ความสำคัญต่อการกิจของเครือข่ายในการสร้างสรรค์เพื่อร่วมผลักดันให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน ณ ประเทศอิตาลี

3.1.3 เป็นเจ้าภาพจัดประชุม Phuket : Gastronomy International Symposium จำนวน 2 ครั้ง (พ.ศ. 2560 และ พ.ศ. 2563) ณ จังหวัดภูเก็ต

3.2 การริเริ่มดำเนินการในระดับท้องถิ่นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของยูเนสโก

3.2.1 การทำงานร่วมกันระหว่างทุกภาคีเพื่อพัฒนาเมืองภูเก็ตผ่านนโยบายเมืองความคิดสร้างสรรค์ โดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการ Phuket: City of Gastronomy เพื่อร่วมกันจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ขับเคลื่อนโครงการที่มีการบูรณาการทุกภาคส่วนในจังหวัดภูเก็ต โดยสนับสนุนการดำเนินงาน 5 ด้าน คือ ประชาสัมพันธ์ การจัดการองค์ความรู้ การวิจัยและพัฒนาห่วงโซ่อาหารสร้างสรรค์ การจัดกิจกรรม และการดำเนินงานตามกรอบยูเนสโก

3.2.2 การส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมอาหาร ภูมิปัญญาด้านอาหารให้ชุมชนในทุกระดับ เช่น โครงการนวัตกรรมอาหารกับภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์ด้านอาหาร โดยเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการกว่า 50 ร้านค้า เข้าร่วมอบรมความรู้ด้านการจัดการธุรกิจด้านอาหารอย่างสร้างสรรค์ โครงการสร้างมาตรฐานด้านรสชาติและความเป็นเอกลักษณ์อาหารพื้นเมือง อาหารโบราณ ด้วยนวัตกรรม โดยมีการสนับสนุนการจัดซื้ออุปกรณ์เครื่องวัดสี และเครื่องวัดรสชาติ เพื่อใช้ในการวิจัยของสถาบันการศึกษา โครงการจัดสัมมนาเชิงวิชาการด้านอาหารแก่สถาบันการศึกษา สมาคม และผู้ประกอบการ โดยมีการจัดงานและแสดงสินค้า Phuket Hotel Craft and Skill Expo 2019 และโครงการพัฒนาและเผยแพร่คลังความรู้ด้านมรดก และภูมิปัญญาด้านอาหารท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

3.3 เปิดโอกาสให้คนภูเก็ตทุกกลุ่มได้เข้าถึงความรู้ด้านอาหารและวัฒนธรรม และใช้ความรู้เพื่อส่งเสริมความเป็นอยู่

3.3.1 กลุ่มเกษตรกร ได้มีการให้ความรู้เพื่อการพัฒนาและยกระดับคุณภาพและมาตรฐานระบบการผลิตการเกษตรสนับสนุน Phuket Gastronomy ได้แก่ กลุ่มสับปะรดภูเก็ต ผักเหมียง พืชผัก และปศุสัตว์ โดยแบ่งเป็นกิจกรรมต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ โดยมีสำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต เป็นหน่วยดำเนินการ

3.3.2 กลุ่มเยาวชน นักเรียน และแม่บ้าน ได้มีการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาอาหารท้องถิ่น โดยมีปราชญ์ท้องถิ่น กลุ่มผู้สูงอายุ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านอาหารท้องถิ่น โดยมีวิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ตเป็นหน่วยดำเนินการ พัฒนาหลักสูตรระยะสั้นฐานสมรรถนะ 5 หลักสูตร ได้แก่ อาหารคาว ขนม อาหารว่าง อาหารจานเดียว และอาหารเพื่อสุขภาพ

3.3.3 กลุ่มผู้ประกอบการ ได้มีการจัดประชุม และให้ความรู้เพื่อความรู้ความเข้าใจในการควบคุมคุณภาพวัตถุดิบให้ถูกสุขลักษณะและปลอดภัยตามเกณฑ์มาตรฐาน เช่น การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานการตรวจและประเมินคุณภาพด้านกายภาพ พัฒนามาตรฐานสถานที่จำหน่ายอาหาร จัดรถเคลื่อนที่ออกกลุ่มตรวจสอบสารพิษตามตลาดสด

3.4 จัดตั้งศูนย์ข้อมูล แหล่งเรียนรู้ และกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมด้านอาหาร

3.4.1 จัดตั้งชมรมภูเก็ตอาหารสร้างสรรค์ โดยผู้ประกอบการร้านอาหารภายในจังหวัดภูเก็ต

3.4.2 เว็บไซต์ <http://phuketgastronomy.com/> ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข่าวสาร Phuket : City of Gastronomy

3.5 บูรณาการวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์สู่นโยบายด้านการท่องเที่ยวเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองภูเก็ต

3.5.1 จัดงานตรุษจีน-ย้อนอดีตเมืองภูเก็ต

3.5.2 จัดทำ Application เส้นทางท่องเที่ยวด้านอาหาร (Phuket Tourism Culinary Route) โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณกว่า 2 ล้านบาท ซึ่งมีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต และมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ทำการพัฒนาฐานข้อมูลด้านอาหาร ร้านอาหาร จำนวน 6 ร้าน และเส้นทางอาหารภูเก็ต โดยมีรูปแบบ 3 ภาษาคือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

1. ขับเคลื่อนความเป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของจังหวัดภูเก็ต ให้สามารถสร้างรายได้ให้กับจังหวัดภูเก็ตได้มากยิ่งขึ้น

2. ส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ ถ่ายทอดความรู้ และภูมิปัญญาเกี่ยวกับอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต ไปสู่เด็ก และเยาวชนของจังหวัดภูเก็ต

3. สร้างช่องทางการสื่อสารและประชาสัมพันธ์อาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต ให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในระดับประเทศ และระดับโลก

4. ส่งเสริมให้มีการเพิ่มผลผลิตจากภาคการเกษตร เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการประกอบอาหารพื้นเมือง ที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

1. เมืองภูเก็ตได้รับการประกาศให้เป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโก (Phuket : City of Gastronomy)

2. สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 คลี่คลาย ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าจังหวัดภูเก็ตมากขึ้น

3. กระแสความตื่นตัวของนักท่องเที่ยวโดยชุมชนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

4. กระทรวงศึกษาธิการให้ความสำคัญกับสถานศึกษา โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวของท้องถิ่น ผ่าน “สาระการเรียนรู้ท้องถิ่น” ควบคู่กับการเรียนรู้ผ่าน “สาระแกนกลาง” ดังนั้นสถานศึกษาจึงจำเป็นต้องทำการบูรณาการเรื่องราวของท้องถิ่นในหลักสูตรของสถานศึกษา

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนา

1. จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 คลี่คลาย จนเกือบจะเข้าสู่สถานการณ์ปกติ ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าจังหวัดภูเก็ตมากขึ้น จนเกือบจะเข้าสู่สถานการณ์ปกติ โดยจะเห็นว่าการเดินทางเข้ามาจังหวัดภูเก็ตของนักท่องเที่ยวย่อมส่งผลต่อการบริโภคอาหาร ดังนั้น การประชาสัมพันธ์ และส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวรู้จักอาหารพื้นเมืองภูเก็ตบนพื้นฐานของความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหาร ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้อาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตเป็นที่รู้จักกันมากยิ่งขึ้น รวมทั้งส่งผลกระทบต่อรายได้ของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ที่เป็นคนในชุมชนของจังหวัดภูเก็ต

2. ความตื่นตัวของนักท่องเที่ยวโดยชุมชนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะส่งผลต่อการบริโภคอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต เพราะความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของเมืองภูเก็ตย่อมเป็นเรื่องราวของวัฒนธรรมของท้องถิ่นโดยอัตโนมัติ

3. ความจริงจังของส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และภาคเอกชน ที่มีการประสานความร่วมมือในการขับเคลื่อนความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของเมืองภูเก็ตอย่างจริงจัง ย่อมทำให้ประสบความสำเร็จได้ง่าย

4. ความตื่นตัวของชุมชนท้องถิ่นในความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของเมืองภูเก็ต การประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนท้องถิ่นตระหนักถึงความสำคัญของอาหารพื้นเมือง และมองเห็นถึงประโยชน์กับชุมชน โดยภาคประชาชนพร้อมขับเคลื่อนความร่วมมือกับภาครัฐ

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strengths = S) 1. จังหวัดภูเก็ตมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ของประชากร ทำให้มีความแตกต่างหลากหลายของอาหารตามชาติพันธุ์ 2. จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งผลิตวัตถุดิบทางการเกษตรสำหรับนำมาทำอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ เช่น สับปะรดภูเก็ต ส้มควาย ผักเหมียง และผลผลิตจากภาคการประมง 3. เมืองภูเก็ตได้รับการประกาศให้เป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของ UNESCO (Phuket : The Creative City of UNESCO for Gastronomy) 4. จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก	จุดอ่อน (Weaknesses = w) 1. ความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของภูเก็ตยังขาดการสื่อสารให้เข้าใจตรงกันอย่างแพร่หลาย ไปสู่ภาคส่วนต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ต 2. ความเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของจังหวัดภูเก็ตมีขอบเขตเฉพาะในเขตเมือง 3. การผลิตอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตขาดการถ่ายทอดและสืบสานไปสู่คนรุ่นใหม่ 4. ขาดการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับแหล่ง/ร้านอาหาร ที่เป็นอาหารพื้นเมืองของจังหวัดภูเก็ต โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยว 5. อาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต มีอายุในการเก็บไม่นาน 6. แหล่งผลิต และจำหน่ายอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต มีการกระจายกระจายทำให้เป็นอุปสรรคสำหรับผู้บริโภค
โอกาส (Opportunities = O) 1. ความมีชื่อเสียงด้านการเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาจังหวัดภูเก็ตเป็นจำนวนมาก 2. หน่วยงานภาครัฐ และสถาบันอุดมศึกษา และภาคเอกชนในพื้นที่ มีความพร้อมสนับสนุนด้านบุคลากรและด้านวิชาการ 3. นักท่องเที่ยวในปัจจุบันให้ความสนใจการท่องเที่ยวโดยชุมชน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เพิ่มมากขึ้น การเป็นเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของจังหวัดภูเก็ต สามารถตอบสนองความสนใจของนักท่องเที่ยวได้ 4. ความเจริญก้าวหน้า ความทันสมัยของระบบการสื่อสารและการขนส่ง ทำให้การซื้อขายสินค้า และผลิตภัณฑ์ครอบคลุมพื้นที่ และมีความรวดเร็ว	อุปสรรค (Threats = T) 1. สภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้ต้นทุนในการผลิตอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตสูงขึ้น ส่งผลต่อราคาอาหารที่จำหน่าย 2. ความเป็นเมืองท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ทำให้ผู้ประกอบการอาชีพทางการเกษตรที่มีการนำผลผลิตมาประกอบอาหารลดลง

8. การกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี ของเสา Gastronomy City

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	ต้นน้ำ พัฒนา ส่งเสริมแหล่ง วัตถุดิบสำหรับผลิต อาหารพื้นเมือง ที่เป็นอัตลักษณ์ของ จังหวัดภูเก็ต	1. ส่งเสริมการปลูกผัก ปลอดสารพิษ	10 ชุมชน	10 ชุมชน	10 ชุมชน	10 ชุมชน
		2. ส่งเสริมและเพิ่มพื้นที่ ในการปลูกพืชที่ใช้ ในการประกอบอาหาร พื้นเมืองภูเก็ต	10 ชุมชน	10 ชุมชน	10 ชุมชน	10 ชุมชน
		3. บริหารจัดการพื้นที่ อาศัยของสัตว์ทะเล	2 พื้นที่	2 พื้นที่	2 พื้นที่	2 พื้นที่
		4. ส่งเสริมและพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพ วัตถุดิบที่ใช้ปรุงอาหาร	5 ราย	10 ราย	15 ราย	20 ราย
		5. ส่งเสริมการผลิต วัตถุดิบสำหรับประกอบ อาหารพื้นเมืองภูเก็ต	2 ชนิด	2 ชนิด	2 ชนิด	2 ชนิด
2	กลางน้ำ ส่งเสริมให้มี การถ่ายทอดความรู้ และภูมิปัญญาเกี่ยวกับ อาหารพื้นเมือง ที่เป็นอัตลักษณ์ของ จังหวัดภูเก็ต	1. การพัฒนาหลักสูตร สถานศึกษาในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับอาหาร พื้นเมือง	1 ชนิด	1 ชนิด	1 ชนิด	1 ชนิด
		2. การจัดการเรียนรู้ อาหารพื้นเมือง ในโรงเรียนผู้สูงอายุ ในสังกัดกรมการปกครอง ส่วนท้องถิ่น	3 โรงเรียน	3 โรงเรียน	3 โรงเรียน	3 โรงเรียน
		3. การอบรมตาม หลักสูตรระยะสั้น เกี่ยวกับอาหารพื้นเมือง	5 หลักสูตร	10 หลักสูตร	15 หลักสูตร	20 หลักสูตร
		4. การวิจัย เพื่อสร้าง องค์ความรู้เกี่ยวกับ อาหารพื้นเมืองภูเก็ต	5 เรื่อง	5 เรื่อง	5 เรื่อง	5 เรื่อง
		5. การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ อาหารพื้นเมืองของ จังหวัดภูเก็ต	2 ศูนย์	2 ศูนย์	2 ศูนย์	2 ศูนย์

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
		6. การจัดทำสื่อและ สร้างนวัตกรรม เพื่อประชาสัมพันธ์ อาหารพื้นเมืองของ จังหวัดภูเก็ตทั้ง ภายในประเทศ และต่างประเทศ	4 ชิ้น	7 ชิ้น	10 ชิ้น	15 ชิ้น
		7. การส่งเสริมการแปรรูป อาหารพื้นเมืองของ จังหวัดภูเก็ต	5 ประเภท	5 ประเภท	7 ประเภท	10 ประเภท
		8. การประกวดเชฟ เยาวชนอาหารพื้นเมือง	4 รุ่นอายุ	4 รุ่นอายุ	4 รุ่นอายุ	4 รุ่นอายุ
		9. การพัฒนามัคคุเทศก์ ให้มีความรู้ ด้านอาหารพื้นเมือง	5 รุ่น	5 รุ่น	5 รุ่น	5 รุ่น
		10. การจัดทำฐานข้อมูล ภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านอาหารพื้นเมืองภูเก็ต	1 ฐาน	1 ฐาน	1 ฐาน	1 ฐาน
		11. การพัฒนาเชฟ อาหารพื้นเมืองภูเก็ต	100 คน	100 คน	100 คน	100 คน
		12. พัฒนารูปแบบ และ การส่งเสริมการรับรอง ร้านอาหารพื้นเมืองภูเก็ต	1 รูปแบบ	-	-	-
		13. การส่งเสริมการผลิต ปุ๋ยอินทรีย์ จากขยะ อาหารเหลือทิ้ง	5 กลุ่ม	5 กลุ่ม	5 กลุ่ม	5 กลุ่ม
		14. การส่งเสริมพัฒนา บรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม เช่น บรรจุภัณฑ์ ชีวภาพ บรรจุภัณฑ์ ที่บริโภคได้ เป็นต้น	5 บรรจุภัณฑ์	5 บรรจุภัณฑ์	5 บรรจุภัณฑ์	5 บรรจุภัณฑ์

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
3	ปลายน้ำ การเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ จากอาหารพื้นเมืองภูเก็ต	1. กิจกรรมการท่องเที่ยว เชิงอาหาร (โปรแกรม ท่องเที่ยวแหล่งอาหาร พื้นเมือง/นักท่องเที่ยว เรียนรู้วิถีการทำอาหาร พื้นเมือง)	5 ชนิด อาหาร	5 ชนิด อาหาร	5 ชนิด อาหาร	5 ชนิด อาหาร
		2. การจัดทำเส้นทาง การท่องเที่ยวเชิงอาหาร	5 เส้นทาง	5 เส้นทาง	-	-
		3. การจัดเทศกาล อาหารพื้นเมืองภูเก็ต	50 ครั้ง	50 ครั้ง	50 ครั้ง	50 ครั้ง
		4. การนำเสนอผลิตภัณฑ์ อาหารพื้นเมืองภูเก็ต ในสถานที่และงานต่าง ๆ (Road Show) ทั้งภายในประเทศและ ต่างประเทศ	10 ครั้ง	10 ครั้ง	10 ครั้ง	10 ครั้ง
		5. การแลกเปลี่ยน การเรียนรู้การเป็นเมือง วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ด้านอาหาร	5 ครั้ง	5 ครั้ง	5 ครั้ง	5 ครั้ง
		6. ส่งเสริมการจัด เมนูอาหารพื้นเมือง ในโรงแรมและสายการบิน	10 แห่ง	10 แห่ง	10 แห่ง	10 แห่ง
		7. ส่งเสริมและพัฒนา อาหารพื้นเมืองภูเก็ต ที่เป็น “เมนูอาหารของฝาก”	2 รายการ	2 รายการ	2 รายการ	2 รายการ
		8. ส่งเสริมกลุ่มวิสาหกิจ ชุมชนขนาดกลางและ ย่อมเกี่ยวกับอาหาร พื้นเมืองภูเก็ต	3 กลุ่ม	3 กลุ่ม	3 กลุ่ม	3 กลุ่ม

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

แผนการดำเนินงานที่สำคัญในภาพการขับเคลื่อนเมืองวัฒนธรรมสร้างสรรค์ด้านอาหารของจังหวัดภูเก็ตในระยะยาวควรมีดังนี้

- 1) การพัฒนา ส่งเสริมแหล่งวัตถุดิบปลอดภัยสำหรับผลิตอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต
- 2) การถ่ายทอดภูมิปัญญาเกี่ยวกับอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตผ่านระบบการศึกษาทั้งในระบบ นอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย
- 3) การวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ เกี่ยวกับอาหารพื้นเมืองภูเก็ต
- 4) พัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตอาหาร ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต
- 5) การประชาสัมพันธ์ให้อาหารพื้นเมืองที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต ให้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในระดับประเทศ และระดับโลก โดยผ่านการสื่อสารหลากหลายช่องทาง
- 6) การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

EDUCATION HUB

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการศึกษานานาชาติ
พัฒนาสู่ความเป็นพลเมืองโลก
ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 2 เรื่อง Education Hub

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการศึกษานานาชาติ พัฒนาสู่ความเป็นพลเมืองโลก ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

การพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) ยุทธศาสตร์ชาติที่ 3 ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ / ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม โดยเฉพาะกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำและผู้ด้อยโอกาสที่ต้องได้รับโอกาสการพัฒนาศักยภาพ โดยมีการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้กับคนทุกกลุ่มในสังคม การยกระดับรายได้ผ่านการส่งเสริมทักษะต่าง ๆ ประกอบด้วย แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (12) ประเด็นการพัฒนาการเรียนรู้แผนย่อย (1) การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 21 และ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566 – 2570 การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ แผนการปฏิรูปประเทศ ด้านการศึกษา ยกระดับคุณภาพของการจัดการศึกษา ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา มุ่งความเป็นเลิศ และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

“การศึกษา” เป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการพัฒนาทุนมนุษย์ ให้มีคุณภาพ และมีบทบาทที่สำคัญในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันและยืดหยุ่นในเวทีโลก รวมทั้งจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนรักที่จะเรียน มีคุณธรรม สามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างเหมาะสม

การพัฒนาการศึกษาในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต มุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบประชารัฐ ภายใต้วิสัยทัศน์ (Vision) “ผู้เรียนได้รับการพัฒนาศักยภาพ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต อย่างมีคุณภาพบนพื้นฐานหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ของ แผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต ระยะ 5 ปี พ.ศ. 2566 – 2570 จึงได้มีการกำหนดเป้าหมายหลักและวางยุทธศาสตร์ที่เน้นการปรับสภาพการณ์ สามารถตอบสนองต่อแนวทางการพัฒนาในการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ (Strategic Issues) 5 ด้าน ดังนี้

พันธกิจ (Mission)

1. ส่งเสริม สนับสนุนให้หน่วยงาน สถานศึกษาจัดการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องเท่าทัน และสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมในศตวรรษที่ 21
2. ส่งเสริม สนับสนุน ให้หน่วยงาน สถานศึกษาสามารถจัดการศึกษาเพื่อสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติ
3. ส่งเสริม สนับสนุน ให้หน่วยงาน สถานศึกษาจัดการศึกษาที่สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ
4. สร้างโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายและทุกพื้นที่
5. สนับสนุนส่งเสริมสถานศึกษาจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อม
6. สนับสนุนส่งเสริมพัฒนาระบบบริหาร โดยยึดหลักธรรมาภิบาลบนพื้นฐานหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและการสร้างภาคีเครือข่ายเพื่อการขับเคลื่อนประเทศไทย 4.0

เป้าประสงค์ (Goals)

1. หน่วยงานและสถานศึกษาจัดการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องเท่าทันและสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมในศตวรรษที่ 21
2. หน่วยงานและสถานศึกษาสามารถจัดการศึกษาเพื่อสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติ
3. หน่วยงานและสถานศึกษาจัดการศึกษาที่สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ
4. หน่วยงานและสถานศึกษาสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายและทุกพื้นที่
5. สถานศึกษามีการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมหน่วยงานและสถานศึกษาพัฒนาระบบบริหารโดยยึดหลักธรรมาภิบาลบนพื้นฐานหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและการสร้างภาคีเครือข่ายเพื่อการขับเคลื่อนประเทศไทย 4.0

กลยุทธ์ตามประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

กลยุทธ์

1. สร้างเสริมและพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทุกช่วงวัย ทักษะอาชีพ ทักษะการใช้ชีวิต ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมศตวรรษที่ 21
2. ส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนทุกช่วงวัยได้พัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่องโดยบูรณาการการให้บริการการศึกษาของสถานศึกษาระดับต่าง ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. บูรณาการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างหลักคิดและทัศนคติที่ถูกต้อง ด้านระเบียบ วินัย คุณธรรมจริยธรรม จิตสาธารณะ ความเป็นพลเมือง และตามแนวคิดอัตลักษณ์คนภูเก็ต “ต่งห่อ”
4. พัฒนาศักยภาพผู้บริหาร ครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพ เพื่อให้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ และหรือบริบทของพื้นที่

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาการศึกษาเพื่อความมั่นคง

กลยุทธ์

1. ส่งเสริม สนับสนุน การจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติ และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
2. ส่งเสริม สนับสนุนการน้อมนำพระราชกระแสและพระบรมราโชบายด้านการศึกษา และโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
3. ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้การปลูกฝังและเสริมสร้างวิถีประชาธิปไตย ความสามัคคี สมานฉันท์ สันติวิธีและต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน
4. ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เพื่อป้องกันและแก้ไขภัยคุกคามในรูปแบบใหม่

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์

1. ส่งเสริมสนับสนุนการผลิตและพัฒนากำลังคนที่มีสมรรถนะ ทักษะ และคุณลักษณะที่สำคัญ
2. ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ด้านภาษาอย่างน้อย 3 ภาษา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้และส่งเสริมให้จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองศูนย์กลางของการศึกษาในระดับนานาชาติ
3. พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานด้านอาชีพ และวางรากฐานทักษะอาชีพและค่านิยมการเรียนรู้เพื่อมีงานทำที่สอดคล้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
4. ส่งเสริมการวิจัยและนวัตกรรมการบริหารและจัดการศึกษา และพัฒนาบุคลากรวิจัยทางการศึกษา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษา

กลยุทธ์

1. ผู้เรียนทุกคนได้รับโอกาสและความเสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ
2. ส่งเสริมสนับสนุนสถานศึกษา ในการผลิตและพัฒนากำลังคนตามศักยภาพตามความเชี่ยวชาญ และความเป็นเลิศของแต่ละสถานศึกษา
3. ส่งเสริมสนับสนุนผู้เรียนให้มีทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการรองรับเทคโนโลยีในอนาคต
4. ส่งเสริมสนับสนุนผู้เรียนให้มีทักษะอาชีพและเรียนรู้การเป็นผู้ประกอบการ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์

1. สอดแทรกกิจกรรมส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ สร้างความตระหนักและร่วมอนุรักษ์ฟื้นฟูคุณภาพทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในสาระการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน
2. ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน
3. ส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
4. พัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีความยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการทางการศึกษา กลยุทธ์

1. ส่งเสริมและพัฒนากำหนดเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการและให้บริการประชาชน
2. พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อใช้ประโยชน์เพื่อการบริหารจัดการ และการพัฒนา ด้านการศึกษา
3. พัฒนาระบบบริหารงานบุคคลของข้าราชการ ครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อยกระดับสมรรถนะการปฏิบัติงาน
4. ส่งเสริมสนับสนุนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
5. พัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องตามหลักธรรมาภิบาล
6. พัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐให้มีสมรรถนะสูง มีระบบบริการ ที่มีคุณภาพ ทันสมัย และได้มาตรฐาน

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

1. ปัญหานักเรียนออกกลางคัน จากการสำรวจหน่วยทางการศึกษาแต่ละสังกัดตามข้อมูลสารสนเทศด้านการศึกษาจังหวัดภูเก็ต ปีการศึกษา พ.ศ. 2565 ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากมีปัญหาครอบครัว รองลงมา ได้แก่ การอพยพตามผู้ปกครอง จากปัญหาขาดเรียน หาเลี้ยงครอบครัวตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีการออกกลางคันในกรณีอื่น ๆ ที่ไม่ได้ระบุสาเหตุ
2. ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ความเสมอภาคทางการศึกษา การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา ได้แก่ การจัดการศึกษาของสถานศึกษาในแต่ละสังกัด มีการลงทุนใช้ทรัพยากรในการพัฒนาแตกต่างกัน คุณภาพการศึกษา ของสถานศึกษาที่สังกัดภาครัฐ (ระดับประถมศึกษา) ที่ส่วนใหญ่จัดการศึกษาภายใต้ข้อจำกัด และได้รับการสนับสนุนจากท้องถิ่นน้อย ผู้เรียนมีการหลุดระบบการศึกษา เด็กตกหล่น และ ออกกลางคัน ด้วยสาเหตุต่างๆ เช่น การเคลื่อนย้ายถิ่นฐาน เพื่อประกอบอาชีพในจังหวัดภูเก็ต การเข้ามาอาศัยแบบถาวรและเป็นการชั่วคราวตามฤดูกาล ของการท่องเที่ยว การนำบุตรหลานติดตามมาโดยไม่ได้ย้ายเข้าทะเบียนการที่พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานเพราะปัญหาค่าครองชีพทำให้เด็กและเยาวชน ขาดโอกาสทางการศึกษาและไม่สามารถเข้าถึงระบบการศึกษาของภาครัฐซึ่งไม่สอดคล้องกับการพัฒนากำลังคน (ทรัพยากรมนุษย์) ที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวในระดับนานาชาติ
3. การจัดการศึกษาที่เป็นความต้องการของภาคธุรกิจ ภายในจังหวัด เนื่องจาก จังหวัดภูเก็ตมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และในส่วนภาคเอกชนในจังหวัดภูเก็ต มีทั้งนักลงทุนภายในประเทศและภายนอกประเทศจำนวนมาก และมีอาชีพ รูปแบบการลงทุนที่หลากหลายยังขาดการวิเคราะห์ การลงทุน วางแผน ทางด้านการศึกษา ที่เป็นระบบในทุกๆระดับในการที่จะวางแผนอนาคต การศึกษาของจังหวัด ดังนั้น ทิศทางในการจัดการศึกษาจึงไม่สะท้อนบริบทของจังหวัด อาศัยแต่เพียงภาครัฐซึ่งยังต้องทำงานที่ตอบสนองกับนโยบายของประเทศ เป็นอุปสรรคต่อการจัดการศึกษา ที่เป็นความต้องการของจังหวัด โดยเฉพาะการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพและการมีงานทำ สู้ตลาดแรงงาน

4. งบประมาณการจัดการศึกษาไม่เพียงพอ กล่าวคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น/จังหวัด ยังให้การสนับสนุนด้านการศึกษาน้อย เมื่อเทียบกับสัดส่วน ในการพัฒนาด้านอื่นๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก กฎ ระเบียบ ที่ไม่เอื้อต่อการสนับสนุนงบประมาณ หรือไม่สอดคล้องกับทิศทาง และเป้าหมาย รวมไปถึงในบางพื้นที่ ยังพบปัญหาความขัดแย้งกันระหว่างสถานศึกษาของรัฐ และท้องถิ่นมีความซ้ำซ้อนกัน
5. ด้านบุคลากรภาครัฐ ได้แก่ ผู้บริหารระดับหน่วยงาน ผู้บริหารโรงเรียน ครู มีจำนวนไม่เพียงพอ เนื่องจาก มีการเคลื่อนย้าย อยู่ตลอดเวลา ไม่มีความต่อเนื่อง และไม่สามารถปรับอัตรากำลัง ให้เหมาะสมกับพื้นที่ ได้อย่างเหมาะสม เพราะมีระเบียบ กฎหมาย และนโยบายที่ต้องดำเนินการ ตามราชการส่วนกลาง

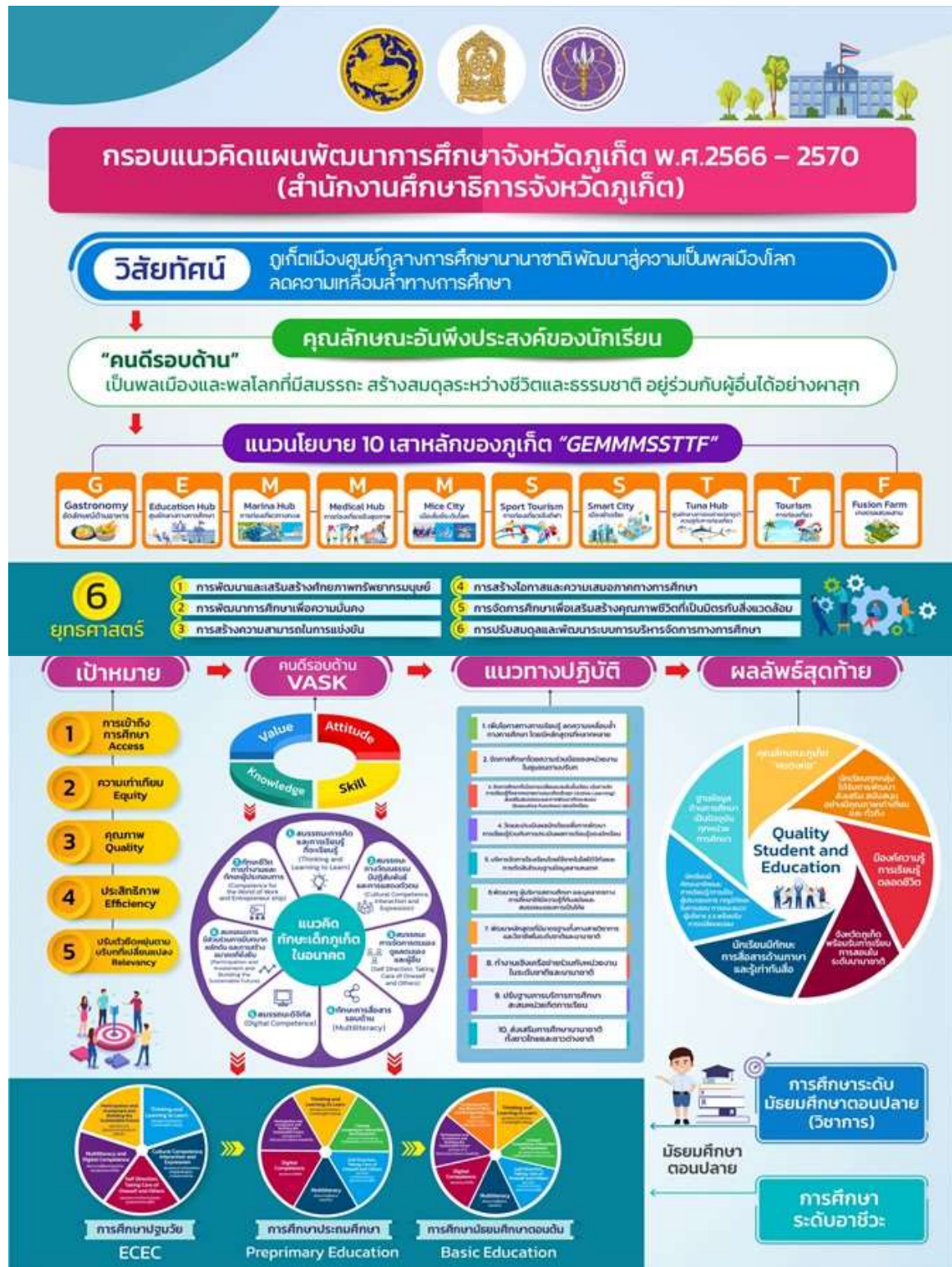
3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

3.1 การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต โดยคณะกรรมการการศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต (กศจ.) ได้มีการขับเคลื่อน การพัฒนาการศึกษา โดยมีแผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่ปี พ.ศ.2560 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน คือ แผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 – 2570 ที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ในจังหวัด เพื่อใช้เป็นกรอบและทิศทางการจัดการศึกษาของทุกหน่วยงานที่จัดการศึกษาในจังหวัดภูเก็ต ส่งผลให้จังหวัดภูเก็ต มีผลสัมฤทธิ์ด้านวิชาการ (การศึกษาขั้นพื้นฐาน) สูงกว่าระดับประเทศ และสถาบันอาชีวศึกษา สามารถจัดกิจกรรมที่ตอบสนองประเด็นและยุทธศาสตร์ด้านการแข่งขัน ดังนี้

กรอบแนวคิดแผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.2566 - 2570
Learning Module หัวข้อการศึกษา Education CHAIN “ผู้เรียน เก่ง ดี มีสุข “คนต่างห่อ”

3.2 การขอจัดตั้ง โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทนานาชาติ และโรงเรียนเอกชนนอกระบบ

มีการขอจัดตั้งโรงเรียนเอกชนตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ระบุเป้าหมายสัดส่วนของโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน คือ 60 : 40 (เป้าหมาย 20 ปี ภายในปี พ.ศ. 2579) ปัจจุบันจังหวัดภูเก็ต มีสถานศึกษาของรัฐต่อเอกชน คือ 50 : 50 ซึ่งคาดว่าจะสามารถเป็นไปตามเป้าหมายได้ นอกจากนี้ ยังพบว่าการขอจัดตั้ง โรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนเอกชน นอกระบบ (ที่เน้นหลักสูตรระยะสั้น) เพิ่มมากขึ้น มีการขออนุญาตผู้เรียนชาวต่างชาติเข้ามาเรียนโดยถือ VISA ED ตั้งแต่ในช่วงปี พ.ศ. 2565 เป็นต้นมา นอกจากนี้จะได้รับความสนใจจากกลุ่มเป้าหมายในต่างประเทศแล้ว ผู้ปกครองในประเทศไทย ก็เห็นความสำคัญอัตราเพิ่มขึ้น ปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ตมีโรงเรียนเอกชนประเภทนานาชาติ มีจำนวน 12 โรงเรียน และมีการขอจัดตั้งเพิ่มขึ้นในแต่ละปีอย่างต่อเนื่องสำหรับปีการศึกษา พ.ศ. 2566 มีการขอจัดตั้งโรงเรียนเอกชน ในระบบประเภทนานาชาติ และอยู่ระหว่างการขออนุญาตการจัดตั้งตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 แห่ง ดังนี้

1. โรงเรียนนานาชาติ เฮดสตาร์ท เซิงทะเล Headstart International School Chermgtalay ในหลักสูตร สหราชอาณาจักร The Early Years Foundation Stage ระดับชั้น Preschool – Early Year 2 และหลักสูตร The National Curriculum in England ระดับชั้น Year 1 – Year 6 รวมทั้งหลักสูตรภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
2. โรงเรียนนานาชาติร่วมฤดีวิเทศศึกษา ภูเก็ต ในหลักสูตร AERO World Language Standards And Benchmarks ของประเทศสหรัฐอเมริกา ระดับชั้นเตรียมอนุบาล Pre-Kindergarten 2 - ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 Grade 12
3. โรงเรียนนานาชาติ เฮย์ สคูล ภูเก็ต HEI Schools Phuket International school โดยใช้หลักสูตรฟินแลนด์ HEI Schools Curriculum Accreditation ของประเทศฟินแลนด์ ระดับชั้นเตรียมอนุบาล - ระดับชั้นอนุบาล 3 ทั้งนี้ คาดว่าจะทำให้จังหวัดภูเก็ตสามารถและมีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการศึกษาในระดับนานาชาติ และมีเงินหมุนเวียนเฉพาะการศึกษาของเอกชนประมาณ 4,000 ล้านบาท

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

1. การดำเนินงานพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาจังหวัดภูเก็ต
2. ความร่วมมือการพัฒนาการศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Partnership School Project) ด้านภาษา
3. ส่งเสริมและพัฒนาการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย
4. โอกาส และการเข้าถึงการศึกษาของกลุ่มเด็ก เด็กด้อยโอกาส เด็กออกกลางคัน เด็กตกหล่น เด็กกลุ่มเปราะบาง และเด็กพิการ
5. พัฒนาการจัดการศึกษาโดยระบบการสะสมหน่วยการเรียนรู้ เพื่อการเทียบโอนและยกระดับการศึกษา ตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ Credit Bank
6. ยกระดับการส่งเสริมทักษะอาชีพให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

5.1 การเปลี่ยนแปลงของจังหวัดภูเก็ตหลังสถานการณ์ COVID - 19

จังหวัดภูเก็ตหลังจากสถานการณ์โรคระบาด COVID - 19 มีรูปแบบของพหุวัฒนธรรม กล่าวคือ มีคนหลากหลายเชื้อชาติ และวัฒนธรรม เข้ามาตั้งรกรากถิ่นฐานและเข้ามาศึกษาในจังหวัดภูเก็ตมากขึ้น รูปแบบของประชากรในจังหวัดมีแนวโน้มเข้าสู่การเป็นพลเมืองโลก (Global Citizen) กล่าวคือ เด็กในจังหวัดภูเก็ต ควรได้รับการเสริมสร้างให้เกิดความตระหนักถึงวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และรู้จักเรียนรู้และเคารพผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ภาษา อาหาร ศาสนา การเมืองการปกครอง และประวัติศาสตร์ของชุมชนโลกอื่น ๆ เด็ก/ผู้เรียน ต้องมีปฏิสัมพันธ์เชื่อมต่อกับเด็กทั่วโลก เปิดใจในความหลากหลายในบริบทที่เข้ากับปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบันเด็ก/ผู้เรียนได้รับการปลูกฝัง พัฒนา เตรียมพร้อมไปกับโลกในศตวรรษที่ 21 และต้องตระหนักเรื่อง Global Citizen

5.2 พื้นที่นวัตกรรมการศึกษาจังหวัดภูเก็ต

คณะรัฐมนตรีได้ประกาศกำหนดให้จังหวัดภูเก็ต เป็นพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการกำหนดพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2565 โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา พ.ศ. 2562 กำหนดให้มีพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา เป็นพื้นที่ปฏิรูปการบริหารและการจัดการศึกษาเพื่อสนับสนุนการสร้างนวัตกรรมการศึกษา อันเป็นการนำร่องในการกระจายอำนาจ และให้อิสระแก่หน่วยงานทางการศึกษาและสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน ให้เกิดการพัฒนาคุณภาพ ประสิทธิภาพ ลดความเหลื่อมล้ำ และพัฒนากลไกในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในพื้นที่ รวมทั้งมีการขยายผลนวัตกรรมการศึกษาไปใช้ในสถานศึกษาชั้นพื้นฐาน

การจัดตั้งพื้นที่นวัตกรรมทางการศึกษาชั้นเพื่อวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. คิดค้นและพัฒนานวัตกรรมการศึกษาและการเรียนรู้เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน รวมทั้งเพื่อดำเนินการให้มีการขยายผลไปใช้ในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานอื่น
2. ลดความเหลื่อมล้ำในการศึกษา
3. กระจายอำนาจและให้อิสระแก่หน่วยงานทางการศึกษาและสถานศึกษานำร่องในพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาเพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการบริหารและการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. สร้างและพัฒนากลไกในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา

โดยจังหวัดภูเก็ต มีสถานศึกษาได้รับอนุมัติให้เป็นสถานศึกษานำร่องในพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา โดยแยกเป็นสังกัด ดังนี้

ลำดับ	สังกัด	จำนวน	หมายเหตุ
1	สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาภูเก็ต	49 โรงเรียน	ไม่สมัคร จำนวน 37 โรงเรียน
2	สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพังงาภูเก็ตระนอง	2 โรงเรียน	
3	องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	13 โรงเรียน	
4	สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต (โรงเรียนเอกชนในระบบ)	20 โรงเรียน	
5	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ	3 โรงเรียน	
	รวม	87 โรงเรียน	

ทั้งนี้ สถานศึกษาจะสามารถจัดการศึกษาตอบโจทย์ของพื้นที่ตามบริบทการเปลี่ยนแปลงไปมากยิ่งขึ้น

5.3 โอกาส และความเหลื่อมล้ำของเด็กนอกระบบการศึกษา

การจัดการศึกษาภาคบังคับกำหนดให้ผู้เรียนเข้าเรียนจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในปีการศึกษา พ.ศ. 2565 ได้มีการสำรวจข้อมูลนักเรียนนอกระบบการศึกษา พบว่ามีจำนวนถึง 10,934 ราย (กลุ่มนโยบายและแผน สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด) ซึ่งอยู่ในระหว่างการตรวจสอบตัวเลข แต่อย่างไรก็ตามได้มีการลงพื้นที่เพื่อทำการศึกษาเป็นรายกรณี ที่ตำบลไม้ขาว (83 คน) พบว่ามีสาเหตุ ดังนี้ จบการศึกษา ป.6 แล้วออกไปประกอบอาชีพกับครอบครัว (กลุ่มเดินมอแกน) ยากจน พิกัด และไม่มีตัวตน จากสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้นสามารถคาดการณ์ได้ว่า จังหวัดภูเก็ตน่าจะมีกลุ่มเด็กที่เป็นกลุ่มที่ขาดโอกาสทางการศึกษา ซึ่งเด็กกลุ่มนี้ ภาครัฐหรือเอกชน ไม่ได้มีการเข้าถึงและช่วยเหลือจริงจัง ดังนั้นจากกลุ่มเฉพาะที่มีการสำรวจจึงคาดการณ์ได้ว่ายังมีเด็ก/ผู้เรียนในจังหวัดภูเก็ตที่ยังต้องการได้รับการช่วยเหลือ

5.4 แนวคิดการจัดการศึกษา

ในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงที่มีการยึดหลักสำคัญในการจัดการศึกษา ประกอบด้วยหลักการจัดการศึกษา เพื่อปวงชน (Education for All) หลักการจัดการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมและทั่วถึง (Inclusive Education) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) และหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคม (All for Education) อีกทั้งยึดตามเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs 2030) คุณภาพของคนทุกช่วงวัย การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรของประเทศ ความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ และวิกฤตด้านสิ่งแวดล้อม

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนา

กระทรวงศึกษาธิการมุ่งมั่นดำเนินการภารกิจหลักตามแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) ในฐานะหน่วยงานเจ้าภาพขับเคลื่อนทุกแผนย่อยในประเด็น 12 การพัฒนาการเรียนรู้ และแผนย่อยที่ 3 ในประเด็น 11 การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต รวมทั้งแผนการปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) และนโยบายรัฐบาลทั้งในส่วนนโยบายหลักด้านการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ และการพัฒนาศักยภาพของคนไทยทุกช่วงวัยและนโยบายเร่งด่วน เรื่อง การเตรียมคนไทยสู่ศตวรรษที่ 21 และพหุปัญญาของมนุษย์ที่หลากหลาย และพร้อมสนับสนุนการขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570) โดยเฉพาะหมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตอบสนองต่อโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคตแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 รวมทั้งนโยบายและแผนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียน ทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาในทุกมิติ ทั้งในด้านโอกาส ความเท่าเทียม ความเสมอภาค ความปลอดภัย และมีสมรรถนะที่สำคัญจำเป็นในศตวรรษที่ 21 และมีความพร้อมร่วมขับเคลื่อนพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน

ดังนั้น การศึกษาจึงให้ความสำคัญกับประเด็น และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

1. การจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงและปลอดภัย

- 1.1 เร่งสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นของสังคม และป้องกันจากภัยคุกคามในชีวิตรูปแบบใหม่ และภัยอื่นๆ
- 1.2 ปลุกฝังทัศนคติ พฤติกรรม และองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง โดยบูรณาการอยู่ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อสร้างโอกาสในการเรียนรู้และสร้างภูมิคุ้มกัน
- 1.3 เสริมสร้างการรับรู้ ความเข้าใจ ความตระหนัก และส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการปรับตัวรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

2. การยกระดับคุณภาพการศึกษา

- 2.1 ส่งเสริม สนับสนุนให้สถานศึกษานำหลักสูตรฐานสมรรถนะไปสู่การปฏิบัติอย่างเต็มรูปแบบ เพื่อสร้างสมรรถนะที่สำคัญจำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 ให้กับผู้เรียน
- 2.2 จัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ค้นพบพรสวรรค์ ความสนใจ ความถนัดในอาชีพของตนเอง ด้วยการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง (Active Learning) ทั้งในห้องเรียน สถานประกอบการ และการเรียนรู้ผ่านแพลตฟอร์มและห้องดิจิทัลให้คำปรึกษาแนะนำ
- 2.3 พัฒนาและบูรณาการกระบวนการจัดการเรียนรู้และการวัดประเมินผลฐานสมรรถนะสู่การปฏิบัติในชั้นเรียน
- 2.4 จัดการเรียนรู้ตามความสนใจรายบุคคลของผู้เรียนผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มที่หลากหลาย
- 2.5 ส่งเสริมการให้ความรู้และทักษะด้านการเงินและการออม (Financial Literacy) ให้กับผู้เรียน
- 2.6 ส่งเสริมสนับสนุนสถานศึกษาให้มีการนำผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติไปใช้ในการวางแผนการจัดการจัดการเรียนการสอน
- 2.7 พัฒนาระบบการประเมินคุณภาพสถานศึกษาที่เน้นสมรรถนะและผลลัพธ์ที่ตัวผู้เรียน

3. การสร้างโอกาส ความเสมอภาค และความเท่าเทียมทางการศึกษาทุกช่วงวัย

- 3.1 พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการส่งต่อไปยังสถานศึกษาในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะระดับการศึกษาภาคบังคับ เพื่อป้องกันเด็กตกหล่นและเด็กออกกลางคัน
- 3.2 ส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กปฐมวัยที่มีอายุตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไปทุกคน เข้าสู่ระบบการศึกษา เพื่อรับการพัฒนารอบด้าน มีคุณภาพ ตามศักยภาพ ตามวัยและต่อเนื่องอย่างเป็นระบบ โดยบูรณาการร่วมงานกับทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 3.3 พัฒนาข้อมูลและทางเลือกที่หลากหลายให้กับผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายพิเศษ และกลุ่มเปราะบาง รวมทั้งกลุ่ม NEETs ในการเข้าถึงการศึกษา การเรียนรู้ และการฝึกอาชีพ อย่างเท่าเทียม
- 3.4 พัฒนาระบบสนับสนุนการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยครอบครัว (Home School) และการเรียนรู้ที่บ้านเป็นหลัก (Home-based Learning)

4. การศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

- 4.1 พัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษา และหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น แบบโมดูล (Modular System) มีการบูรณาการวิชาสามัญและวิชาชีพในชุดวิชาชีพเดียวกัน เชื่อมโยงการจัดการอาชีวศึกษาทั้งในระบบ นอกกระบบและระบบทวิภาคี รวมทั้งการจัดการเรียนรู้แบบต่อเนื่อง (Block Course) เพื่อสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Credit Bank) ร่วมมือกับสถานประกอบการในการจัดการอาชีวศึกษาอย่างเข้มข้นเพื่อการมีงานทำ
- 4.2 ขับเคลื่อนการผลิตและพัฒนากำลังคนตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ และยกระดับสมรรถนะกำลังคนตามกรอบคุณวุฒิอ้างอิงอาเซียน และมาตรฐานสากล รวมทั้งขับเคลื่อนความเป็นเลิศทางการอาชีวศึกษา (Excellent Center) โดยความร่วมมือกับภาคเอกชน และสถานประกอบการในการผลิตกำลังคนที่ตอบโจทย์การพัฒนาประเทศ
- 4.3 พัฒนาสมรรถนะอาชีพที่สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ โดยการ Re-skill Up-skill และ New skill เพื่อให้ทุกกลุ่มเป้าหมายมีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น พร้อมทั้งสร้างช่องทางอาชีพในรูปแบบหลากหลายให้ครอบคลุมผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมาย รวมทั้งผู้สูงอายุ โดยบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 4.4 เพิ่มบทบาทการอาชีวศึกษาในการสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการและกำลังแรงงาน ในภาคเกษตร โดยเฉพาะกลุ่มเกษตรกรอัจฉริยะ (Smart Farmer) และกลุ่มยุวเกษตรกรอัจฉริยะ (Young Smart Farmer) ที่สามารถรองรับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้
- 4.5 ส่งเสริม และสนับสนุนการผลิตและพัฒนากำลังคนทุกช่วงวัยเพื่อการมีงานทำ โดยบูรณาการความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกับหน่วยงาน องค์กร ทั้งภาครัฐ เอกชน ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสถาบันสังคมอื่น

- 4.6 พัฒนาหลักสูตรอาชีพสำหรับกลุ่มเป้าหมายผู้อยู่ในระบบโรงเรียนและประชาชนที่สอดคล้องมาตรฐานอาชีพ เพื่อการเข้าสู่งานรับรองสมรรถนะและได้รับคุณวุฒิวิชาชีพตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ รวมทั้งสามารถนำผลการเรียนรู้และมวลประสบการณ์เทียบโอนเข้าสู่งานการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Credit Bank) ได้

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม SWOT

จากผลการประชุมเชิงปฏิบัติการจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 – 2570 ฉบับทบทวนปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ในการพิจารณาเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาด้านการศึกษา และนำเสนอกรอบแนวคิดแผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570 ร่วมกับหน่วยงานทางศึกษา ในจังหวัดภูเก็ต เพื่อใช้เป็นกรอบสำหรับดำเนินงานไปสู่เป้าหมายในภาพรวมของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต ในปี พ.ศ. 2566 โดยสามารถสรุปวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ทั้งในส่วนของจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ที่สำคัญ (SWOT) ด้านการศึกษาของจังหวัดภูเก็ตในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

จุดแข็ง

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดที่มีความโดดเด่นในด้านการท่องเที่ยวของประเทศ และ มีความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจในระดับประเทศ สถานประกอบการเครือข่ายอุตสาหกรรม และองค์กรเอกชนในจังหวัด มีความเข้มแข็งและให้ความความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการสนับสนุนในด้านการศึกษา โดยจังหวัดภูเก็ตนั้นได้รับการประกาศให้เป็นจังหวัด Smart City และเป็นจังหวัดนำร่องพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา ในส่วนนี้ ทางจังหวัดภูเก็ตก็ได้มีนโยบาย 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม โดยมีการศึกษา “Education Hub” ในการขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัด เพื่อตอบโจทย์ความต้องการ ในพื้นที่ มีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในพื้นที่สามารถเปิดรองรับอุตสาหกรรม หน่วยงานภาครัฐ และเอกชน พร้อมและให้การสนับสนุนแหล่งเรียนรู้ องค์ความรู้ การอบรม/กิจกรรมของสถานศึกษา ในจังหวัดภูเก็ต สถานศึกษามีความหลากหลายและสามารถพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาหลักสูตรนานาชาติที่ตอบโจทย์บริบทของจังหวัด หน่วยงานภาคเอกชนในจังหวัดภูเก็ต มีความเข้มแข็งให้การสนับสนุนการศึกษา จำนวนสถานศึกษาครอบคลุม และพอเพียงกับผู้เรียนทุกประเภท องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมไปถึงเครือข่ายอื่น ๆ ให้การสนับสนุน และมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาสถานศึกษาส่วนใหญ่ ส่งเสริมทักษะด้านภาษา มีอัตลักษณ์ ประเพณี วัฒนธรรมและ แหล่งเรียนรู้ ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ ได้อย่างหลากหลาย มีภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิจากหลายสาขา เป็นเครือข่ายจัดการศึกษา ได้เป็นอย่างดีมีโรงเรียนขนาดใหญ่ที่ได้มาตรฐาน และมีโรงเรียนเอกชนในระบบ/นอกระบบที่เข้มแข็งมีคุณภาพ และโรงเรียนนานาชาติได้รับการสนับสนุนจากต่างประเทศ ซึ่งมีการคมนาคมที่สะดวก

จุดอ่อน

ผู้เรียนจำนวนหนึ่งยังขาดโอกาส และการเข้าถึงการศึกษา ด้วยสาเหตุความยากจน พิกัด และอื่นๆ ครูและบุคลากร ในสาขาวิชาชีพเฉพาะด้าน/งานฝีมือแรงงาน ในสถานศึกษา ไม่เพียงพอ ต่อพัฒนาการศึกษาเชิงพื้นที่ ตลาดแรงงานในจังหวัดภูเก็ต มีสภาพการขาดแคลนครูผู้สอนในสถานศึกษาทุกสังกัด ทั้งปัญหาการขาดแคลนครูอัตราจ้าง และครูบรรจุใหม่ บุคลากรในสถานศึกษายังไม่สามารถปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง เพื่อพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีผู้เรียนต่างชาติ ที่มีความหลากหลายในเรื่องเชื้อชาติ และการปลูกฝังในเรื่องของ Global Citizen งบประมาณของสถานศึกษาขนาดเล็กไม่เพียงพอ โรงเรียนขนาดเล็กสังกัดรัฐบาลมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น สายการบังคับบัญชาบุคลากรในภาครัฐต้องยึดถือนโยบายจากส่วนกลางเป็นหลัก ขาดการสะท้อนการทำงานที่ตอบโจทย์ บริบทที่เปลี่ยนแปลงในเชิงพื้นที่ ที่มีความแตกต่างกับจังหวัดอื่นๆ ของประเทศ การบูรณาการของหน่วยงานในภาครัฐ เพื่อเชื่อมโยงการทำงานมีน้อย และขาดความเป็นเอกภาพในพื้นที่

โอกาส

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีความเจริญ ด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในระดับประเทศ และระดับโลก ภาคเอกชนเข้มแข็งสนับสนุนและมีการลงทุน จากทั่วโลก ในส่วนของธุรกิจด้านการศึกษา เช่น โรงเรียนนานาชาติ (International School) มีหลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนเอกชนนอกระบบ ที่ได้รับการยอมรับและมีชาวต่างชาติ เข้าเรียนเป็นจำนวนมาก มีโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยี และความสะดวกในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล แนวโน้ม สัดส่วนผู้เรียนเอกชนต่อภาครัฐเป็นไปตามแผนพัฒนาการศึกษาชาติ (50:50) ซึ่งจะส่งผลต่อการศึกษาในระยะยาว

อุปสรรค

ค่าครองชีพ และ ต้นทุนในการศึกษาค่อนข้างสูง มีผู้ประกอบการที่เป็นชาวต่างชาติ ที่ขาดความรับผิดชอบ ต่อส่วนรวม และอาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ ตลอดจนการพัฒนาการจัดการศึกษา แนวนโยบายของภาครัฐ ไม่มีความสอดคล้องกับการจัดการศึกษาในท้องถิ่น เช่น การจัดสรรงบประมาณในโรงเรียนขนาดเล็กที่ได้รับจัดสรร ในภาพรวมต่อสถานศึกษาขนาดใหญ่ ที่อาจจะสร้างให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา นโยบายที่ไม่เอื้อ หรือยืดหยุ่น ต่อการจัดการศึกษาที่จำเป็นต้องใช้ในบริบทพื้นที่จังหวัดที่มีชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก เช่น การเลือกซื้อหนังสือแบบเรียน เป็นต้น โครงสร้างพื้นฐานทางสังคมที่เป็นข้อจำกัดของการสนับสนุนของภาครัฐ ส่งผลให้ยังมีประชากรที่มีฐานะยากจน เข้าไม่ถึงการศึกษา

เมื่อพิจารณาประเด็นต่าง ๆ จากผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมด้านการศึกษาในจังหวัดภูเก็ต ในข้างต้นจะพบว่า จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดที่มีความโดดเด่นในด้านการท่องเที่ยว ส่งเสริมให้เป็นจังหวัด ที่มีความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจในระดับประเทศ สถานประกอบการเครือข่ายอุตสาหกรรม และองค์กรเอกชน ในจังหวัดจึงมีความเข้มแข็งและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการสนับสนุนในด้านการศึกษา โดยจังหวัดภูเก็ต ได้รับการประกาศให้เป็นจังหวัด Smart City และเป็นจังหวัดนำร่องพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา ในส่วนนี้ จังหวัดภูเก็ต ได้มีนโยบาย 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการศึกษา “Education Hub” เป็นเสาหลักในการขับเคลื่อน เศรษฐกิจในการพัฒนาจังหวัด เพื่อให้การศึกษาตอบโจทย์ความต้องการในจังหวัดในการผลิตผู้เรียน ปัญหาที่ส่งผลต่อการขับเคลื่อนในการจัดการศึกษา คือ จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดเศรษฐกิจที่มีความโดดเด่นด้านการท่องเที่ยว จึงทำให้มีค่าครองชีพที่สูง ส่งผลให้ครูและผู้บริหารมีการโยกย้ายบ่อย และถึงแม้จะมีการพัฒนาและส่งเสริม

หลักสูตรด้านสายอาชีพ/วิชาชีพเฉพาะ แต่ปัญหาการขาดแคลนครูก็ยังเป็นสิ่งที่ปัญหาและเกิดขึ้นในทุกสังกัดของสถานศึกษา ผู้ปกครองที่นิยมส่งบุตรหลานให้เรียนในสายสามัญมากกว่าสายอาชีพ เพื่อการมีงานทำของเด็กในอนาคต ซึ่งในอีกทางอาจจะต้องพึ่งพาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความพร้อมเข้ามาช่วยเหลือสนับสนุนงบประมาณโดยการบูรณาการการช่วยเหลืองบประมาณได้ทั้งจังหวัด

ประกอบกับในปัจจุบันสถานการณ์โรคโควิด-19 ได้ผ่านพ้นไประยะหนึ่ง ส่งผลให้สถานะเศรษฐกิจในจังหวัดเริ่มฟื้นตัว ทำให้สถานประกอบการต้องการแรงงานเป็นจำนวนมาก จึงได้มีการเข้ามามีมือกับหน่วยงานภาครัฐในการผลิตผู้เรียน และสนับสนุนงานด้านการศึกษา รวมถึงมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรในสายอาชีพและหรือวิชาชีพเฉพาะ เพื่อผลิตกำลังคนในส่วนดังกล่าว พร้อมทั้งสถานศึกษาสามารถปรับตัวในการเรียนการสอนออนไลน์ได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้มีหลักสูตรใหม่ ๆ ที่ตอบโจทย์การท้องเที่ยวของจังหวัด และปัจจุบันจังหวัดภูเก็ตเริ่มได้รับความสนใจจากนานาชาติในการมาจัดตั้งโรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนเอกชนนอกระบบ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของการกระตุ้นเศรษฐกิจของจังหวัด

ดังนั้น การวางกรอบทิศทางแผนแม่บทด้านการศึกษาของจังหวัดภูเก็ต ควรจะให้น้ำหนักมากในการกำหนดยุทธศาสตร์ที่เกิดจากการจับคู่ระหว่างสภาพแวดล้อมภายในทางบก คือ จุดแข็ง กับสภาพแวดล้อมภายนอกในทางบก คือ โอกาส ซึ่งจะเป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากโอกาสมาส่งเสริมจุดแข็ง (S-O Strategy) โดยเน้นไปที่หลักสูตรสถานศึกษาควรมีรูปแบบที่มีความเป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตและสร้างคนให้พร้อมรับการเป็นพลเมืองโลก เข้าใจพหุวัฒนธรรมที่แตกต่าง เน้นด้านสายอาชีพที่มุ่งสร้างทักษะชีวิต และเตรียมพร้อมตลาดสู่แรงงานโลก พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสถานศึกษาและมหาวิทยาลัยนานาชาติที่สามารถดึงศักยภาพของผู้เรียนมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ผ่านการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทางการศึกษา องค์กรเอกชนและสถานประกอบการ เพื่อตอบโจทย์ความต้องการในด้านกำลังคนของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งความหลากหลาย และมีโดดเด่นทางวัฒนธรรม เพื่อให้พร้อมรองรับนักท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่จะมีการพัฒนามากขึ้นในอนาคต

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	การเข้าถึง โอกาส ทางการศึกษา (Access)	1. สัดส่วนนักเรียนปฐมวัย (3 – 5 ปี) ต่อประชากรกลุ่มอายุ 3 – 5 ปี เพิ่มขึ้น	90	90	100	100
		2. ประชากรอายุ 6 – 11 ปี ได้เข้าเรียนระดับประถมศึกษาทุกคน	100	100	100	100
		3. ประชากรอายุ 12 – 14 ปี ได้เข้าเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่าทุกคน	100	100	100	100
		4. สัดส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า (15 – 17 ปี) ต่อประชากร กลุ่มอายุ 15 – 17 ปี เพิ่มขึ้น	80	85	90	95
		5. ประชากรวัยแรงงาน (15 – 59 ปี) มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยเพิ่มขึ้น	10.7	11.5	12	12.5
		6. ร้อยละของผู้เรียนพิการ ได้รับการพัฒนาสมรรถภาพ หรือ บริการทางการศึกษาที่เหมาะสม	100	100	100	100
2	ความเท่า เทียมทาง การศึกษา (Equity)	1. ร้อยละของเด็กในวัยเรียนที่มี ความต้องการ จำเป็นพิเศษ ได้รับการศึกษาเต็มตามศักยภาพ เพิ่มขึ้น (จำแนกตามกลุ่มประเภท ของความจำเป็นพิเศษ)	20	30	50	65
		2. ร้อยละของเด็กในวัยเรียน ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ได้รับการศึกษาเต็มตามศักยภาพ เพิ่มขึ้น (จำแนกตามกลุ่มประเภท ของความจำเป็นพิเศษ)	20	30	50	65

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
3	คุณภาพ การศึกษา (Quality)	1. ร้อยละของเด็กแรกเกิด – 5 ปี มีพัฒนาการสมวัยเพิ่มขึ้น	85	90	90	90
		2. ร้อยละของนักเรียนที่มีคะแนนผล การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ ขั้นพื้นฐาน (O-NET) แต่ละวิชาผ่านเกณฑ์ คะแนนร้อยละ 50 ขึ้นไป เพิ่มขึ้น	50	55	60	65
		3. คะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบโครงการ ประเมินผลนักเรียนร่วมกับนานาชาติ (Programme for International Student Assessment หรือ PISA) ของนักเรียน อายุ 15 ปี ในวิชาวิทยาศาสตร์ การอ่าน และ คณิตศาสตร์สูงขึ้น	500	510	520	530
		4. ระดับความสามารถด้านการใช้ ภาษาอังกฤษ เฉลี่ยของผู้สำเร็จ การศึกษาในแต่ละระดับ เมื่อทดสอบ ตามมาตรฐานความสามารถ ทางภาษาอังกฤษ (CEFR) สูงขึ้น (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ ระดับปริญญาตรี)	A1/A2/B2	A2/B1/B2	B1/B1+/C1	B2/B2/C1
		5. ร้อยละของผู้เรียนทุกระดับ การศึกษา มีพฤติกรรมที่แสดงออก ถึงความตระหนัก ในความสำคัญ ของการดำรงชีวิตที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม ความมีคุณธรรม จริยธรรม และการประยุกต์ใช้ หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ในการดำเนินชีวิตเพิ่มขึ้น				

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
		5.1 ร้อยละของจำนวนนักเรียน ที่เข้าร่วม กิจกรรม/โครงการ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริม คุณภาพชีวิตที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น	30	60	90	100
		5.2 ร้อยละของจำนวนโรงเรียน ที่ใช้กระบวนการเรียนรู้ เพื่อสร้างเสริม คุณธรรม จริยธรรมเพิ่มขึ้น	40	100	100	100
		5.3 ร้อยละของจำนวนนักเรียน ที่เข้าร่วมกิจกรรมตาม โครงการน้อมนำแนวคิด ตามหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง สู่การปฏิบัติเพิ่มขึ้น	90	100	100	100
		6. ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา ระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา มีสมรรถนะเป็นที่พอใจของ สถานประกอบการเพิ่มขึ้น	75	85	95	100
		7. ร้อยละของสถานศึกษาที่มี คุณภาพ ตามเกณฑ์ประกันคุณภาพ การศึกษาเพิ่มขึ้น	80	90	100	100
		8. ร้อยละของสถานศึกษาที่มี การจัดการเรียนการสอน/กิจกรรม เพื่อเสริมสร้าง ความเป็นพลเมือง (Civic Education) เพิ่มขึ้น	70	80	90	100

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
4	ประสิทธิภาพ (Efficiency)	1. มีฐานข้อมูลด้านการศึกษาเพื่อใช้ประโยชน์ ในการวางแผน การบริหารจัดการศึกษา การติดตาม และประเมินผล	มี	มี	มี	มี
		2. มีระบบเครือข่ายเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อการศึกษาที่ทันสมัย สนองตอบ ความต้องการของผู้ใช้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ	มี	มี	มี	มี
		3. มีกลไกส่งเสริมให้ทุกภาคส่วน สนับสนุนทรัพยากร เพื่อการจัด การศึกษา	มี	มี	มี	มี
		4. อัตราการออกกลางคันของผู้เรียน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานลดลง	0.10	0.08	0	0
		5. ร้อยละของสถานศึกษา ที่ปลอดภัยเสถียรเพิ่มขึ้น 80	90	95	98	100
		6. ร้อยละของครูและบุคลากร ทางการศึกษา ทุกระดับและประเภท การศึกษาที่ได้รับ การพัฒนาตาม มาตรฐานวิชาชีพและสามารถ ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มขึ้น	100	100	100	100
		7. ร้อยละของผู้เรียนในระบบทวิภาคี ในสถานประกอบการที่มีมาตรฐาน เพิ่มขึ้น	75	80	85	90
		8. สัดส่วนของผู้เรียนอาชีวศึกษาสูงขึ้น เมื่อเทียบกับผู้เรียนสามัญศึกษา	45 : 55	50 : 50	60 : 40	70 : 30

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
		9. อัตราการได้งานทำ/ประกอบอาชีพ ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษา และ ระดับปริญญาตรี ภายในระยะเวลา 1 ปี เพิ่มขึ้น	80	90	95	100

9. กำหนดแผนการดำเนินการที่สำคัญ

แผนการดำเนินงานที่สำคัญในภาพการขับเคลื่อนในระดับจังหวัด ควรมีการกำหนด ดังนี้

- 9.1 การสร้างโอกาส ความเสมอภาค และลดความเหลื่อมล้ำ เพื่อให้ผู้เรียนในจังหวัดภูเก็ตทุกคนได้มีการเข้าถึงสถานศึกษา การจัดการศึกษาที่มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน และได้รับการศึกษาอย่างน้อยจนจบการศึกษาภาคบังคับ (ม. 3)
- 9.2 การพัฒนาผู้เรียนในแต่ละช่วงวัยให้เต็มตามศักยภาพ มีทักษะการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 มีทักษะคุณลักษณะที่เป็นอัตลักษณ์ของคนภูเก็ต และสอดคล้องเหมาะสมกับตัวผู้เรียน
- 9.3 พัฒนาคอนให้มี Skill Competency ที่หลากหลายสำหรับการประกอบอาชีพ ในลักษณะ Multi Task โดยเน้นในเรื่องทักษะการแก้ปัญหา การพัฒนานวัตกรรม และทักษะเทคโนโลยี
- 9.4 การสร้างเครือข่าย เพื่อความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ด้านการศึกษา ภาคเอกชน สมาคม และชมรมภายในจังหวัด เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับจังหวัด
- 9.5 การสนับสนุนของภาครัฐให้มหาวิทยาลัยนานาชาติ

Maritime Destination Hub

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยว
ทางทะเลระดับโลก

สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 3 เรื่อง Maritime Destination Hub

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกซึ่งเป็นที่รู้จักในเรื่องของหาดทรายที่สวยงาม น้ำทะเลใส ท้องทะเลที่งดงาม ภาคการท่องเที่ยวทางทะเลของจังหวัดภูเก็ตจึงมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาภูเก็ตภายใต้สังกัดกรมเจ้าท่า กระทรวงคมนาคม มีบทบาทและภารกิจเกี่ยวกับการควบคุม กำกับ ดูแล และพัฒนาส่งเสริมการคมนาคมทางน้ำ ให้ได้รับความปลอดภัย สะดวก รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ รวมทั้งการส่งเสริมการพัฒนาระบบการขนส่งทางน้ำและการพาณิชย์นาวี ให้มีการเชื่อมต่อกับระบบการขนส่งอื่น ๆ ทั้งการขนส่งผู้โดยสารและสินค้า ท่าเรือ อู่เรือ และกิจการเกี่ยวเนื่องเพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวก รวดเร็ว ทัวถึง และปลอดภัย ตลอดจนการสนับสนุนภาคการส่งออกให้มีความเข้มแข็ง

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

2.1 จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID - 19) ในปี พ.ศ. 2563 ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวลดลง และเกิดปัญหาการเลิกจ้างแรงงาน ทำให้แรงงานกลับภูมิลำเนา ปัจจุบันหลังจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID - 19) มีแรงงานไม่เพียงพอ

2.2 บุคลากรในการอำนวยความสะดวกและดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวประจำท่าเทียบเรือต่าง ๆ ไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถการอำนวยความสะดวกและดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวได้ทั่วถึง

2.3 ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเลเริ่มเสื่อมโทรม ทำให้ขาดแรงจูงใจนักท่องเที่ยว

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

3.1 การพัฒนาท่าเรือที่มีมาตรฐาน ทันสมัย มีความปลอดภัย สะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

3.2 สร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวทางทะเล ในด้านของความปลอดภัย

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

4.1 ส่งเสริมและพัฒนากการคมนาคมทางน้ำ ให้มีมาตรฐาน ทันสมัย มีความปลอดภัย สะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

4.2 สร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักท่องเที่ยว ในด้านของความปลอดภัย

4.3 พัฒนาและบำรุงรักษาโครงสร้างพื้นฐานทางน้ำ เพื่อดูแลรักษาทางน้ำ ชายฝั่ง และสนับสนุนการขนส่ง ให้มีประสิทธิภาพ

4.4 ยกระดับความปลอดภัยการคมนาคมทางน้ำ สนับสนุนภาคเศรษฐกิจ และการให้บริการรักษาความปลอดภัยที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากลอย่างยั่งยืน

4.5 ยกระดับศักยภาพด้านการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวี เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

4.6 การพัฒนาส่งเสริม สนับสนุนให้องค์กรมีความทันสมัย มีประสิทธิภาพ ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล เน้นการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

5.1 กรณีเรือพินิกส์ล่มทำให้ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทางทะเลของจังหวัดภูเก็ต เพราะการขาดความเชื่อมั่น และกังวลเรื่องความปลอดภัย โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจีนที่เดินทางมาเที่ยวลดน้อยลง

5.2 สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID – 19) ในปี พ.ศ. 2563 ส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจการท่องเที่ยวทางทะเลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะจำนวนของนักท่องเที่ยวที่ลดลง

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

6.1 ภาวะโลกร้อนส่งผลกระทบต่อระดับน้ำทะเล/แม่น้ำ และสภาพชายฝั่ง/ตลิ่ง ทำให้การออกแบบ โครงสร้างพื้นฐานทางน้ำต้องออกแบบให้รองรับการเปลี่ยนแปลง

6.2 ความเสื่อมโทรมของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ทำให้ขาดแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยว

6.3 การเข้าสู่สภาวะสังคมผู้สูงอายุทำให้ขาดบุคลากรในการขับเคลื่อนและรองรับต่อการพัฒนา Maritime Destination Hub

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

7.1 จุดแข็ง (Strengths)

7.1.1 จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงระดับโลก มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงาม โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล

7.1.2 จังหวัดภูเก็ตมีศูนย์ควบคุมจราจรและความปลอดภัยทางทะเลอันดามัน (CSCA) ในการกักตุนความปลอดภัยทางทะเล ทำให้มีศักยภาพในการดูแลความปลอดภัยทางทะเลอย่างครอบคลุม และมีประสิทธิภาพ

7.1.3 จังหวัดภูเก็ตมีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย

7.1.4 จังหวัดภูเก็ตมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก

7.2 จุดอ่อน (Weaknesses)

7.2.1 ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเลเริ่มเสื่อมโทรม ทำให้ขาดแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยว

7.2.2 ขาดบุคลากรที่มีทักษะ และความเชี่ยวชาญ ในการรองรับการพัฒนา Maritime Destination Hub

7.2.3 จังหวัดภูเก็ตเข้าสู่สภาวะสังคมผู้สูงอายุ ทำให้ขาดบุคลากรในการขับเคลื่อนและรองรับต่อการพัฒนา Maritime Destination Hub

7.3 โอกาส (Opportunity)

7.3.1 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวทางทะเล

7.3.2 ความต้องการบุคลากรที่มีทักษะ และมีความเชี่ยวชาญ เพื่อบริการต่อการพัฒนา Maritime Destination Hub

7.3.3 ภาครัฐส่งเสริมและให้การสนับสนุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งทางน้ำ

7.4 อุปสรรค (Threats)

7.4.1 การพัฒนาโครงการต่าง ๆ ของการพัฒนา Maritime Destination Hub ในพื้นที่ถูกต่อต้านคัดค้านจากกลุ่มมวลชนในพื้นที่

7.4.2 กระแสนุรักษ์สิ่งแวดล้อมส่งผลต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งทางน้ำในบางพื้นที่

7.4.3 ข้อกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับใหม่ๆ เป็นอุปสรรคในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น กฎหมายสิ่งแวดล้อม

7.4.4 ความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ในพื้นที่โครงการ เช่น กิจกรรมการท่องเที่ยว กับกิจกรรมการขนส่งสินค้า เป็นต้น ส่งผลต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางน้ำ การควบคุม การกำกับดูแล และการส่งเสริมพาณิชย์นาวี

7.4.5 ภาวะโลกร้อนส่งผลกระทบต่อระดับน้ำทะเล/แม่น้ำ และสภาพชายฝั่ง/ตลิ่ง ทำให้การออกแบบโครงสร้างพื้นฐานทางน้ำต้องออกแบบให้รองรับการเปลี่ยนแปลง

7.4.6 สภาพเศรษฐกิจผันผวนน้ำมันขึ้นราคา โรคระบาด ภัยพิบัติ สงคราม ทำให้การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานไม่บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

7.4.7 ประเทศเพื่อนบ้านพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางน้ำได้ดีและเร็ว กว่าประเทศไทย

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี ของเสา Maritime Destination Hub (ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย ระยะ 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี)

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566- 2570	ปี พ.ศ. 2571- 2575	ปี พ.ศ. 2576- 2580	ปี พ.ศ. 2581- 2585
1	การเติบโตของภาคธุรกิจการท่องเที่ยวทางทะเลเพิ่มขึ้น	อัตราการเติบโตของภาคธุรกิจการท่องเที่ยวทางทะเล (เฉลี่ยร้อยละ)	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 1.5	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 2	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 25	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 3
2	ปริมาณผู้โดยสารทางน้ำเพิ่มขึ้น	อัตราจำนวนผู้โดยสารทางน้ำเพิ่มขึ้น (เฉลี่ยร้อยละ)	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 10	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 30	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 40
3	เรือยอร์ชเรือสำราญและกักพาและเรือยอร์ชต่างประเทศเข้ามาจังหวัดภูเก็ตเพิ่มขึ้น	ร้อยละของจำนวนเรือยอร์ชเรือสำราญและกักพา และเรือยอร์ชต่างประเทศเข้ามาจังหวัดภูเก็ตเพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 5	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 10	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 15	เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20
4	ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการขนส่งทางน้ำ/ท่าเรือ	ร้อยละความพึงพอใจของผู้ใช้บริการขนส่งทางน้ำ/ท่าเรือ	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80	ร้อยละ 80

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

9.1. การพัฒนาท่าเทียบเรือต่างๆ และท่าเทียบเรือขนาดใหญ่ (Ferry) ให้ได้มาตรฐานและมีเส้นทางคมนาคมทางน้ำระหว่างเมือง เพื่อเป็นทางเลือกและลดความแออัด

9.2. การพัฒนาท่าเทียบเรือสำราญขนาดใหญ่ (Cruise Terminal) ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของท่าเทียบเรือ ให้มีมาตรฐาน ทันสมัย มีความปลอดภัย สะดวกรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

9.3. เร่งรัดให้รัฐบาลได้มีการส่งเสริมและทบทวนกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของจังหวัดภูเก็ตในการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้าน ในด้านของ Maritime Destination Hub เพื่อให้ภูเก็ตเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก

9.4. พัฒนาการท่องเที่ยวทางทะเลสำหรับเรือยอร์ช และเรือสำราญ ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานพัฒนาบุคลากรเพื่อบริการ และซ่อมบำรุงแบบครบวงจร

9.5 ส่งเสริมอุตสาหกรรมโรงเรียนต่อเรือ/อยู่เรือยอร์ช เพื่อสนับสนุน Maritime Destination Hub ในจังหวัดภูเก็ต หรือจังหวัดใกล้เคียง

9.6 การพัฒนาและสร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวทางทะเล โดยการมีเรือดับเพลิงและเรือกู้ภัยที่พร้อมรองรับสถานการณ์อุบัติเหตุทางทะเล

9.7 สนับสนุนสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อสร้างหลักสูตรบุคลากรเรือสำราญ และหลักสูตรช่างเรือหรือวิศวกรเรือยอร์ช

MEDICAL & WELLNESS HUB

ภูเก็ตเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ระดับโลก

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 4 เรื่อง Medical & Wellness Hub

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

การส่งเสริมการพัฒนา Medical Hub เพื่อให้ภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในภูมิภาคอันดามัน โดยการเน้นเสริมสร้างความเข้มแข็งของการบริการทางการแพทย์มูลค่าสูง การจัดบริการสุขภาพเชื่อมโยงกับโรงแรม Medical and Wellness Health Center การแพทย์ทางเลือก และสปา การพัฒนาโปรแกรมทัวร์สุขภาพนานาชาติที่เชื่อมโยงกับผู้ประกอบการการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ สร้างระบบการอำนวยความสะดวกบริการทางการแพทย์แบบครบวงจรการส่งต่อผู้ป่วยระหว่างประเทศ การสนับสนุนการสร้างศูนย์อภิบาลสุขภาพนานาชาติที่เป็นแหล่งดูแลสุขภาพ พื้นฟูสุขภาพสำหรับผู้สูงอายุ (Convenience Long Term Care) สร้างศูนย์ความเป็นเลิศทางการแพทย์และบริการสุขภาพแบบครบวงจร (Medical Plaza) พัฒนาโรงพยาบาลวชิระภูเก็ตให้เป็นโรงพยาบาลมาตรฐานทางการแพทย์ระดับโลกด้านความเป็นเลิศ (หัวใจและหลอดเลือด การเปลี่ยนอวัยวะ อุบัติเหตุ การผ่าตัดโรคอ้วน Spine Center ไต ศูนย์ส่องกล้องทางเดินหายใจ และศูนย์ผ่าตัดสมองด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง) การพัฒนาเครือข่ายโรงพยาบาลภาครัฐและเอกชนให้มีความพร้อมในการบริการทางการแพทย์ทั้งการแพทย์ทั่วไปและการแพทย์ฉุกเฉินรองรับการท่องเที่ยวนานาชาติและประชาชนท้องถิ่น การพัฒนาระบบการสาธารณสุขทางทะเลให้มีความพร้อมต่อการหนุนเสริมการท่องเที่ยวทะเล ระบบส่งต่อ ระบบสาธารณสุขทางทะเลในภาวะปกติและภาวะฉุกเฉิน การลดลงของการบาดเจ็บและเสียชีวิตของนักท่องเที่ยวทางทะเลลดลง การพัฒนาอาสาสมัครสาธารณสุขทางทะเลอาสาสมัครสาธารณสุขต่างประเทศ และสนับสนุนการซ่อมแผนเผชิญเหตุทางสาธารณสุขจากภัยธรรมชาติ ภัยก่อการร้าย และภัยโรคระบาดอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาศักยภาพในการดูแลผู้ป่วยโรคอุบัติใหม่และโรคอุบัติซ้ำ

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

2.1 การเผชิญกับโรคไข้เลือดออก วัณโรค โรคทางเดินอาหาร โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ซึ่งเป็นโรคติดต่อที่ต้องใช้ทรัพยากรในการควบคุมการระบาดเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพยากรบุคคล ยาและเวชภัณฑ์ ส่งผลให้การพัฒนาด้านสุขภาพอื่น ๆ ต้องสะดุดลง

2.2 ขาดแหล่งงบประมาณ บุคลากรปฏิบัติงาน เครื่องมือ อุปกรณ์ และสถานที่ให้บริการในการดำเนินงานเนื่องจากโครงการส่งเสริมสุขภาพ โดยเฉพาะการจัดตั้งศูนย์ในการบริหารสุขภาพที่ทันสมัย จำเป็นต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก เนื่องจากต้องใช้เครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัย และโครงสร้างพื้นฐานที่มั่นคง

2.3 สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ มีมาตรฐานตามกฎหมาย แต่ยังจำเป็นต้องพัฒนาให้มีแอปพลิเคชันหรือช่องทางให้ผู้รับบริการทั้งคนไทยและต่างชาติ สืบค้นหาข้อมูลสถานประกอบการที่ได้มาตรฐานให้สะดวกขึ้น

2.4 การขาดแคลนแรงงานท่องเที่ยวภาคบริการ เนื่องจากการเปิดประเทศมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศอย่างรวดเร็วและเป็นจำนวนมาก ทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานในการให้บริการไม่ทันสถานการณ์

2.5 กิจกรรมด้านสุขภาพที่จัดบริการเฉพาะ ไม่รวมกับบริการนวด เช่น โยคะ การฝึกมวยไทย การอบสมุนไพร ออเนชั่น ฟิตเนส เป็นต้น จะเข้าข่ายเป็นกิจการที่ต้องมีมาตรฐานตาม พรบ. การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ซึ่งในขณะนี้ยังไม่มีฐานข้อมูลกิจการดังกล่าว

2.6 โรคไร้เชื้อ Non-Communicable Diseases (NCD) เบาหวาน ความดันโลหิตสูง การตายจากโรคหลอดเลือดหัวใจสมอง อุบัติเหตุจราจร เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้สุขภาพประชาชนในจังหวัดภูเก็ตแย่ลง

2.7 ประชาชนบางส่วนขาดความรู้ด้านสุขภาพในการเข้ารักษาพยาบาล ณ โรงพยาบาล ตัวอย่างเช่น การเจ็บป่วยเล็กน้อยเป็นไข้หวัด จะเดินทางไปยังโรงพยาบาลเพื่อรับการรักษา หรือบางรายมีอาการเจ็บป่วยรุนแรง แต่ยังไม่เข้ารับการรักษาตนเองที่บ้านไม่ไปโรงพยาบาล เป็นต้น

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

3.1 การได้รับอนุมัติดำเนินโครงการยกระดับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ จังหวัดภูเก็ตสู่เมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก ซึ่งเป็นโครงการขนาดใหญ่ งบประมาณ 1,411,697,566 บาท โดยในปี พ.ศ. 2566 ได้ดำเนินการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการฯ ที่ดำเนินการแล้ว และได้รับสนับสนุนงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2566 (งบกลาง) จำนวน 72 ล้านบาท ในการจ้างออกแบบพร้อมทำรายละเอียดโครงการฯ จัดจ้างประเมินผลกระทบ EIA และจัดจ้างทำโครงสร้างถนน ป้าย และรั้วบางส่วน

3.2 การได้รับอนุมัติดำเนินโครงการศูนย์สุขภาพนานาชาติอันดามัน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต งบประมาณ 5,116 ล้านบาท โดยโครงการศูนย์สุขภาพนานาชาติอันดามันจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1. วิทยาลัยสุขภาพนานาชาติ เพื่อผลิตบุคลากรทางด้านการแพทย์และสาธารณสุขให้เพียงพอและตรงกับความต้องการของพื้นที่แถบอันดามัน ปิดช่องว่างปัญหาการรักษาของพื้นที่อันดามันในอดีต รวมทั้งการส่งเสริมอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติ 2. โรงพยาบาลสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต ที่มีขนาด 300 เตียง เพื่อให้การรักษาพยาบาลแก่ประชาชนในกลุ่มอันดามัน สามารถดูแลรักษาโรคซับซ้อนที่โรงพยาบาลในพื้นที่ไม่สามารถรองรับได้ โดยมีระบบการส่งต่อผู้ป่วยกับโรงพยาบาลต่าง ๆ และ 3. ศูนย์สุขภาพนานาชาติ ให้บริการครบวงจรการแพทย์เพื่อสุขภาพ ทั้งการตรวจ การรักษา การฟื้นฟู และการส่งเสริมสุขภาพ โดยจะมีศูนย์ทันตกรรมดิจิทัลสงขลานครินทร์ เพื่อให้บริการทางทันตกรรมทั่วไป และเฉพาะทางที่มีความยุ่งยากซับซ้อน

3.3 การส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ผ่านมาตรฐานตามกฎหมาย โดยมีจำนวนเพิ่มขึ้น จำนวน 13 แห่งในปี พ.ศ. 2565 รวมจำนวนเป็น 698 แห่ง

3.4 การส่งเสริมสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการแพทย์เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา (สถานพยาบาลเอกชน จำนวน 456 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 2 แห่ง สถานประกอบการพยาบาล จำนวน 689 แห่ง และสปา จำนวน 142 แห่ง)

3.5 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต มีศูนย์ให้บริการประชาชนด้านผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ ในการขออนุญาตประกอบกิจการ ให้มีมาตรฐานตามกฎหมายของแต่ละผลิตภัณฑ์และบริการ สำหรับสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ได้แก่ คลินิกเอกชน สถานประกอบการสปาเพื่อสุขภาพ สถานประกอบการนวดเพื่อสุขภาพ และยังรับขึ้นทะเบียนผู้ให้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

3.6 โครงการภูเก็ตเฮลท์แลนด์บ็อกซ์ พัฒนาขึ้นมาจากหลักคิด "เมืองแห่งความผูกพันผู้คนสู่สุขภาพโลก" เพื่อรองรับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม ในกรอบการพัฒนาแนวใหม่ที่ดำเนินการภายใต้สถานการณ์โควิด

ต่อเนื่องไปในอนาคต การฟื้นฟูด้านธุรกิจและท่องเที่ยว และการสร้างความเข้มแข็งชุมชน โดยการสร้างสมดุล และความมั่นคงต่อเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวสู่ความมั่นคงยั่งยืน ด้วยการต่อยอดมาจากโครงการ Smart City และโครงการศูนย์การแพทย์ และสาธารณสุขนานาชาติ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติโครงการเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะทำให้ทุกคนในจังหวัดภูเก็ตได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยด้านสุขภาพร่วมกัน ควบคู่กับระบบสุขภาพใหม่ ซึ่งมี 3 ระบบ ดังนี้

3.6.1 ระบบจัดการสุขภาพด้วยตนเอง โดยการจัดตั้งสถานสุขภาพบริการด้วยดิจิทัล หรือ Digital Health Post ประจำหมู่บ้านหรือชุมชน โดยเป็นการบริการตรวจสุขภาพเบื้องต้น (น้ำหนัก ส่วนสูง ความดัน อุณหภูมิ และออกซิเจนในเลือด) การปรึกษาแพทย์ทางไกล การจ่ายยาผ่านตู้ และส่งผลการตรวจไปยังแอปพลิเคชันสุขภาพส่วนบุคคล ซึ่งเป็นการลดความแออัดของโรงพยาบาล การสร้างกิจกรรมเมืองส่งเสริมครอบครัวผูกพัน ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และการลดปัญหาโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง (NCD) ด้วย Digital Health Literacy Platform โรงพยาบาลออนไลน์ 1 ล้านเตียง และกิจกรรมความสัมพันธ์ของเมืองสุขภาพ (Health City Campaign)

3.6.2 ระบบบริการที่มั่นคงปลอดภัย โดยมีศูนย์ประสานบริการ ภายใต้แผนบูรณาการสุขภาพจังหวัด ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยมีกลไกระบบบริการปฐมภูมิที่กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นเชื่อมบริหารจัดการกับ โรงพยาบาลในระดับต่าง ๆ มีกรรมการระดับนโยบายจังหวัด โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกำกับ

3.6.3 ระบบการดูแลสุขภาพระดับสูง (High Care) หมายถึง Medical & Wellness Hub โดยภาครัฐกิจเอกชน ซึ่งจำเป็นต้องมีการวิจัยพัฒนายกระดับให้สามารถแข่งขันโดยการวิจัยพัฒนารูปแบบสู่การเป็นผู้นำในการปกป้อง ประชากรโลกจากโรคที่ร้ายแรงซึ่งคุกคามชีวิตในปัจจุบัน

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

การส่งเสริม พัฒนา และขยายการบริการสุขภาพให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากรด้านการแพทย์ การเพิ่มรายได้จากกิจการสุขภาพ การลดรายจ่ายประชาชนจากการรักษาพยาบาล คนดีไม่ป่วย คนป่วยไม่ป่วยเพิ่ม คนป่วยดูแลใกล้บ้านในระดับปฐมภูมิ รวมทั้งการส่งเสริมสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการแพทย์ให้มีคุณภาพและเพียงพอในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยมีการดำเนินงาน ดังนี้

4.1 การดำเนินโครงการยกระดับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ จังหวัดภูเก็ตสู่เมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก

4.2 การดำเนินโครงการศูนย์สุขภาพนานาชาติอันดามัน

4.3 การส่งเสริมสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้มีการพัฒนายกระดับมาตรฐานผ่านมาตรฐานตามกฎหมาย และการส่งเสริมสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการแพทย์เพิ่มขึ้น

4.4 โครงการภูเก็ตเฮลท์แลนด์บ็อกซ์ ซึ่งเป็นการนำเทคโนโลยีมาใช้อำนวยความสะดวกให้กับประชาชน และการให้บริการทางการแพทย์ เพื่อความสะดวก รวดเร็ว เช่น การจัดตั้งสถานสุขภาพบริการด้วยดิจิทัล หรือ Digital Health Post ประจำหมู่บ้านหรือชุมชน เพื่อลดความแออัดโรงพยาบาล เป็นต้น

4.5 การดำเนินการบริการประชาชนด้านผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การขออนุญาตประกอบกิจการ ของแต่ละผลิตภัณฑ์และบริการ ของศูนย์ให้บริการ ณ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

4.6 การพัฒนาระบบหลักประกันสุขภาพชาวต่างชาติ

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

จังหวัดภูเก็ตมีประชากร จำนวน 417,715 คน โดยเป็นผู้สูงอายุ จำนวน 54,358 คน ร้อยละ 13.01 อัตราพึ่งพิงประชากร ร้อยละ 48.17 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้าจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมียอดสะสมในปี พ.ศ. 2565 จำนวน 3.3 ล้านคน สถิตินักท่องเที่ยวชาวไทยในปี พ.ศ. 2565 จำนวน 2.3 ล้านคน โดยชาวต่างชาติที่เข้ามาใช้บริการของหน่วยบริการสาธารณสุขของรัฐ ผู้ป่วยนอก (OPD) จังหวัดภูเก็ต ในปี พ.ศ. 2566 จำนวนประมาณ 21,000 คน และผู้เข้ารับบริการสาธารณสุขของรัฐ ผู้ป่วยใน (IPD) จำนวนประมาณ 2,000 คน สร้างรายได้ประมาณ 133 ล้านบาท และชาวต่างชาติที่มาเข้ารับบริการของโรงพยาบาลเอกชน จำนวนประมาณ 67,000 คน แบ่งเป็น OPD ประมาณ 63,000 คน และ IPD ประมาณ 3,800 คน โดย OPD มีค่าบริการรักษาเฉลี่ยประมาณ ครั้งละ 7,000 บาท และ IPD มีค่าบริการรักษาเฉลี่ยประมาณวันละ 52,400 บาท

โรงพยาบาลในจังหวัดภูเก็ต มีจำนวน 9 แห่ง แบ่งเป็นโรงพยาบาลรัฐจำนวน 5 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต ที่มีขนาด 550 เตียง โรงพยาบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ที่มีขนาด 129 เตียง โรงพยาบาลป่าตอง ที่มีขนาด 60 เตียง โรงพยาบาลกลาง ที่มีขนาด 60 เตียง โรงพยาบาลฉลอง ที่มีขนาด 20 เตียง และโรงพยาบาลเอกชน จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลกรุงเทพภูเก็ต ที่มีขนาด 230 เตียง โรงพยาบาลกรุงเทพศรีโรจน์ ที่มีขนาด 197 เตียง โรงพยาบาลมิชชั่น ที่มีขนาด 50 เตียง และโรงพยาบาลติบุก ที่มีขนาด 32 เตียง ทั้งนี้ แพทย์ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขมี จำนวน 236 คน ทันตแพทย์ จำนวน 31 คน เภสัชกร จำนวน 85 คน พยาบาล จำนวน 942 คน และอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) จำนวน 1,923 คน โดย อสม. 1 คน ดูแลประชาชน จำนวน 150 หลังคาเรือน ซึ่งเป็นปริมาณที่มากกว่าปกติ ที่ อสม. 1 คน จะดูแลประชาชน จำนวน 10 – 15 หลังคาเรือน

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) ในจังหวัดภูเก็ต มีจำนวน 21 แห่ง โดยแบ่งเป็น อำเภอเมืองภูเก็ต จำนวน 9 แห่ง อำเภอกลาง จำนวน 10 แห่ง อำเภอกะทู้ จำนวน 2 แห่ง คลินิกเวชกรรม จำนวน 500 ร้าน คลินิกเวชกรรมเฉพาะทาง จำนวน 74 ร้าน ทันตกรรม จำนวน 110 ร้าน ร้านขายยา จำนวน 593 ร้าน ร้านขายสมุนไพร จำนวน 22 ร้าน ร้านขายกัญชา จำนวน 1,500 ร้าน ร้านนวด จำนวน 550 ร้าน และร้านสปา จำนวน 150 ร้าน

สถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการแพทย์ภาคเอกชนในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ 1) สถานพยาบาลเอกชน (โรงพยาบาลเอกชน และคลินิกเอกชน) จำนวน 456 แห่ง ซึ่งมีมาตรฐานตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2541 ในส่วนของโรงพยาบาลเอกชนมี จำนวน 2 แห่ง ที่มีมาตรฐาน JCL และโรงพยาบาลเอกชน จำนวน 1 แห่ง ผ่านมาตรฐาน HA 2) สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ (สปา นวดเพื่อสุขภาพ) จำนวน 698 แห่ง ซึ่งมีมาตรฐานตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 สำหรับกิจการสปา มีจำนวน 142 แห่ง ส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในโรงแรมหรือรีสอร์ท การให้บริการในกิจการสปา จะมีลักษณะการดูแลสุขภาพแบบองค์รวม

ปัญหาสาธารณสุขภาพรวม จังหวัดภูเก็ต ดังนี้

1. โรค NCDs ประกอบด้วย

- 1.1 โรคมะเร็ง โดยส่วนใหญ่คือมะเร็งเต้านม รองลงมาคือมะเร็งลำไส้ใหญ่ และมะเร็งปอด
- 1.2 โรคความดันโลหิตสูง โดยความชุกของโรคส่วนใหญ่เป็นกลุ่มอายุสูง จำนวน ประมาณ 37,000 คน ต่อแสนประชากร ลำดับต่อมา คือ ช่วงอายุ 50 – 59 ปี จำนวน ประมาณ 14,000 คนต่อแสนประชากร

1.3 โรคเบาหวาน โดยประชาชนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้สูงอายุ จำนวน ประมาณ 18,000 คนต่อแสนประชากร
ลำดับต่อมาคือช่วงอายุ 50 – 59 ปี จำนวน ประมาณ 7,000 คนต่อแสนประชากร

1.4 โรคหัวใจ โดยมีอัตราการตายผู้ป่วยโรคหัวใจและหลอดเลือด ในปี พ.ศ. 2564 จำนวน ประมาณ 9.9 ต่อแสนประชากร

1.5 หลอดเลือดสมอง โดยมีอัตราการเสียชีวิต ในปี พ.ศ. 2564 จำนวน ประมาณ 10.18 ต่อแสนประชากร

2. โรคติดต่อ ประกอบด้วย COVID-19 ไข้เลือดออก และวัณโรค

3. ปัญหาสุขภาพอื่นๆ ประกอบด้วย อุบัติเหตุทางถนน จมน้ำ สุขภาพจิต และสังคมผู้สูงอายุ

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

6.1 การก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุ ปัจจุบันมีผู้สูงอายุ จำนวน ประมาณ 54,358 คน เป็นร้อยละ 13.01 ของประชากรทั้งหมด ส่งผลให้ความต้องการด้านการบริการสุขภาพมากขึ้น โดยเฉพาะการดูแลผู้สูงอายุ

6.2 รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนจังหวัดภูเก็ต ในช่วงปี พ.ศ. 2560 – 2564 ที่มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2564 รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือน จังหวัดภูเก็ต มีจำนวน 33,328 บาทต่อเดือน ลดลงจากปี พ.ศ. 2563 ที่มีจำนวน 36,699 บาทต่อเดือน ซึ่งรายได้ที่ลดลงอาจมีผลกระทบด้านโภชนาการ การใช้บริการรักษาพยาบาลที่มีค่าใช้จ่ายต่ำ หรือการซื้อยามารักษาเอง เป็นต้น

6.3 ข้อจำกัดในการพัฒนาแหล่งน้ำ เนื่องจากที่ดินมีราคาสูง และแหล่งน้ำส่วนใหญ่อยู่ในกรรมสิทธิ์ที่ดินของภาคเอกชน รวมทั้งการเพิ่มขึ้นของโครงการอสังหาริมทรัพย์อย่างรวดเร็ว และช่วงฤดูการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดปัญหาขาดแคลนน้ำในช่วงฤดูแล้ง และทำให้เกิดโรคร้ายที่มากับภัยแล้ง เช่น โรคผิวหนัง อูจาระร่วง เป็นต้น

6.3 ปัญหานักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ารับการรักษาพยาบาล แต่ขาดแคลนเงิน และไม่สามารถติดต่อผู้ที่เกี่ยวข้องได้ ส่งผลให้โรงพยาบาลไม่สามารถเก็บค่าบริการรักษาได้

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

7.1 จุดแข็ง

1. จังหวัดภูเก็ตมีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติและสถานที่ที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นจำนวนมาก

2. มีโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก มีท่าเรือน้ำลึก สนามบินนานาชาติ มาตรฐาน ซึ่งสะดวกในการเดินทาง ทำให้เป็นที่ดึงดูดใจและเป็นเป้าหมายของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ นักลงทุนจากทั่วโลก รวมไปถึงผู้ประกอบการ และแรงงาน จึงเป็นสถานที่สร้างรายได้สร้างอาชีพให้กับประชาชนในจังหวัดภูเก็ต

3. มีโรงพยาบาลศูนย์ จำนวน 1 แห่ง ที่มีขีดความสามารถระดับตติยภูมิ (Tertiary Care) มีจำนวนเตียงมากกว่า 500 เตียง มีแพทย์เฉพาะทางครบทุกสาขา และให้บริการด้วยเครื่องมือแพทย์ที่ทันสมัย และมีชื่อเสียงในด้านการผ่าตัดลดอ้วน การรักษาโรคด้วยเครื่องปรับบรรยากาศสูง (Hyper Baric Chamber) หัวใจ มะเร็ง และอุบัติเหตุ

4. มีโรงพยาบาลเอกชน จำนวน 4 แห่ง ซึ่งเป็นทางเลือกให้กับประชาชน และนักท่องเที่ยวที่มีงบประมาณในการใช้จ่าย

5. มีศูนย์แพทยศาสตรศึกษาชั้นคลินิก ในโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต ซึ่งผลิตแพทย์ที่มีคุณภาพ และเป็นสถาบันหลักฝึกอบรมแพทย์ประจำบ้าน สาขาเวชศาสตร์ครอบครัว สาขาเวชศาสตร์การจราจรและเวชศาสตร์ทางทะเล และเป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติงานของนักเรียน นักศึกษา บุคลากรทางการแพทย์หลากหลายสาขา

6. มีความเป็นเลิศในด้านการให้บริการด้านสุขภาพ และการรักษาทางด้านการแพทย์ รวมไปถึงมีบุคลากรทางการแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญสูง

7. มีโรงพยาบาลฉลอง โรงพยาบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต สาขา ห้วยเตี๋ย ซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่อำเภอเมืองภูเก็ต รวมไปถึงมีโรงพยาบาลชุมชน และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ซึ่งเป็นหน่วยบริการของรัฐ กระจายอยู่ในแต่ละอำเภอ ทำให้ช่วยลดความแออัด ในโรงพยาบาลศูนย์วชิระภูเก็ต

8. มีสถานประกอบการด้านสุขภาพของภาคเอกชนที่มีชื่อเสียง สนับสนุนการท่องเที่ยวของจังหวัด

7.2 จุดอ่อน

1. จำนวนประชากรแฝง และแรงงานต่างด้าวในจังหวัดภูเก็ตมีจำนวนมาก ทำให้การเข้าถึงบริการสุขภาพล่าช้า เกิดความแออัดในโรงพยาบาล และส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ไปใช้บริการโรงพยาบาลเอกชนแทน

2. ประชาชนป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังเพิ่มมากขึ้นทุกปี ทำให้ภาระงบประมาณด้านสุขภาพสูงขึ้น จากการป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังของประชาชน และการคัดกรองไม่ครอบคลุม ต่ำกว่าเกณฑ์

3. นักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มขึ้น ทำให้เตียงในโรงพยาบาลไม่เพียงพอ (ชาวต่างชาติแย่งเตียงชาวไทย)

4. ขาดแคลนบุคลากรทางการแพทย์ และสาธารณสุข โดยเฉพาะพยาบาลวิชาชีพ เนื่องจากค่าตอบแทนของภาคเอกชนสูงกว่า ทำให้การบริการไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้รับบริการ

5. บุคลากรมีภาระงานหนัก ไม่สามารถตอบสนองนโยบายได้ครอบคลุม และเกิดความตึงเครียดในการทำงาน รวมไปถึงเกิดการฟ้องร้องในการให้บริการในบางครั้ง

6. ระบบฐานข้อมูลของสาธารณสุขยังไม่มีฐานข้อมูลกลางที่เชื่อมโยงข้อมูลสุขภาพระหว่างหน่วยบริการภาครัฐ และหน่วยบริการเอกชน

7. การสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษารัสเซีย และภาษาจีน ของบุคลากรที่ให้บริการด้านสุขภาพไม่เพียงพอ ทำให้ตอบสนองผู้รับบริการได้ไม่ครอบคลุม

7.3 โอกาส

1. นโยบายรัฐบาล/จังหวัด และยุทธศาสตร์ประเทศ เน้นการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ให้เป็นศูนย์กลางทางการแพทย์มูลค่าสูง ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาไปสู่เมืองบริการทางการแพทย์ และสุขภาพนานาชาติที่มีมูลค่าสูง

2. ภาครัฐเครือข่ายภาครัฐ ท้องถิ่น อาสาสมัครสาธารณสุข เอกชน และประชาสังคม มีความเข้มแข็ง และให้ความร่วมมือในการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก และรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นภัยคุกคามได้

3. ผู้สูงอายุชาวต่างชาติเข้ามาใช้บริการสุขภาพในจังหวัดภูเก็ตเพิ่มมากขึ้น เป็นโอกาสในการพัฒนาระบบบริการสุขภาพและสร้างรายได้

4. จังหวัดภูเก็ต มีชื่อเสียงด้านอาหาร ทำให้การประชาสัมพันธ์ด้านอาหารสุขภาพสามารถสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพได้

5. กระแสการคัดสรรความงามเป็นโอกาสในการสร้างรายได้ให้กับโรงพยาบาล

7.4 อุปสรรค

1. มีการระบาดของโรคอุบัติใหม่/อุบัติซ้ำ ที่เกิดจากการเคลื่อนย้ายของประชากรและนักท่องเที่ยว

2. จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดที่มีขนาดเล็กทำให้การได้รับจัดสรรงบประมาณ ไม่เพียงพอต่อการพัฒนา เนื่องจากการบริหารงานในรูปแบบปกติเหมือนจังหวัดทั่วไป ไม่ใช่การบริหารในรูปแบบพิเศษ

3. มีแรงงานซึ่งไม่อยู่ในประกันสังคม เช่น ชาวต่างด้าว หรือชาวไทย รวมไปถึงนักท่องเที่ยวที่ไม่มีประกันสุขภาพ หรือประกันสุขภาพไม่ครอบคลุมค่าใช้จ่ายในบางกรณี ทำให้เป็นภาระกับโรงพยาบาล เนื่องจากไม่สามารถเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลได้

4. การจราจรที่ติดขัด และสถานการณ์ที่เกิดน้ำท่วมขังเมื่อฝนตกหนัก ทำให้ระบบส่งต่อการแพทย์ฉุกเฉินเกิดความล่าช้า

5. ความเหลื่อมล้ำของโอกาสในการเข้ารับบริการสุขภาพ ประชาชนที่ไม่มีกำลังทรัพย์ ไม่สามารถเข้าถึงบริการสุขภาพในโรงพยาบาลเอกชนได้ เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลสูง จึงต้องรอคิวในโรงพยาบาลภาครัฐที่มีความแออัด ทำให้บางครั้งไม่สามารถเข้ารับการรักษาได้ทันระยะเวลา

6. นโยบายสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดมีความโดดเด่น แต่ยังมีบางนโยบายที่ไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากขาดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน หรือขาดหน่วยงานหลักในการรับผิดชอบ

8. การกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี

ของเสา Medical & Wellness Hub

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	จำนวนรายได้จากการให้บริการสุขภาพของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพิ่มขึ้น	รายได้จากการให้บริการสุขภาพของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพิ่มขึ้น ปี พ.ศ. 2565 มีจำนวน 133,853,093 บาท	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5	เพิ่มขึ้นร้อยละ 5
2	จำนวนสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่ได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ (เฉพาะกิจการสปาเพื่อสุขภาพ) ปี พ.ศ. 2565 มีจำนวน 142 แห่ง เพิ่มขึ้นจากเดิมจำนวน 5 แห่ง	เพิ่มขึ้น 10 แห่ง	เพิ่มขึ้น 10 แห่ง	เพิ่มขึ้น 10 แห่ง	เพิ่มขึ้น 10 แห่ง
		สถานพยาบาลเอกชน (เฉพาะคลินิกด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ) ปี พ.ศ. 2565 มีจำนวน 3 แห่ง	เพิ่มขึ้น 3 แห่ง	เพิ่มขึ้น 3 แห่ง	เพิ่มขึ้น 3 แห่ง	เพิ่มขึ้น 3 แห่ง

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปีพ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
3	ผู้ป่วยนอกทั้งหมด ได้รับบริการตรวจ วินิจฉัย รักษาโรค และฟื้นฟูสภาพ ด้วยศาสตร์การแพทย์ แผนไทยและการแพทย์ ทางเลือก	ร้อยละของผู้ป่วยนอก ทั้งหมดที่ได้รับบริการตรวจ วินิจฉัย รักษาโรค และฟื้นฟูสภาพด้วยศาสตร์ การแพทย์แผนไทย และ การแพทย์ ทางเลือก ปี พ.ศ. 2565 ร้อยละ 14.72 (161,120 ครั้ง)	ร้อยละ 20.5	ร้อยละ 20.5	ร้อยละ 20.5	ร้อยละ 20.5
4	ผู้ป่วยป่วยรายใหม่ ด้วยโรคเบาหวาน และ โรคความดันโลหิตสูง ลดลง	อัตราผู้ป่วยรายใหม่ ด้วยโรคเบาหวานลดลง (ในปี พ.ศ. 2564 ผู้ป่วยโรคเบาหวาน รายใหม่ มีจำนวน 428 คน)	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5
		อัตราป่วยรายใหม่ ด้วยโรคความดันโลหิตสูง รายใหม่ลดลง (ในปี พ.ศ. 2564 มีจำนวน 970 คน)	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5	ลดลงน้อย กว่าหรือ เท่ากับ ร้อยละ 5	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5	ลดลง น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ร้อยละ 5

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

9.1 การดำเนินโครงการขนาดใหญ่ที่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ได้แก่ การดำเนินโครงการยกระดับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจังหวัดภูเก็ตสู่เมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก (โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต) และการดำเนินโครงการศูนย์สุขภาพนานาชาติอันดามัน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

9.2 การสร้างเส้นทางท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอันดามัน โดยเชื่อมโยงกับสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว

9.3 การพัฒนาศักยภาพการดูแลผู้ป่วยโรคอุบัติใหม่ อุบัติซ้ำระดับนานาชาติ และการปรับแผนการบริหารจัดการโรคอุบัติใหม่ในลักษณะ Phuket Covid Sandbox โดยการใช้ประสบการณ์การแก้ปัญหาที่ผ่านมา ได้แก่ การกำหนดแนวทางการฟื้นฟูการท่องเที่ยวที่ชัดเจน การตั้งสมมุติฐานการท่องเที่ยวคู่กับโควิด-19 การสื่อสารที่เข้าใจกันส่งเสริมการฉีดวัคซีนแบบทางเดียว และการใช้โอกาสจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในการออกแบบเมืองเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

9.4 การขับเคลื่อนการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางเทคโนโลยีทางการแพทย์ (Digital Transformation Medical Tech Hub) ที่ทำให้การดูแลสุขภาพขยายตัวกว้างยิ่งขึ้น ไม่จำกัดเฉพาะแต่ในโรงพยาบาลเท่านั้น และเป็นการยกระดับบริการด้านสุขภาพให้มีความรวดเร็ว แม่นยำ ช่วยลดระยะเวลาในการเดินทาง และค่าใช้จ่ายของผู้รับบริการ

9.5 การส่งเสริมความรู้ในการดูแลสุขภาพตนเอง (Health Literacy) ให้กับประชาชนในการลดค่าใช้จ่ายให้กับประชาชน ด้วยการส่งเสริมการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ ลดป่วย ลดตาย ด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง (NCDs) และการเข้ารับการรักษาพยาบาลอย่างสมเหตุสมผลตามระดับสถานบริการ ได้แก่ ระดับปฐมภูมิ ระดับทุติยภูมิ และระดับตติยภูมิ

9.6 การพัฒนาระบบสาธารณสุขทางทะเล และรองรับการท่องเที่ยวระดับสากล

9.7 การจัดทำแผนยุทธศาสตร์โรงพยาบาลในภาพรวมระดับจังหวัด One Province One Hospital โดยการบูรณาการแผนยุทธศาสตร์โรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลชุมชน และเครือข่ายบริการรัฐอื่น ๆ เช่น การบริหารจัดการผู้รับบริการโดยการส่งผู้ป่วยจาก โรงพยาบาลวชิระภูเก็ตมายังโรงพยาบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เพื่อลดความแออัดและลดการรอคอยการรักษา รวมทั้งภาคีเครือข่ายอื่น ๆ เช่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) และคณะกรรมการพัฒนาคุณภาพชีวิตระดับอำเภอ (พชอ.) เป็นต้น

9.8 การพัฒนาการดำเนินการในรูปแบบพิเศษ ได้แก่

1. การกำหนดให้ชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตต้องซื้อประกันสุขภาพเพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายของโรงพยาบาล
2. ปรับปรุงการเคลมประกันจากต่างประเทศ ซึ่งปัจจุบันภาครัฐจะได้เบี้ยประกันน้อยกว่าภาคเอกชน
3. การเปลี่ยนโรงพยาบาลรัฐเป็นองค์การมหาชน
4. การพัฒนาหน่วยบริการรูปแบบพิเศษ Special Delivery Unit (SDU)
5. การจัดตั้งมูลนิธิด้านสุขภาพ
6. การบริหารจัดการอัตรากำลังคนแก้ไขปัญหาการขาดแคลนบุคลากรทั้งปัจจุบันและที่คาดการณ์ในอนาคต

9.9 การพัฒนาเมืองสุขภาพที่ดี ด้านโรงแรมสร้างเสริมสุขภาพ (Wellness City : Health Promoting Hotel) รวมทั้งการสร้างเสริม Health Literacy ให้กับประชาชน

9.10 รูปแบบการบริการร่วมทั้งภาครัฐ ท้องถิ่น และภาคเอกชน หนึ่งจังหวัดหนึ่งโรงพยาบาล และการขยายหน่วยบริการสุขภาพเพิ่ม และกระจายการบริการครอบคลุมทุกพื้นที่ เพื่อลดปัญหาความแออัด และการรอคอยการรักษา เพื่อสร้างดุลยภาพให้กับผู้รับการรักษาและผู้ให้บริการที่เพียงพอสอดคล้องกับความต้องการในการใช้บริการของประชาชนทั้งด้านบุคลากร สถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ รวมทั้งความครอบคลุมในการคัดกรองป้องกันโรคได้อย่างทั่วถึง

9.11 การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนออร์แกนิก และสมุนไพรไทย เป็นจุดขายให้กับจังหวัด และเป็นการส่งเสริมสุขภาพให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว

9.12 การเพิ่มความสามารถในการผลิตบุคลากรทางการแพทย์ให้กับโรงพยาบาลวชิระภูเก็ตในการผลิตแพทย์และพยาบาล รวมทั้งการเป็นโรงเรียนนวดไทย ซึ่งร่วมดำเนินการกับมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

MICE City

ภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทาง ในการจัดงานไมซ์ระดับโลกแห่งอันดามัน

สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน)

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต

เสาที่ 5 เรื่อง MICE CITY

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทางในการจัดงานไมซ์ระดับโลกแห่งอันดามัน

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

การพัฒนาไมซ์ซิตี้ (MICE City) มีจุดมุ่งหมายที่จะยกระดับเมืองให้เป็นจุดหมายปลายทางแห่งการจัดประชุมสัมมนา การเดินทางเพื่อเป็นรางวัล การจัดประชุมวิชาชีพ และงานแสดงสินค้า ทั้งในระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับนานาชาติ (Preferred MICE Destination) อันจะเป็นการเพิ่มทางเลือกแก่ผู้จัดงาน และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางอุตสาหกรรมไมซ์ของจังหวัดภูเก็ต กอปรกับการที่สำนักงานส่งเสริมการจัดการประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) หรือ สสปน. มุ่งขยายขนาดของตลาดและเพิ่มคุณภาพการให้บริการในอุตสาหกรรมไมซ์ของประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายในการยกระดับเมืองไมซ์ซิตี้ต่าง ๆ ของประเทศไทยให้เป็นจุดหมายของอุตสาหกรรมไมซ์ระดับนานาชาติ โดยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาประกอบด้วย

1. การสนับสนุนการจัดงานและกิจกรรมไมซ์ ทั้งในประเทศและต่างประเทศร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้เกิดงานในพื้นที่

2. การสื่อสาร ส่งเสริม ภาพลักษณ์ของจังหวัด ในฐานะไมซ์ซิตี้ระดับประเทศและนานาชาติของประเทศไทย

3. ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของบุคลากร และสถานที่ของผู้ประกอบการในพื้นที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์

4. ส่งเสริมการนำนวัตกรรมและการนำองค์ความรู้ด้านข้อมูลมาใช้แก่ผู้ประกอบการในพื้นที่

5. ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการจัดงานไมซ์อย่างยั่งยืนและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

6. สนับสนุนให้จังหวัดภูเก็ตเป็นที่รับรู้และติดอันดับสำคัญ (Ranking) ในระดับชาติและนานาชาติ

7. อำนวยความสะดวกแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมไมซ์ให้ประสบความสำเร็จ

ทั้งนี้ด้วยความสำคัญของอุตสาหกรรมไมซ์ที่มีต่อการพัฒนา และกระตุ้นเศรษฐกิจของจังหวัดได้เป็นอย่างดี ทำให้เห็นถึงความจำเป็นในการเตรียมความพร้อมในการพัฒนาจังหวัดในฐานะไมซ์ซิตี้ เพื่อเป็นกลไกและเครื่องมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมไมซ์ของจังหวัดภูเก็ต เพิ่มรายได้ เพิ่มศักยภาพของสินค้า และบริการของผู้ให้บริการไมซ์ในพื้นที่ รวมทั้งเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมไมซ์ของจังหวัดภูเก็ตให้ก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางในระดับโลก ดังนั้น การกำหนดแผนแม่บท 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 5 เรื่อง MICE CITY จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และก่อให้เกิดการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตอย่างยั่งยืนต่อไป

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

ด้วยความที่จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองที่มีศักยภาพและความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามทั้งชายหาด ทะเล และเกาะต่าง ๆ อีกทั้งยังมีกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับนักท่องเที่ยวและบริการด้านที่พัก และร้านอาหารครบครัน ทั้งนี้ ในการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเมืองไมซ์ที่ดีที่สามารถรองรับและอำนวยความสะดวกต่อนักเดินทางไมซ์ได้นั้น ยังคงพบปัญหา อุปสรรค และข้อจำกัดต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านต้นทุน และค่าใช้จ่ายในการเดินทางของนักเดินทางไมซ์ที่เพิ่มสูงขึ้น เช่น ค่าตัวเครื่องบิน ค่าที่พัก ค่าเดินทาง ฯลฯ ทั้งนี้ ในด้านปัญหาและอุปสรรคของจังหวัดภูเก็ตสามารถแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านความพร้อมของที่พักและสถานที่จัดงาน 2. ด้านการคมนาคมและการจราจร 3. ด้านความปลอดภัย 4. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 5. ด้านศักยภาพของบุคลากรและผู้ประกอบการธุรกิจในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมไมซ์ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) ด้านความพร้อมของที่พักและสถานที่จัดงาน

ถึงแม้จังหวัดภูเก็ตจะมีโรงแรมที่พักที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่จะเป็นโรงแรมขนาดเล็กถึงขนาดกลาง โรงแรมขนาดใหญ่ในจังหวัดภูเก็ตนั้นมีจำนวนจำกัด และยังขาดสถานที่สำหรับจัดงานประชุมขนาดใหญ่ ซึ่งสามารถสรุปปัญหาและอุปสรรคด้านความพร้อมของที่พักและสถานที่จัดงานได้ ดังนี้

1. ห้องประชุมสัมมนาของโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่สามารถรองรับผู้เข้าเข้าร่วมได้เพียง 200 – 1,000 คน ทำให้จังหวัดภูเก็ตยังขาดสถานที่จัดงานประชุมขนาดใหญ่ โดยปัจจุบันมีเพียงศูนย์ประชุมมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเท่านั้นที่สามารถรองรับได้ 2,500 ที่นั่ง แต่มีข้อจำกัดในการขออนุญาตใช้สถานที่เพื่อการจัดงานจากมหาวิทยาลัย
2. ขาดความพร้อมด้านการบริหารจัดการของศูนย์ประชุมฯ โดยการบริหารจัดการศูนย์ประชุมยังเป็นการบริหารงานโดยสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่
3. โรงแรมขนาดใหญ่ที่มีห้องพักสำหรับแขกมากกว่า 500 ห้องขึ้นไป ยังมีจำนวนจำกัด ในการรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวไมซ์จำนวนมากในพื้นที่เดียวกัน

2) ด้านการคมนาคมและการจราจร

ถึงแม้จังหวัดภูเก็ตจะมีระบบการขนส่งมวลชนสาธารณะ ได้แก่ รถบัส และรถสองแถว แต่เนื่องจากเส้นทางการเดินรถที่ไม่ครอบคลุม ประกอบกับการเดินทางที่ใช้เวลานาน ทำให้นักเดินทางต้องใช้บริการจ้างเหมา หรือเช่ารถขับเอง นอกจากนี้ ประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยวท่องเที่ยวมีการใช้รถยนต์ส่วนตัวเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัดตามมา

1. ระบบการขนส่งมวลชนสาธารณะมีเส้นทางการเดินทางที่ไม่ครอบคลุม และใช้เวลาในการเดินทางนาน โดยบริการรถสาธารณะ ได้แก่ รถบัสบริการระหว่างสนามบินและในพื้นที่เมืองภูเก็ต และรถสองแถววิ่งรอบเมืองและแหล่งท่องเที่ยว

- รถบัสรับส่งระหว่างสนามบินกับพื้นที่เมืองภูเก็ต ทั้งระบบน้ำมัน และไฟฟ้า ที่อยู่ระหว่างการพัฒนาและขออนุญาตดำเนินการ
- รถสองแถววิ่งรอบเกาะ และจอดตามชายหาดสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ มีการให้บริการในเวลาระหว่าง 6.00 – 18.00 น. ราคาตามระยะทาง

2. บริการรถโดยสารชนิดอื่น ๆ เช่น รถตุ๊กตุ๊ก มีราคาแพง และไม่มีมาตรฐานการคิดราคา
3. การเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวบางที่อาจต้องใช้รถรับจ้างแบบเหมา เนื่องจากระบบขนส่งสาธารณะไม่ครอบคลุม ซึ่งการจ้างเหมามีค่าใช้จ่ายสูงสำหรับนักท่องเที่ยวไม่ช้กลุ่มเล็ก
4. จากการที่ภูเก็ตมีจำนวนประชากร และนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้ส่งผลกระทบต่อปัญหาการจราจรติดขัด และคนส่วนมากนิยมขับรถส่วนตัวมากกว่าการใช้บริการขนส่งสาธารณะ
5. ทางจังหวัดพยายามแก้ไขโดยการพัฒนาขนส่งสาธารณะ เพื่อบรรเทาการจราจรติดขัด โดยมีโครงการรถไฟฟ้ารางเบาใน 2 เส้นทาง คือ จากท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ตถึงห้าแยกตำบลฉลอง และจากตำบลท่าฉนวน จังหวัดพังงา ถึงท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต ซึ่งอาจประสบปัญหาการจราจรติดขัดในช่วงระหว่างการก่อสร้างโครงการ

3) ด้านความปลอดภัย

ภูเก็ตมีปัญหาและปัจจัยเสี่ยงในด้านความปลอดภัย ได้แก่ ปัญหาอาชญากรรม การทำร้ายและเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ปัญหามาตรฐานความปลอดภัยของระบบขนส่งสาธารณะทั้งทางรถและทางเรือ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยเสี่ยงด้านภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น ภัยแล้ง อุทกภัย และมีความเสี่ยงการเกิดคลื่นยักษ์สึนามิ โดยสามารถสรุปปัญหาและอุปสรรคได้ ดังนี้

1. มีปัญหาด้านความปลอดภัยจากอาชญากรรมในด้านต่างๆ เช่น
 - ปัญหายาเสพติดในพื้นที่ โดยเฉพาะการใช้ยาไอซ์ในหมู่นักท่องเที่ยวตามสถานเริงรมย์ต่างๆ
 - การใช้ความรุนแรง การทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยว
 - ปัญหาแรงงานต่างด้าว เนื่องจากภูเก็ตเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่สำคัญ มีการใช้แรงงานต่างด้าวจำนวนมาก ทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมตามมา
2. ปัญหาการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว มีการคิดราคาค่าสินค้าและบริการที่ไม่เป็นธรรม โดยส่วนมากเป็นการโก่งราคาค่ารถโดยสาร เนื่องจากไม่มีมาตรฐานราคาค่ารถโดยสาร
3. ปัญหามาตรฐานความปลอดภัยของระบบขนส่งทั้งทางรถ และทางเรือ โดยผู้ให้บริการบางรายยังไม่ได้มาตรฐาน
4. ปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ มีภัยแล้งและอุทกภัย และมีความเสี่ยงการเกิดคลื่นยักษ์สึนามิ

4) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ภูเก็ตมีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนจังหวัดภูเก็ต อย่างไรก็ตามจากการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยว การขยายตัวของธุรกิจที่รองรับการท่องเที่ยว ประกอบกับการขาดการควบคุมจัดการที่ดี ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับผลกระทบและชำรุดทรุดโทรมลงเป็นจำนวนมาก โดยสามารถสรุปปัญหาและอุปสรรคได้ ดังนี้

1. มีปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมและความสมบูรณ์ตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว เช่น
 - การบุกรุกพื้นที่ป่า ชายหาด และป่าชายเลน เพื่อการสร้างสาธารณูปโภค และสิ่งก่อสร้างเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ส่งผลกระทบต่อการวางไข่ของเต่าทะเล
 - การบุกรุกป่าชายเลนเพื่อทำนาเกลือ หรือจับจองเป็นที่อยู่อาศัย ก่อให้เกิดปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งอย่างรุนแรง
 - ปะการังถูกทำลาย จากการใช้เครื่องมือการประมงที่ผิดกฎหมาย การใช้ระเบิดจับปลา การทอดสมอ และการรั่วไหลของน้ำมัน
2. ปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยทั้งในเมืองและแหล่งท่องเที่ยว ตามชายหาดและในท้องทะเล เป็นปัญหาที่รุนแรงมากของภูเก็ต เนื่องจากภูเก็ตรองรับนักท่องเที่ยวมากกว่า 13 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2559 ที่ผ่านมา
3. ปัญหาการขาดแคลนน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคในหน้าแล้ง และปัญหาน้ำเสีย จากการที่มีโรงแรมขนาดใหญ่ และที่พักอาศัยเพิ่มขึ้นมาก โดยไม่ได้คำนึงถึงปริมาณน้ำที่ผลิตได้ และการจัดการน้ำเสียที่ไม่เหมาะสม มีปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมและความสมบูรณ์ตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว

5) ด้านศักยภาพของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์

การมีผู้ประกอบการและบุคลากรในการสนับสนุนการจัดงานไมซ์ที่ได้มาตรฐาน จะเป็นส่วนช่วยส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมไมซ์ให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น โดยปัญหาและอุปสรรค มีดังนี้

1. บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านไมซ์มีจำนวนจำกัด โดยส่วนมากจะเป็นบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านการนำเที่ยว และบริการต่างๆ ในภาคการท่องเที่ยว
2. ผู้ให้บริการด้านไมซ์ที่ได้มาตรฐานมีจำนวนจำกัด รวมถึงบริการที่เกี่ยวข้องที่ต้องใช้เทคนิคและทักษะ ยังต้องพึ่งพาผู้ให้บริการจากกรุงเทพฯ
3. ผู้ประกอบการในพื้นที่ยังไม่ตระหนักและให้ความสำคัญกับกลุ่มลูกค้าไมซ์มากนัก จึงยังไม่ได้มีการเตรียมพร้อมและพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับอุตสาหกรรมไมซ์เท่าที่ควร
4. ขาดผู้ให้บริการสนับสนุนการจัดงานไมซ์ที่ได้มาตรฐาน หรือมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านการจัดงานขนาดใหญ่ระดับนานาชาติ จึงต้องมีการใช้ผู้เชี่ยวชาญจากกรุงเทพฯ ส่งผลให้มีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มสูงขึ้น
5. ทิศทางการประชาสัมพันธ์ด้านไมซ์ของจังหวัดยังไม่ชัดเจน โดยส่วนมากยังเป็นการประชาสัมพันธ์ในด้านการท่องเที่ยวเป็นหลัก

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

จากการดำเนินการที่ผ่านมา จังหวัดภูเก็ตโดยทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ เอกชน ประชาชน ชุมชนท้องถิ่น รวมถึงภาคการศึกษา ได้มีการให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการร่วมพัฒนาศักยภาพ และแผนงานต่างๆ ในด้านอุตสาหกรรมไมซ์ร่วมกับสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) โดยสำนักส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ ภาคใต้ ซึ่งหน่วยงานหลักในการขับเคลื่อน ส่งเสริมการใช้ไมซ์เป็นแพลตฟอร์มหลักในการกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่ โดยผลการดำเนินการดำเนินงานที่ผ่านมาที่ประสบความสำเร็จ ดังนี้

1. การเสนอตัวเป็นเจ้าภาพจัดงาน Specialised Expo ในปี พ.ศ. 2571 ทำให้เห็นถึงความร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจของทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นรัฐ เอกชน และประชาชน
2. การสนับสนุนงานและกิจกรรมไมซ์ในระดับชาติและนานาชาติเข้ามาจัดในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต เช่น การแข่งขัน Spartan APAC Championship การจัดประชุมนานาชาติของเหล่าบล็อกเกอร์ด้านการท่องเที่ยว (TBEX Asia 2022)
3. การพัฒนาสินค้าและบริการสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวไมซ์เพื่อนำเสนออัตลักษณ์และวิถีชีวิตท้องถิ่นผ่านอาหารและกิจกรรมในชุมชนต่างๆ
4. การจัดเวทีและกิจกรรมให้ผู้ประกอบการและชุมชนในพื้นที่ที่ผ่านการพัฒนาเข้าสู่อุตสาหกรรมไมซ์ได้มีโอกาสนำเสนอสินค้าและบริการ (MICE Bazaar)
5. การสนับสนุนการยกระดับงานเทศกาลท้องถิ่นที่สะท้อนอัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตให้เป็นงานที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวเข้ามาสู่พื้นที่เพิ่มมากขึ้น ส่งเสริมให้งานเทศกาลช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจในพื้นที่ เช่น ประเพณีถือศีลกินผัก ภูเก็ต งาน Lobster Festival งาน Pera-nakan Fest เป็นต้น
6. สนับสนุนให้มีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์ ด้วยการนำงานอบรมสัมมนาดำเนินการจัดในพื้นที่ เช่น งาน MICE Winnovation การอบรมมาตรฐานด้านการจัดงานอย่างยั่งยืน (TSEM) เป็นต้น
7. สนับสนุนให้ผู้ประกอบการไมซ์ได้รับการรับรองมาตรฐานทั้งในด้านสถานที่และการให้บริการทั้งในระดับชาติ ได้แก่ มาตรฐานสถานที่จัดงานประเทศไทย (Thailand MICE Venue Standard - TMVS) มาตรฐานสถานที่จัดงานอาเซียน (ASEAN MICE Venue Standard - AMVS) และมาตรฐานการบริหารการจัดงานอย่างยั่งยืนประเทศไทย (Thailand Sustainable Event Management Standard: TSEMS) รวมไปถึงเข้าร่วมโครงการส่งเสริมองค์ความรู้ด้านสุขอนามัยและนวัตกรรมจัดงานเสมือนจริง (Hygiene & Hybrid) และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการได้รับการรับรองมาตรฐานในระดับสากล ISO ด้วย

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

1. การส่งเสริมให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมไมซ์ในทุกระดับชั้นการศึกษา
2. การสร้างการรับรู้ สร้างความตระหนักถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมไมซ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่
3. การเชื่อมโยงเสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ตโดยใช้อุตสาหกรรมไมซ์เป็นแพลตฟอร์ม
4. การร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในพื้นที่ในการผลักดันงานระดับนานาชาติเข้ามาจัดในพื้นที่
5. การพัฒนาสินค้าและบริการให้สามารถรองรับตลาดนักท่องเที่ยวไมซ์
6. การสนับสนุนให้จังหวัดภูเก็ตมีชื่อเสียงติดอันดับนานาชาติ
7. การสนับสนุนให้บุคลากรและผู้ประกอบการมีองค์ความรู้เฉพาะด้าน และได้รับมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์
8. การสนับสนุนให้ผู้ประกอบการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยี มาช่วยในการจัดกิจกรรมไมซ์
9. การร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนสนับสนุนให้เกิดกิจกรรมไมซ์ในพื้นที่เพิ่มมากขึ้น
10. การผลักดันให้เกิดศูนย์ประสานงานไมซ์จังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นหน่วยงานกลางในการขับเคลื่อนและติดต่อประสานงานเรื่องไมซ์ของจังหวัด
11. ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการจัดงานไมซ์ในพื้นที่

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

1. สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และโรคอุบัติใหม่
2. สงครามระหว่างยูเครน - รัสเซีย รวมถึงการประท้วงในประเทศต่าง ๆ
- 3 สถานการณ์ความมั่นคงทั้งภายในและภายนอกประเทศ
4. การขาดแคลนแรงงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งอุตสาหกรรมไมซ์ใช้ทรัพยากรจากการท่องเที่ยวเป็นหลัก
5. นโยบาย Net Zero Emission นโยบาย Sustainability รวมไปถึงแนวทางการจัดงานอย่างยั่งยืน

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนา

1. วิฤตเศรษฐกิจโลกที่มีความผันผวน
2. การบินแบบระยะยาว (Long Haul) ลดลง
3. การเพิ่มขึ้นของปัญหาการจราจรติดขัดภายในพื้นที่
4. การเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายต่อหัวในการเดินทางเข้ามาจัดงานในจังหวัดภูเก็ต
5. สภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติ และการจัดการของเสียที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกจุดหมายที่จัดงาน

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strength)	จุดอ่อน (Weakness)
1. ภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก โดยมีเกาะที่มีทะเลและชายหาดที่สวยงาม และมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียงระดับโลกมากมาย โดยเฉพาะชายหาด เช่น หาดป่าตอง หาดสุรินทร์ หาดกะรน หาดกะตะ และเกาะต่าง ๆ เช่น เกาะห้อง เกาะไข่ เกาะโหลน เกาะไม้ท่อน และเกาะพีพี เป็นต้น 2. โรงแรมและที่พักมีจำนวนมากต่อการรองรับนักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวไม่ซ้ำ 3. ภูเก็ตเป็นเมืองที่สามารถสร้างกิจกรรมความบันเทิงสำหรับนักท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมหลักการประชุมตั้งแต่เช้าจรดค่ำ 4. เป็นแหล่งเรียนรู้ชุมชนและวัฒนธรรมที่หลากหลาย และยังมีเสน่ห์ในการเป็นแหล่งเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน และวัฒนธรรมที่สามารถสร้างประสบการณ์และความประทับใจให้แก่กลุ่มนักท่องเที่ยว 5. ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ตมีการขยายสนามบินเพื่อรองรับผู้โดยสาร	1. ภูเก็ตขาดสถานที่จัดงานขนาดใหญ่ โดยห้องประชุมขนาดใหญ่โดยมีเพียงศูนย์ประชุมมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ซึ่งสามารถรองรับได้ไม่เกิน 2,500 คน 2. ปัญหาด้านมลพิษ และสิ่งแวดล้อมของภูเก็ตที่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม การคมนาคมขนส่งที่แออัดเป็นอย่างมาก 3. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญต่ออุตสาหกรรมไมซ์ค่อนข้างต่ำเนื่องจากส่วนใหญ่จะเน้นการท่องเที่ยวเป็นหลัก 4. ขาดหน่วยงานกลางในการขับเคลื่อนและติดต่อประสานงานเรื่องไมซ์
โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)

1. การขยายตัวของนักเดินทางไม่ซีโดยเฉพาะในด้านของการเดินทางเพื่อเป็นรางวัล (Incentive Travel) ที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น 2. การขยายตัวของนักท่องเที่ยวจากตลาดเอเชียที่ยังคงเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตอย่างต่อเนื่อง และกลุ่มนักท่องเที่ยวใหม่จากประเทศอินเดีย และประเทศในแถบตะวันออกกลาง 3. การลงทุนในการพัฒนาคมนาคมแบบ One Transport โดยเป็นการสร้างระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดการเชื่อมโยง (Connectivity) ในการเข้าถึงพื้นที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ระหว่างการพัฒนา เช่น โครงการรถไฟฟ้ารางเบา (Tram Way) เชื่อมต่อจากสนามบินนานาชาติจังหวัดภูเก็ตเข้าสู่บริเวณอำเภอเมืองภูเก็ต โครงการอุโมงค์กะทู้ - ป่าตองอยู่ระหว่างผลักดัน เพื่อขอรับการสนับสนุนงบประมาณดำเนินการจัดทำทางด่วน และโครงการทางหลวงแนวใหม่สาธุ - เกาะแก้ว 4. การขยายตัวของโรงแรมใหม่ที่บริหารภายใต้เครือโรงแรมที่มีชื่อเสียง เช่น โรงแรมพาร์ค ไฮแอท ภูเก็ต โรงแรมฮิลตัน ป่าตอง โรงแรมเชอราตัน ภูเก็ต กะหลิม โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัลภูเก็ต รีสอร์ท โรงแรมเจดับบลิว แมริออทภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์สปา ฉลองภูเก็ต เคมปินสกีภูเก็ต และดับเบิลยูรีทริทภูเก็ต เป็นต้น	1. แนวโน้มการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตจะยังคงอยู่ในสถานะชะลอตัวจากเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยว คือ (1) วิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความผันผวน (2) สถานการณ์การก่อการร้ายและโรคระบาดที่ส่งผลทำให้การเดินทางแบบ Long Haul ลดลง โดยเฉพาะในตลาดยุโรป 2. การเพิ่มขึ้นของปัญหาการจราจรที่ติดขัด มลพิษ การจัดการของเสียที่ส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวในการเลือกจังหวัดใกล้เคียงกับจังหวัดภูเก็ต 3. ตลาดจีนกลุ่มทัวร์จะยังคงอยู่ในภาวะถดถอยในการปรับตัวเข้ากับโครงสร้างราคาและมาตรฐานใหม่ที่รัฐบาลกำหนด 4. สถานการณ์โรคระบาด หรือ โรคอุบัติใหม่ที่ไม่สามารถควบคุมได้
--	---

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเมทริกซ์ของจังหวัดภูเก็ต

	โอกาส (Opportunity)	อุปสรรค (Threat)
	1. การขยายตัวของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะในด้านของการเดินทางเพื่อเป็นรางวัลที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น 2. การขยายตัวของนักท่องเที่ยวจากตลาดเอเชีย อินเดีย และประเทศในแถบตะวันออกกลาง 3. การลงทุนในการพัฒนาคมนาคมแบบ One Transport โดยเป็นการสร้างระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดการเชื่อมโยง (Connectivity) ในการเข้าถึงพื้นที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ระหว่างการพัฒนา 4. การขยายตัวของโรงแรมใหม่ที่บริหารภายใต้เครือโรงแรมที่มีชื่อเสียง เช่น โรงแรมพาร์คไฮแอท ภูเก็ต โรงแรมฮิลตัน ปาตอง และโรงแรมเชอราตัน ภูเก็ต เป็นต้น	1. แนวโน้มการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตจะยังคงอยู่ในสถานะชะลอตัวจากเหตุที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยว คือ 1. วิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความผันผวน 2. สถานการณ์การก่อการร้ายและโรคระบาดที่ส่งผลทำให้การเดินทางแบบ Long Haul ลดลง โดยเฉพาะในตลาดยุโรป 2. การเพิ่มขึ้นของปัญหาการจราจรที่ติดขัด มลพิษ การจัดการของเสียที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวในการเลือกจังหวัดบริเวณใกล้กับจังหวัดภูเก็ต 3. ตลาดเงินกลุ่มทัวร์จะยังคงอยู่ในภาวะถดถอยในการปรับตัวเข้ากับโครงสร้างราคาและมาตรฐานใหม่ที่รัฐบาลกำหนด 4. สถานการณ์โรคระบาด หรือโรคอุบัติใหม่ที่ไม่สามารถควบคุมได้
จุดแข็ง (Strength)	การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่นและใช้ประโยชน์จากโอกาสเพื่อเสริมข้อได้เปรียบ (Promote & Win)	การพัฒนาจุดแข็งให้โดดเด่นและการลดปัจจัยภายนอกเพื่อเสริมจุดแข็ง (Develop)
1. เป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก 2. โรงแรมและที่พักมีจำนวนมากและหลากหลาย 3. สามารถสร้างกิจกรรมความบันเทิงสำหรับนักท่องเที่ยว และสร้างกิจกรรมหลักการประชุมตั้งแต่เช้าจรดค่ำ	• ใช้ประโยชน์จากการมีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลาย ในการสร้างโปรแกรมกิจกรรมหลังการประชุม ให้ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวในหลายๆ กลุ่ม • พัฒนาศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยว โดยชุมชน ที่ในปัจจุบันมีการรวมกลุ่มกันให้มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเพิ่มมากขึ้น เพื่อสนับสนุนการกระจายรายได้สู่ชุมชน รวมถึงการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ ซึ่งเป็นที่นิยมของชาวต่างชาติ	• วางแผนการจัดงานไมซ์ให้เกิดขึ้นตลอดทั้งปี โดยเฉพาะช่วง Low Season เพื่อให้โรงแรมและที่พักถูกใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ • พัฒนาและยกระดับรวมถึงพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การจัดการบริการระบบคมนาคมขนส่งภายในจังหวัด

4. เป็นแหล่งเรียนรู้ชุมชนและวัฒนธรรมที่หลากหลาย และยังมีเสน่ห์ในการเป็นแหล่งเรียนรู้วิถีชีวิตชุมชน 5. ทำอาภาคนานาชาติเกิดมีการขยายสนามบินเพื่อรองรับผู้โดยสาร	• สร้างรูปแบบกิจกรรม CSR จากความต้องการของท้องถิ่น เพื่อให้เกิดประโยชน์กับพื้นที่มากที่สุด • จากทำเลที่ตั้งของจังหวัดภูเก็ตที่มีความโดดเด่นทางทะเล ดังนั้นควรส่งเสริมให้เกิดการยกระดับงานไมซ์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางน้ำ เรือใบ และเรือยอร์ช ให้สามารถสร้างผลกระทบต่อเศรษฐกิจของจังหวัดได้มากยิ่งขึ้น	• สร้างภาพลักษณ์ของเมืองให้เหมาะสม ต่อการจัดงานไมซ์ ด้วยการใช้ทุนด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลาย
จุดอ่อน (Weakness)	การลดจุดอ่อนโดยใช้ประโยชน์จากโอกาส (Develop)	การลดจุดอ่อนโดยหลีกเลี่ยงการเผชิญอุปสรรค
1. ภูเก็ตขาดสถานที่จัดงานขนาดใหญ่ โดยห้องประชุมขนาดใหญ่ มีเพียงศูนย์ประชุมมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ซึ่งสามารถรองรับได้ไม่เกิน 2,500 คน 2. ปัญหาด้านมลพิษ และสิ่งแวดล้อมของจังหวัดภูเก็ตที่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม การคมนาคมขนส่งที่แออัดเป็นอย่างมาก 3. ผู้ประกอบการยังให้ความสำคัญต่ออุตสาหกรรมไมซ์ค่อนข้างต่ำ เนื่องจากส่วนใหญ่จะเน้นการท่องเที่ยวเป็นหลัก 4. ขาดหน่วยงานกลางในการขับเคลื่อนและติดต่อประสานงานเรื่องไมซ์	• จัดตั้งศูนย์ประสานงานไมซ์ เพื่อเป็นหน่วยงานกลางในการรวบรวมข้อมูล ประสาน สนับสนุน และพัฒนาองค์ความรู้ด้านธุรกิจไมซ์ สร้างความเข้าใจ และเพิ่มความสามารถให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง และฝ่ายสนับสนุนธุรกิจไมซ์ในพื้นที่ • จัดสร้างระบบรถขนส่งมวลชนหรือรถบัสไฮเทค เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการคมนาคมจากการสนับสนุนด้านงบประมาณของภาครัฐ โดยเฉพาะในช่วงที่มีการจัดงานไมซ์ • สร้างมาตรฐานการรักษาความปลอดภัย และการจัดการกับความเสี่ยงด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล • พัฒนามาตรฐานการบริการให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล และมีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ	- วางแผนการรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวในประเทศ - วางแผนการรับมือกับภาวะโรคอุบัติใหม่ ที่อาจเกิดขึ้น

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี ของเสา MICE City

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	จังหวัดภูเก็ตมีการอำนวยความสะดวกแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมไมซ์ให้ประสบความสำเร็จ	จังหวัดภูเก็ตมีศูนย์ประสานไมซ์ครบวงจร	จำนวน 1 แห่ง			
2	จังหวัดภูเก็ตมีการพัฒนาความรู้พื้นฐานด้านไมซ์	จำนวนหลักสูตร วิชา หรือสาขาวิชาด้านไมซ์ที่มีการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ (สถาบันที่มีการนำองค์ความรู้ไปสอน)	เพิ่มขึ้นปีละ 1 แห่ง	เพิ่มขึ้นปีละ 1 แห่ง	เพิ่มขึ้นปีละ 1 แห่ง	เพิ่มขึ้นปีละ 1 แห่ง
3	จังหวัดภูเก็ตมีรายได้จากอุตสาหกรรมไมซ์เพิ่มขึ้น	จำนวนนักเดินทางไมซ์ทั้งในและต่างประเทศ (ร้อยละ)	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5
		อัตราการขยายตัวของรายได้จากอุตสาหกรรมไมซ์ (ร้อยละ)	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5
		จำนวนงานไมซ์ที่เกิดขึ้นในจังหวัดภูเก็ต (ร้อยละ)	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5
		สัดส่วนของมูลค่ารายได้จากอุตสาหกรรมไมซ์ต่อภาคบริการ (ร้อยละ)	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5
4	จังหวัดภูเก็ตมีผู้ประกอบการที่อยู่ในอุตสาหกรรมไมซ์ที่มีมาตรฐานในการจัดงาน	จำนวนผู้ประกอบการและบุคลากรที่ผ่านการอบรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์ในระดับประเทศ (ร้อยละ)	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5
		จำนวนผู้ประกอบการและบุคลากรที่ผ่านการอบรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์ในระดับนานาชาติ (ร้อยละ)	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
		จำนวนผู้ประกอบการและบุคลากรที่ได้รับมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์ในระดับประเทศ (ร้อยละ)	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5
		จำนวนผู้ประกอบการและบุคลากรที่ได้รับมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์ในระดับนานาชาติ (ร้อยละ)	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5
5	จังหวัดภูเก็ตมีชุมชนที่สามารถรองรับการจัดกิจกรรมไมซ์ได้	จำนวนชุมชนที่สามารถรองรับการจัดกิจกรรมไมซ์ได้ (แห่ง)	เพิ่มขึ้น 1 แห่ง	เพิ่มขึ้น 1 แห่ง	เพิ่มขึ้น 1 แห่ง	เพิ่มขึ้น 1 แห่ง
6	จังหวัดภูเก็ตได้รับการจัดอันดับ การรับรอง และเป็นที่รับรู้ในการเป็นจุดหมายปลายทางด้านไมซ์ที่สำคัญ	อันดับ (Ranking) ของจังหวัดภูเก็ตด้านไมซ์ที่สำคัญในระดับชาติ (อันดับ)	เพิ่มขึ้น 1 อันดับ ในทุก 1 ปี	เพิ่มขึ้น 1 อันดับ ในทุก 1 ปี	เพิ่มขึ้น 1 อันดับ ในทุก 1 ปี	เพิ่มขึ้น 1 อันดับ ในทุก 1 ปี
		อันดับ (Ranking) ของจังหวัดภูเก็ตด้านไมซ์ที่สำคัญในระดับนานาชาติ อาทิเช่น อันดับการเป็นจุดหมายปลายทางในการจัดการประชุมนานาชาติ ตามดัชนี International Congress and Convention Association – ICCA เป็นต้น (อันดับ)	เพิ่มขึ้น 1 อันดับใน ทุก 1 ปี	เพิ่มขึ้น 1 อันดับใน ทุก 1 ปี	เพิ่มขึ้น 1 อันดับใน ทุก 1 ปี	เพิ่มขึ้น 1 อันดับใน ทุก 1 ปี
		จำนวนงานที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการจัดงาน อาทิเช่น งานที่ได้รับรองมาตรฐานจากสมาคมแสดงสินค้าโลก (UFI Approved Events)) และประชุมนานาชาติ ตามดัชนี International Congress and	จำนวน อย่างน้อย 1 งาน	เพิ่มขึ้น จำนวน อย่างน้อย 1 งาน	เพิ่มขึ้น จำนวน อย่างน้อย 1 งาน	เพิ่มขึ้น จำนวน อย่างน้อย 1 งาน

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
		Convention Association – ICCA เป็นต้น (งาน)				
7	จังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพระดับ และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ที่รองรับและสนับสนุน การจัดกิจกรรมไมซ์	จำนวนห้องประชุมที่ได้รับการรับรอง สถานที่จัดงานประเทศไทย (Thailand MICE Venue Standard : TMVS) เพิ่มขึ้น	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5	ขยายตัว ร้อยละ 5
		จำนวนห้องประชุมที่ได้รับการรับรอง มาตรฐานสถานที่จัดงานอาเซียน (ASEAN MICE Venue Standard - AMVS) (จำนวนสถานที่)	ขยายตัว ร้อยละ 2	ขยายตัว ร้อยละ 2	ขยายตัว ร้อยละ 2	ขยายตัว ร้อยละ 2
		จำนวนสถานที่จัดกิจกรรมพิเศษ ที่ได้รับการรับรองสถานที่จัดงาน ประเทศไทย (Thailand MICE Venue Standard: TMVS) เพิ่มขึ้น (จำนวนสถานที่)	เพิ่มขึ้น 2 – 5 ที่	เพิ่มขึ้น 2 – 5 ที่	เพิ่มขึ้น 2 – 5 ที่	เพิ่มขึ้น 2 – 5 ที่
		มีสถานที่รองรับการจัดงานประชุม หรืองานแสดงสินค้าขนาดใหญ่ (จำนวนสถานที่)		จำนวน 1 แห่ง		จำนวน 1 แห่ง
		มีสถานที่จัดงานแสดงสินค้า ที่ได้รับการรับรองสถานที่จัดงาน ประเทศไทย (Thailand MICE Venue Standard: TMVS) (จำนวนสถานที่)		จำนวน 1 แห่ง		จำนวน 1 แห่ง

หมายเหตุ ค่าเป้าหมายสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

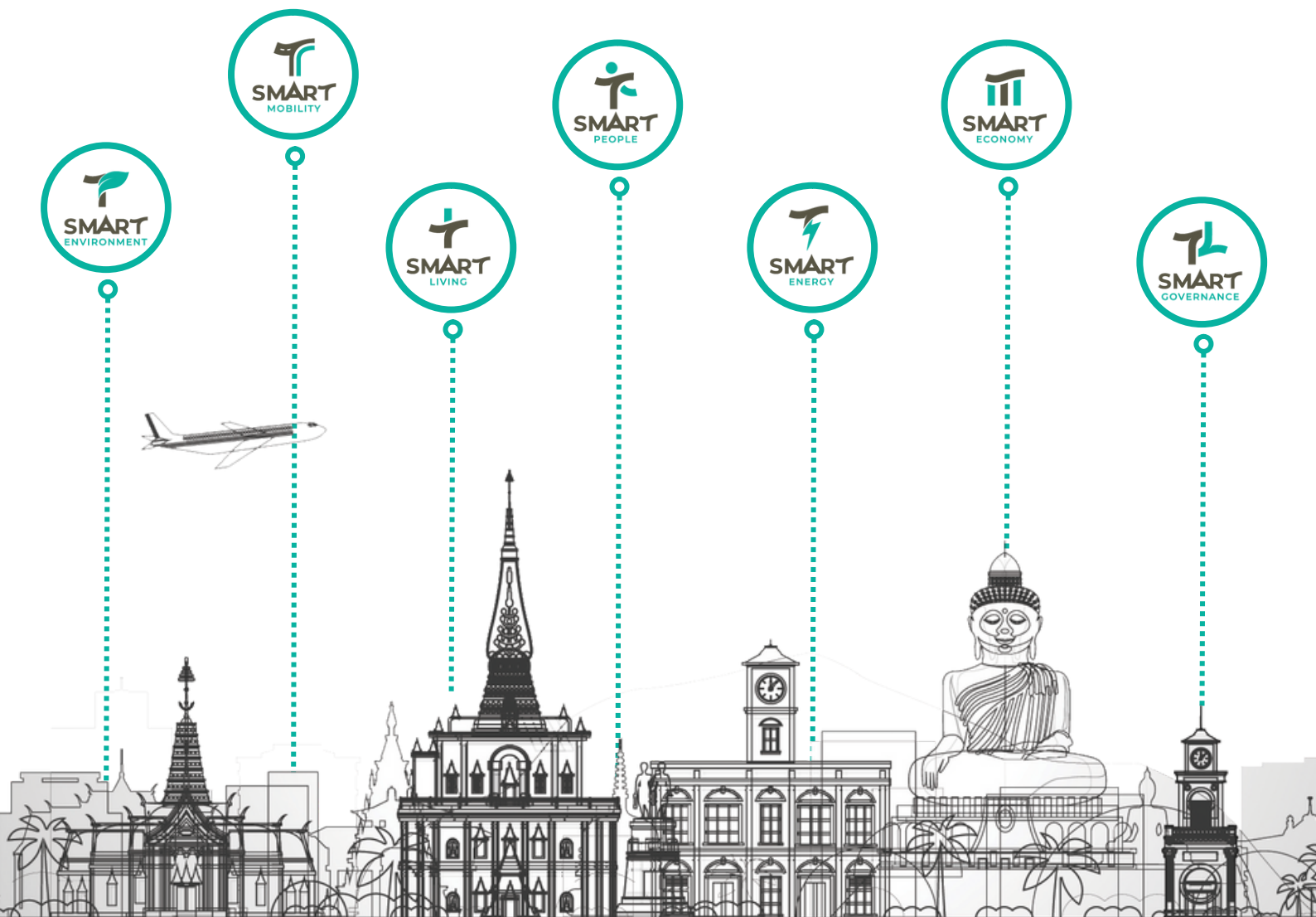
9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

1. สนับสนุนการจัดงานและกิจกรรมไมซ์ทั้งในและต่างประเทศร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้เกิดงานภายในพื้นที่
2. สื่อสาร ส่งเสริม ภาพลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตในฐานะไมซ์ซิตี้ระดับโลกและนานาชาติของประเทศไทย
3. ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรและสถานที่ของผู้ประกอบการในพื้นที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไมซ์
4. ส่งเสริมการนำนวัตกรรมและการนำองค์ความรู้ด้านข้อมูลมาใช้แก่ผู้ประกอบการในระดับพื้นที่
5. สนับสนุนให้จังหวัดภูเก็ตเป็นที่รับรู้และติดอันดับสำคัญ (Ranking) ในระดับชาติและนานาชาติ
6. อำนวยความสะดวกแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมไมซ์ให้ประสบความสำเร็จ

SMART CITY

ภูเก็ตเมืองน่าอยู่ เพื่อเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล สาขาภาคใต้ตอนบน

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 6 เรื่อง Smart City

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองน่าอยู่ เพื่อเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

ความเป็นเมือง (Urbanization) เป็นผลจากความเติบโตทางเศรษฐกิจ และความเจริญที่กระจุกตัวที่บริเวณอำเภอเมืองภูเก็ต ทำให้เกิดการย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองมากขึ้น เพื่อแสวงหาโอกาสที่ดีกว่า และรายได้ที่สูงกว่า ยิ่งเศรษฐกิจเติบโตก็ยิ่งมีการย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในเมืองมากขึ้น ความเป็นเมืองจึงขยายตัวมากขึ้น ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาในหลายมิติ อาทิเช่น ปัญหาประชากรหนาแน่นมากเกินไป ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาการบริหารจัดการสาธารณสุขและสาธารณสุข การบริการการศึกษาให้เพียงพอกับความต้องการ ปัญหาการจัดการขยะสิ่งแวดล้อม และปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์และอาชญากรรม เป็นต้น

ดังนั้น ผู้บริหารเมืองมีความจำเป็นที่เข้าถึงข้อมูลสถานะของเมืองที่เป็นปัจจุบัน เพื่อประกอบการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหา วางแผนเมือง ได้อย่างถูกต้อง และเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลสถานะของเมือง จึงนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้งาน ตามแนวทางการพัฒนา “ภูเก็ตเมืองอัจฉริยะ” หรือ “Smart City” โดยมีวิสัยทัศน์ “เมืองท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” เพื่อมุ่งหวังให้เป็นเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยว การศึกษา นวัตกรรมบริการ ในระดับมาตรฐานนานาชาติ และการพัฒนาที่ยั่งยืน ร่วมกับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม และประชาชน ประกอบด้วยการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบูรณาการข้อมูล การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม การใช้เทคโนโลยีเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจ การพัฒนาคนให้มีทักษะด้านดิจิทัล และการใช้เทคโนโลยีเพื่อดูแลความเป็นอยู่

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

ความเป็นเมือง (Urbanization) เป็นผลจากความเติบโตทางเศรษฐกิจ และความเจริญที่กระจุกตัวที่บริเวณอำเภอเมืองภูเก็ต ทำให้เกิดการย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองมากขึ้น เพื่อแสวงหาโอกาสที่ดีกว่า และรายได้ที่สูงกว่า ยิ่งเศรษฐกิจเติบโตก็ยิ่งมีการย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในเมืองมากขึ้น ความเป็นเมืองจึงขยายตัวมากขึ้น โดยมีอัตราการความเป็นเมือง (Urbanization Rate) ทั่วโลกมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากธนาคารโลก (World bank) ที่ระบุว่า ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมีแนวโน้มที่อัตราการความเป็นเมืองเพิ่มมากขึ้น จากสัดส่วนประชากรที่อาศัยอยู่ในเมืองประมาณร้อยละ 50 ของประชากรโลกในปัจจุบัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 70 ในอนาคต ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาเมือง (Urban Development) จึงกลายเป็นยุทธศาสตร์สำคัญประการหนึ่งของการก้าวสู่ประเทศพัฒนาแล้ว เพราะมีส่วนช่วยขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เพิ่มผลิตภาพและเร่งการสร้างนวัตกรรม ขจัดความยากจน สนับสนุนการบริโภคและการพัฒนาคุณภาพชีวิต รวมถึงดึงดูดการลงทุน และในอนาคต อัตราความเป็นเมืองจะเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในทวีปเอเชียที่จะมีประชากรอาศัยอยู่ในเมืองประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรโลกที่อาศัยในเมืองทั้งหมด

อย่างไรก็ดี การพัฒนาเมืองย่อมมีอุปสรรคและข้อจำกัด และนำมาซึ่งผลกระทบเชิงลบอื่น ๆ อาทิ ปัญหาประชากรหนาแน่นมากเกินไป ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาการบริหารจัดการสาธารณูปโภค สาธารณสุข และการบริการการศึกษาให้เพียงพอกับความต้องการ ปัญหาการจัดและจัดการขยะและสิ่งแวดล้อม ปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์และอาชญากรรม การขยายตัวของเมืองในแนวราบอย่างไม่เป็นระเบียบ การใช้ที่ดินไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด อันทำให้เกิดความเสี่ยงต่อระบบเศรษฐกิจ ภาคธุรกิจและภาคครัวเรือนตามมา

ดังนั้น ความเป็นเมืองที่เพิ่มมากขึ้นทำให้ผู้บริหารต้องเตรียมการรองรับความต้องการและปัญหาสังคมเมืองที่เพิ่มมากขึ้น จึงการนำแนวคิดการพัฒนา “เมืองอัจฉริยะ” หรือ Smart City ซึ่งหมายถึง เมืองที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยและชาญฉลาด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการให้บริการและการบริหารจัดการเมือง ลดค่าใช้จ่ายและการใช้ทรัพยากรของเมืองและประชากรเป้าหมาย มาเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการเมือง แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความเป็นเมืองที่เพิ่มขึ้นด้วย

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

3.1 การบูรณาการเชื่อมโยงโครงข่ายและข้อมูลผ่านระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ร่วมกันของหน่วยงานภายในจังหวัดภูเก็ต

ข้อตกลงการบูรณาการเชื่อมโยงโครงข่ายและข้อมูลผ่านระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) จะร่วมกันแบ่งปันทรัพยากรที่อยู่บนโครงข่ายของแต่ละหน่วยงาน ให้สามารถนำมาใช้งานร่วมกัน เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยง และสามารถขยายโครงข่ายให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ภายในจังหวัดภูเก็ต โดยมีรายละเอียดทรัพยากรที่นำมาใช้งานร่วมกัน ดังนี้

1) โครงข่ายของแต่ละหน่วยงานต้องสามารถเชื่อมโยงโครงข่ายในแต่ละพื้นที่ และสามารถรองรับการเชื่อมโยงโครงข่ายที่ดำเนินการในอนาคตได้

2) ทุกหน่วยงานยินยอมให้โครงข่ายหลักของจังหวัดภูเก็ตสามารถเข้าถึงระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ของแต่ละหน่วยงาน เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงโครงข่ายได้ในอนาคต

3) ทุกหน่วยงานต้องติดตั้งระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ขยายให้ครอบคลุมในพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะพื้นที่เสี่ยง พื้นที่ชุมชน ทางร่วมทางแยก และแหล่งท่องเที่ยว

4) ทุกหน่วยงานยินยอมที่จะแบ่งปันข้อมูลจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ร่วมกัน

5) หน่วยงานเจ้าของกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่ากระแสไฟฟ้าที่ใช้สำหรับกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) การบำรุงรักษา และปรับปรุง Upgrade กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) เดิมของหน่วยงานให้สามารถเชื่อมต่อกับระบบกล้องใหม่ และสามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6) ดำรวจภูธรจังหวัดภูเก็ต, สถานีตำรวจภูธรเมืองภูเก็ต, สถานีตำรวจภูธรถลาง, สถานีตำรวจภูธรป่าตอง, สถานีตำรวจภูธรฉลอง, สถานีตำรวจภูธรท่าฉัตรไชย, สถานีตำรวจภูธรเชิงทะเล, สถานีตำรวจภูธรกะทู้, สถานีตำรวจภูธรกมลา, สถานีตำรวจภูธรวิชิต, สถานีตำรวจภูธรกระรน,และสถานีตำรวจภูธรสาคร ต้องจัดเตรียมเจ้าหน้าที่อย่างน้อย จำนวน 2 คน เพื่อทำหน้าที่เฝ้าระวังติดตามความเคลื่อนไหวสถานการณ์จากระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนที่มาขอรับบริการข้อมูลจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV)

7) ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งติดตั้งอุปกรณ์เพื่อเป็นศูนย์ข้อมูล CCTV Command Center และเชื่อมต่อให้กับสถานีตำรวจภูธรในพื้นที่ รวมไปถึงการบำรุงรักษาอุปกรณ์ในศูนย์ข้อมูล CCTV Command Center ให้สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และข้อสุดท้ายผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตมีอำนาจในการควบคุมและสั่งการระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ของทุกหน่วยงาน ในกรณีเกิดเหตุสาธารณภัย ภัยพิบัติธรรมชาติ และการก่อการร้าย ทั้งนี้ หน่วยงานทั้งหมดจะประสานความร่วมมือระหว่างกัน สนับสนุนการดำเนินการตลอดจนติดตาม และประเมินผลการดำเนินการตามบันทึกข้อตกลงฉบับนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

3.2 การพัฒนาท่าเทียบเรืออัจฉริยะ (Smart Piers)

ยกระดับการให้บริการและความปลอดภัยของท่าเทียบเรือ โดยมีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่าเทียบเรือ ซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วนหลัก ได้แก่ ระบบลงทะเบียนผู้โดยสารทางทะเล ระบบจัดการผู้โดยสารท่าเทียบเรืออัจฉริยะ ระบบประตูอัตโนมัติ และตู้พร้อมอุปกรณ์ (Kiosk) ลงทะเบียนผู้โดยสารหน้าท่าเทียบเรือ โดยเริ่มนำมาใช้ประยุกต์ใช้งาน ณ ท่าเทียบเรืออ่าวปอ และมีขยายผลแล้วเสร็จ 2 ท่าเทียบเรือ ได้แก่ ท่าเทียบเรือวิสุทธิพันธุ์ ท่าเทียบเรือรัชฎา และอยู่ระหว่างการขยายผล 4 ท่าเทียบเรือ ได้แก่ ท่าเทียบเรืออ่าวฉลอง ท่าเทียบเรือรอยัล ภูเก็ต มารีน่า ท่าเทียบเรือโบ๊ท ลากู ท่าเทียบเรือเอเชียมารีน่า และท่าเทียบเรือหาดราไวย์

3.3 การพัฒนาฐานข้อมูลเมือง (City Data Platform)

การพัฒนาแพลตฟอร์มดิจิทัลในการบริหารจัดการข้อมูลต่าง ๆ ของเมือง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการบริหารจัดการ ทำให้สามารถจัดการได้อย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ ตัดสินใจได้อย่างถูกต้องบนพื้นฐานของข้อมูลที่เกี่ยวข้องและข้อมูลที่เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ ลดการสูญเสียทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยในระยะแรกมุ่งเน้นใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม และมีการขยายผลนำระบบฐานข้อมูลเมืองไปใช้งานกับการบริหารจัดการข้อมูลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ เทศบาลตำบลวิชิต และเทศบาลเมืองป่าตอง

3.4 การสนับสนุนและส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

สนับสนุนและส่งเสริมเศรษฐกิจด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Economy) โดยมุ่งเน้นการสร้างระบบนิเวศสำหรับธุรกิจดิจิทัล (Digital Ecosystem) และกระตุ้นให้ภาคเอกชนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้และปรับปรุงแนวทางการทำธุรกิจด้วยการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของธุรกิจที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการโดยตรงในการลดต้นทุน เพิ่มรายได้ และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศในโลกยุคเศรษฐกิจดิจิทัล และเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจและก่อให้เกิดประโยชน์สาธารณะในรูปแบบของการเกิดธุรกิจ การลงทุน หรือตลาดใหม่ หรือรายได้แหล่งใหม่ รวมทั้งการจ้างงานใหม่ อันจะยังผลให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งทางภาคเศรษฐกิจและสังคมของประเทศอย่างก้าวกระโดด ซึ่งมีผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมการประยุกต์ใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัล จำนวน 16 ราย และสนับสนุนคู่มือดิจิทัลเพื่อนำไปซื้อเทคโนโลยีดิจิทัลไปประยุกต์ใช้งาน จำนวน 206 ราย รวมทั้งสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาวิสาหกิจดิจิทัลเริ่มต้น (Digital Startups) ในพื้นที่ จำนวน 5 ราย

3.5 โครงการภูเก็ตเฮลท์แซนด์บ็อกซ์ (Phuket Health Sandbox)

โครงการภูเก็ตเฮลท์แซนด์บ็อกซ์ พัฒนาขึ้นมาจากหลักคิด "เมืองแห่งความผูกพันผู้คนสู่สุขภาพโลก" เพื่อรองรับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคม ในกรอบการพัฒนาแนวใหม่ที่ดำเนินการภายใต้สถานการณ์โควิด ต่อเนื่องไปในอนาคต การฟื้นฟูด้านธุรกิจและท่องเที่ยว และการสร้างความเข้มแข็งชุมชน โดยการสร้างสมดุลและความมั่นคงต่อเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวสู่ความมั่นคงยั่งยืน ด้วยการต่อยอดมาจากโครงการ Smart City และโครงการศูนย์การแพทย์ และสาธารณสุขนานาชาติ ซึ่งจะทำให้ทุกคนในจังหวัดภูเก็ตได้รับการดูแลเสมอกัน เพื่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยด้านสุขภาพร่วมกัน ควบคู่ระบบสุขภาพใหม่ ซึ่งมี 3 ระบบ ดังนี้

1. ระบบจัดการสุขภาพด้วยตนเอง สร้างกิจกรรมเมืองส่งเสริมครอบครัวผูกพัน สร้างกิจกรรมส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการลดปัญหาโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง (NCD) ด้วย Digital Health Literacy Platform โรงพยาบาลออนไลน์ 1 ล้านเตียง และกิจกรรมความสัมพันธ์ของเมืองสุขภาพ (Health City Campaign)
2. ระบบบริการที่มั่นคงปลอดภัย โดยมีศูนย์ประสานบริการ ภายใต้แผนบูรณาการสุขภาพจังหวัด ทั้งทางภาครัฐและเอกชน โดยมีกลไกระบบบริการปฐมภูมิที่กระจายอำนาจให้ท้องถิ่นเชื่อมบริหารจัดการกับโรงพยาบาลระดับต่าง ๆ
3. ระบบการดูแลสุขภาพระดับสูง (High Care) หมายถึง Medical & Wellness Hub โดยภาคธุรกิจเอกชน ซึ่งจำเป็นต้องมีการวิจัยพัฒนาระดับให้สามารถแข่งขันโดยการวิจัยพัฒนารูปแบบสู่การเป็นผู้นำในการปกป้องประชากรโลกจากโรคที่ร้ายแรงซึ่งคุกคามชีวิตในปัจจุบัน

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

4.1 การพัฒนาท่าเทียบเรืออัจฉริยะ (Smart Piers)

การพัฒนาท่าเทียบเรืออัจฉริยะ เป็นโครงการนำร่องในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการยกระดับคุณภาพการให้บริการและความปลอดภัยของท่าเทียบเรือ โดยพัฒนาท่าเทียบเรืออ่าวปอ เป็นต้นแบบ และมีขยายผลแล้วเสร็จ 2 ท่าเทียบเรือ ได้แก่ ท่าเทียบเรือวิเศษฐ์พินนา ท่าเทียบเรือรัชฎา และอยู่ระหว่างการขยายผล 4 ท่าเทียบเรือ ได้แก่ ท่าเทียบเรืออ่าวฉลอง ท่าเทียบเรือรอยัล ภูเก็ต มารีน่า ท่าเทียบเรือโบ้ท ลากูล ท่าเทียบเรือเอเซียมารีน่า และท่าเทียบเรือหาดราไวย์ รวมทั้งหมด 7 ท่าเทียบเรือ จาก 24 ท่าเทียบเรือทั้งหมดในจังหวัดภูเก็ต คิดเป็นร้อยละ 29.17 จึงมีความจำเป็นต้องผลักดันต่อไป

4.2 การพัฒนาฐานข้อมูลเมือง (City Data Platform) กับภาคท้องถิ่น

การพัฒนาฐานข้อมูลเมือง (City Data Platform) กับภาคท้องถิ่น เป็นโครงการนำร่องในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลข้อมูลมาใช้ในการบริหารงานตามภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) จำนวน 2 แห่ง จาก 19 แห่ง ได้แก่ เทศบาลตำบลวิชิต และเทศบาลเมืองป่าตอง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 10.53 จึงมีความจำเป็นต้องผลักดันต่อไป

4.3 โครงการภูเก็ตเฮลท์แซนด์บ็อกซ์ (Phuket Health Sandbox)

โครงการภูเก็ตเฮลท์แซนด์บ็อกซ์ เป็นโครงการที่เป็นลักษณะโครงการทดลองความเป็นไปได้ในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการแพทย์ เพื่อให้บริการทุกคนในจังหวัดภูเก็ตได้รับการดูแลเสมอกัน เพื่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยด้านสุขภาพร่วมกัน จึงมีความจำเป็นต้องผลักดันให้ทุกคนในจังหวัดภูเก็ตเข้าถึงระบบต่าง ๆ ของโครงการ เพื่อประเมินผล และขยายผลต่อไป

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

5.1 การเปิดประเทศเต็มรูปแบบ และการฟื้นฟูเศรษฐกิจหลังวิกฤตโควิด-19

ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2565 ประเทศไทยเปิดประเทศรับชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้ตามปกติ โดยการยกเลิก Thailand Pass และยกเว้นเงินประกันสุขภาพ ซึ่งนับเป็นปัจจัยบวกสำคัญต่อการท่องเที่ยวไทย ซึ่งเริ่มส่งสัญญาณชัดเจน โดยเฉพาะปลายปี พ.ศ. 2565 มีสถานการณ์เศรษฐกิจการท่องเที่ยวล่าสุดของไทย มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาในประเทศ จำนวน 10.3 ล้านคนแล้ว ซึ่งทะลุเป้าหมาย 10 ล้านคนที่วางไว้ในปี พ.ศ. 2565 ที่ผ่านมา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) คาดการณ์ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวปี 2566 กลับมาได้ 80% ของปี พ.ศ. 2562 โดยรายได้ประมาณ 2.8 ล้านล้านบาท และตั้งเป้าจำนวนนักท่องเที่ยวกลับมาได้ 50% หรือประมาณ 20 ล้านคน เมื่อเทียบกับช่วงปีก่อนเกิดโควิดในปี พ.ศ. 2562

ปี พ.ศ. 2566 เป็นปีแห่งการเริ่มต้นพลิกฟื้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย ททท.กระตุ้นความต้องการเดินทางของนักท่องเที่ยวคนไทยและต่างชาติ ในปีท่องเที่ยวไทย 2566 หรือ Visit Thailand Year 2023 : Amazing New Chapters เพื่อสร้างประสบการณ์การเดินทางที่มีความหมายและทรงคุณค่าให้กับนักท่องเที่ยว จะมุ่งส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นจุดหมายปลายทางที่ท่องเที่ยวได้ทั้งปี และจะขยายตลาดใหม่ เช่น กลุ่มประเทศ ตะวันออกกลาง รวมถึงขยายพื้นที่ใหม่ไปยังเมืองรอง มุ่งเน้นฐานตลาดกลุ่มกระแสหลัก เจาะกลุ่มนักท่องเที่ยว คุณภาพ ใส่ใจสิ่งแวดล้อม กระตุ้นกลุ่ม Revisit และ Quality มุ่งเพิ่มจำนวนความถี่และกระตุ้นการใช้จ่ายของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจพิเศษ เน้นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ รายได้สูง และ มุ่งเน้นให้การท่องเที่ยวมีมูลค่าเพิ่ม โดยจะแบ่งเป็นกลุ่มตลาดและทำการตลาดให้ตรงกับกลุ่มของลูกค้า ผ่านการจัดทำตลาด ด้วยเทคโนโลยีในการประยุกต์การตลาดแบบสร้างเรื่องเล่าพิเศษเฉพาะขึ้นมา มากกว่าการขายตรงที่แหล่งท่องเที่ยว เพียงอย่างเดียว เพื่อมอบประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลโดยตรงกับเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต จึงต้องมีการบริหารจัดการทรัพยากรที่ดีในการดูแลนักท่องเที่ยว

5.2 นโยบาย Net Zero Emission ของประเทศไทย

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate change) เกิดขึ้นโดยมนุษย์ จากการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ และก๊าซเรือนกระจกอื่นๆ ขึ้นสู่บรรยากาศโลก ทั้งจากการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล การตัดไม้ทำลายป่า และการทำปศุสัตว์ เชิงอุตสาหกรรม เร่งให้เกิดภาวะโลกร้อน (Global warming) ทำให้เกิดสภาพภูมิอากาศที่เป็นอันตราย ซึ่งรัฐบาลไทย ได้ตั้งเป้าไว้ว่าจะเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ในปี พ.ศ. 2593 และการลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก สุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emission) ภายในปี พ.ศ. 2608 ดังนั้น ทุกองค์กรและภาคส่วน จึงมีความสำคัญอย่างมาก ต่อการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

6.1 การเปลี่ยนแปลงความเป็นเมืองมากขึ้น

จังหวัดภูเก็ตจะมีประชากรเมืองเพิ่มขึ้น โดยสัดส่วนประชากรเมืองจะเพิ่มเป็นร้อยละ 47.0 ของประชากรทั้งหมดในอีก 15 ปีข้างหน้า ในขณะที่ประชากรในชนบทจะลดลง เช่นเดียวกับประชากรเมืองของทวีปเอเชียที่จะเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 1 พันล้านคน และมากกว่าร้อยละ 50 จะกระจุกตัวอยู่ตามเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ ในขณะเดียวกัน สภาพแวดล้อมของเมืองก็จะเผชิญแรงกดดันของปัญหาพลังงาน ภัยธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

จังหวัดภูเก็ตควรให้ความสำคัญกับการวางแผนล่วงหน้าและบริหารจัดการการขยายตัวของเมือง ให้เป็นเมืองน่าอยู่ มีประสิทธิภาพ และมีความยั่งยืน เช่น หลายประเทศที่เริ่มมีการทดลองวางแผน และบริหารจัดการ การใช้พลังงานหมุนเวียนจากของเสียภายในชุมชน เป็นต้น จึงมีความสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมให้คนอยู่อย่างมีความสุข

6.2 สถานการณ์การท่องเที่ยว ภายหลังการแพร่ระบาดโรคโควิด-19

การฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ทั้งกลุ่มโรงแรมที่พัก ร้านอาหาร สายการบิน การขนส่งและรถโดยสาร ไปจนถึงแรงงานที่อยู่ในภาคการท่องเที่ยว 4.4 ล้านคน เริ่มส่งสัญญาณชัดเจนโดยเฉพาะปลายปี พ.ศ. 2565 ประเทศไทยมีตัวเลขการเดินทางของนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าประเทศทะลุเป้าหมาย 10 ล้านคน ซึ่งทั้งหมดไม่ได้เกิดขึ้นอย่างบังเอิญ หากแต่ต้องมีการวางแผนและดำเนินการอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การเปิดประเทศของไทยมีความปลอดภัยและได้รับการยอมรับจนสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้จากทั่วทุกมุมโลก ภายใต้โครงการภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ (Phuket Sandbox)

อย่างไรก็ตาม การเปิดประเทศอย่างเต็มรูปแบบ ส่งผลให้สถานการณ์เศรษฐกิจการท่องเที่ยวล่าสุดของไทย มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาในประเทศ จำนวน 10.3 ล้านคนแล้ว ซึ่งทะลุเป้าหมาย 10 ล้านคนที่วางไว้ในปี พ.ศ. 2565 ที่ผ่านมาสถิตินักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาในประเทศไทยสูงสุด 5 อันดับ คือ มาเลเซีย อินเดีย สิงคโปร์ ลาว และเวียดนาม เมื่อแยกเป็นจำนวนนักท่องเที่ยวรายด้าน พบว่า 5 อันดับแรก คือ ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต ท่าอากาศยานดอนเมือง ด้านทางบกตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดสงขลา (สะเดา) และด้านทางบกตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย

และจากข้อมูลการฟื้นตัวของภาคท่องเที่ยวไทยใน 10 เดือนแรกของปี พ.ศ. 2565 ตั้งแต่เดือนมกราคม-ตุลาคม 2565 ที่ผ่านมา พบจังหวัดที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงสุด 10 อันดับ ได้แก่

1. จังหวัดภูเก็ต จำนวน 127,927 ล้านบาท
2. จังหวัดชลบุรี จำนวน 13,283 ล้านบาท
3. จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 7,586 ล้านบาท
4. จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 4,246 ล้านบาท
5. จังหวัดสงขลา จำนวน 3,602 ล้านบาท
6. จังหวัดพังงา จำนวน 2,582 ล้านบาท
7. จังหวัดเชียงราย จำนวน 1,585 ล้านบาท
8. จังหวัดกระบี่ จำนวน 1,408 ล้านบาท
9. ประจวบคีรีขันธ์ 854 ล้านบาท
10. หนองคาย 526 ล้านบาท

นอกจากนี้ จังหวัด 3 อันดับแรก ที่มีชาวต่างชาติเดินทางเยือนมากที่สุด คือ 1. จังหวัดภูเก็ต จำนวน 2,329,894 คน 2. จังหวัดชลบุรี จำนวน 975,026 คน 3. จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 606,812 คน ซึ่งจะเห็นได้ว่า มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งอาจทำให้เกิดภาวะ “นักท่องเที่ยวล้นเมือง” หรือ “Over Tourism” ซึ่งหากไม่มีการบริหารจัดการที่ดีจะนำไปสู่อีกหลายปัญหา ไม่ว่าจะเป็น ปัญหการบริหารจัดการสาธารณูปโภค และสาธารณสุข ปัญหาการจัดและจัดการขยะและสิ่งแวดล้อม ปัญหาอาชญากรรมและความรุนแรง เป็นต้น

6.3 ความต้องการทางการแพทย์ และการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน (Preventive Healthcare)

ในช่วงที่ผ่านมาทั่วโลกได้ประสบปัญหาการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศให้เป็นโรคติดต่ออันตรายตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 ประกอบกับ ในช่วงปี พ.ศ. 2565 สังคมไทยได้เข้าสู่สังคมสูงอายุ (Aging Society) นั้นหมายถึงจำนวนประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป จะมีเพิ่มขึ้นมากกว่า 14 ล้านคน ทำให้ปริมาณผู้ป่วยพ่วงทะยานสูงขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้บุคลากรทางการแพทย์ ไม่สามารถบริหารจัดการเวลาและทรัพยากรในการดูแลผู้ป่วยได้อย่างทั่วถึง ปัจจุบันจึงเกิดกระแสการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน (Preventive Healthcare) เน้นให้บุคคลดูแลสุขภาพมากขึ้น ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนเป็นตัวเร่ง การเข้ามาของเทคโนโลยีสุขภาพ (Health Tech) ที่ทำให้การดูแลสุขภาพไม่จำกัดเฉพาะแต่ในโรงพยาบาลเท่านั้น แต่เป็น เครื่องมือในการยกระดับบริการด้านสุขภาพให้มีความรวดเร็ว และแม่นยำ ช่วยลดระยะเวลาในการเดินทาง และ ค่าใช้จ่ายของผู้รับบริการ และอำนวยความสะดวกให้กับผู้ให้บริการ รวมทั้งยังตอบโจทย์ผู้บริโภคที่เริ่มให้ความสำคัญกับสุขภาพ ทั้งนี้ เทคโนโลยีสุขภาพมีแนวโน้มไปในทิศทางบวกมากขึ้น ในระยะ 3-5 ปีข้างหน้า น่าจะเติบโตได้ถึง 10-12% (CGR)

จังหวัดภูเก็ตควรนำเทคโนโลยีเข้าไปประยุกต์ใช้งานในทุก Touchpoint ของระบบการให้บริการ ทางด้านสาธารณสุข ไม่ว่าจะเป็นระบบนัดหมายแพทย์ผ่านช่องทางดิจิทัล ระบบการจัดคิวที่ทำให้ผู้ป่วยสามารถ จัดการเวลาของตัวเองได้อย่างเหมาะสม ระบบเวชระเบียนดิจิทัลที่ทำให้สามารถค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประวัติ การรักษาของผู้ป่วย และสามารถส่งต่อข้อมูลระหว่างแผนก หรือระหว่างฝ่าย ได้อย่างสะดวก และรวดเร็ว มีระบบ การแพทย์ทางไกลที่เชื่อมแพทย์ และผู้ป่วยเข้าหากันด้วยเทคโนโลยี ทำให้ผู้ป่วยไม่ต้องเดินทางไปแออัดกันที่โรงพยาบาล ทั้งการปรึกษาแพทย์ผ่านระบบ Video Call ทางข้อความ และยังมีระบบบริหารจัดการร้านยาและคลินิก ระบบที่ ส่งเสริมการดูแลสุขภาพส่วนตัว เช่น แพลตฟอร์มเตือนการทานยา และการนัดพบแพทย์ เป็นต้น แอปพลิเคชัน ที่ช่วยเรื่องการดูแลอาหารของผู้ป่วยเบาหวาน นอกจากนี้ ยังมีแอปพลิเคชันที่เกี่ยวกับการจัดการข้อมูลสุขภาพ และการวิเคราะห์ข้อมูลสุขภาพ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีสุขภาพเข้ามาเป็นตัวกลางเชื่อมบุคลากรด้านสุขภาพ และบริการด้านสุขภาพ โดยไม่ต้องมีสถานที่ในการนัดพบทางกายภาพ ช่วยให้ผู้ป่วยสามารถเข้ารับบริการ ได้ทุกที่ทุกเวลาอย่างสะดวก และยังช่วยส่งเสริมให้เกิดการดูแลสุขภาพตนเองของผู้ป่วยอีกด้วย

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strengths)		จุดอ่อน (Weakness)	
S1	ขอบเขตเชิงภูมิประเทศที่มีความชัดเจน เหมาะสมกับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ	W1	การขาดแผนแม่บทการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตระยะยาว
S2	การเป็นเป้าหมายของนักท่องเที่ยว และนักลงทุนจากทั่วโลก มีการอพยพเข้ามาของแรงงาน มีการขยายของความเป็นเมือง ซึ่งเหมาะสมกับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ	W2	การยกระดับทักษะ (Upskill) หรือการเปลี่ยนทักษะ (Reskill) ของบุคลากรและประชาชนในจังหวัดภูเก็ต ไม่เพียงพอกับความต้องการของตลาดแรงงาน
S3	โครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัล เช่น โครงข่ายสัญญาณใยแก้วนำแสง โครงข่าย 4G-5G โครงการ High Speed Internet เป็นต้น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ	W3	โครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัล และโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาพัฒนาเมืองอัจฉริยะ
S4	การพัฒนาโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารจัดการ การบริการของทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เช่น ระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิด Command Center ระบบ Smart Bus และระบบ E-Services ของหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการสนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ		
S5	การมีสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีดิจิทัล		
S6	ความร่วมมือของทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ		
โอกาส (Opportunity)		ภาวะคุกคาม (Threat)	
O1	นโยบายการขับเคลื่อนเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Economy) โดยจังหวัดภูเก็ต ถูกกำหนดให้เป็นจังหวัดนำร่องในการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart City) และนโยบายส่งเสริมการลงทุนจาก BOI ในเขตเมืองอัจฉริยะ จึงมีโอกาสดึงดูดนักลงทุน และ Digital Worker เข้ามาลงทุน หรือเข้ามาทำงาน ซึ่งเป็นโอกาสในการพัฒนาจังหวัด	T1	อำนาจในการบริหารจัดการเมือง

โอกาส (Opportunity)		ภาวะคุกคาม (Threat)	
O2	การได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลในโครงการลงทุนขนาดใหญ่ ทำให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล หรือโครงการที่เกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ เช่น โครงการการพัฒนาเมืองอัจฉริยะอันดามัน เพื่อความเป็นเมืองน่าอยู่และการท่องเที่ยวยั่งยืน (Andaman Smart City for Livable and Sustainable City และโครงการ Phuket Health Sandbox เป็นต้น	T2	รูปแบบการลงทุนในการพัฒนา
		T3	ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยและรวดเร็ว ไม่สอดคล้องกับระบบราชการ

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี ของเสา Smart City (ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย ระยะ 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี)

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	<u>สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)</u> เมืองที่คำนึงถึง ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและสถานะการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ โดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ	มีการบริหารหรือเพิ่มคุณภาพการจัดการน้ำ ขยะ อากาศ และพื้นที่สีเขียว หรือการลดลงของปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี
2	<u>เศรษฐกิจอัจฉริยะ (Smart Economy)</u> เมืองที่ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในระบบเศรษฐกิจและบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ	การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการเพิ่มประสิทธิภาพ และความคล่องตัว ในการดำเนินธุรกิจนำไปสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในพื้นที่เพื่อเพิ่มรายได้ต่อหัวประชากร	รายได้ต่อหัวประชากร ไม่น้อยกว่า 250,000 บาท ต่อปี	รายได้ต่อหัวประชากร ไม่น้อยกว่า 250,000 บาท ต่อปี	รายได้ต่อหัวประชากร ไม่น้อยกว่า 250,000 บาท ต่อปี	รายได้ต่อหัวประชากร ไม่น้อยกว่า 250,000 บาท ต่อปี

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
3	<u>พลังงานอัจฉริยะ</u> (Smart Energy) เมืองที่สามารถบริหารจัดการด้านพลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสร้างความสมดุล ระหว่างการผลิตและการใช้พลังงานในพื้นที่เพื่อสร้างความมั่นคงทางพลังงานและลดการพึ่งพาพลังงานจากระบบโครงข่ายไฟฟ้าหลัก	มีการใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารจัดการด้านพลังงาน นำไปสู่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานในพื้นที่ และ/หรือการใช้พลังงานทดแทนในพื้นที่ที่เพิ่มขึ้น	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ต่อปี
4	<u>การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ</u> (Smart Governance) เมืองที่พัฒนาระบบบริการภาครัฐเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของภาครัฐ โดยมุ่งเน้นความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมและมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องผ่านการประยุกต์ใช้นวัตกรรมบริการ	เมืองที่มีระบบบริการสาธารณะในระบบดิจิทัล โดยเฉพาะบริการภาครัฐ ที่โปร่งใส และคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยมีสัดส่วนประชาชนเข้าถึงบริการ/ข้อมูลข่าวสาร ผ่านช่องทางดิจิทัลหรือมีสัดส่วนประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาระบบบริการสาธารณะ (E-Participation)	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนประชากรในพื้นที่	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนประชากรในพื้นที่	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนประชากรในพื้นที่	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนประชากรในพื้นที่
5	<u>การดำรงชีวิตอัจฉริยะ</u> (Smart Living) เมืองที่มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกโดยคำนึงถึงหลักอารยสถาปัตย์ (Universal Design) ให้ประชาชนมีสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดี มีความปลอดภัย และมีความสุขในการดำรงชีวิต	มีการนำเทคโนโลยีมาพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกกลุ่ม ทั้งด้านสุขอนามัย ความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินตลอดจนความปลอดภัยจากภัยพิบัติ นำไปสู่การมีสุขภาวะที่ดีของประชาชนที่มีค่าดัชนีสุขภาวะ	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
6	<u>การเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ</u> (Smart Mobility) เมืองที่มุ่งเน้นพัฒนาระบบจราจร และขนส่งอัจฉริยะ เพื่อขับเคลื่อนประเทศ โดยเพิ่มประสิทธิภาพและ ความเชื่อมโยงของระบบ ขนส่งและการสัญจร ที่หลากหลาย เพิ่มความสะดวก และความปลอดภัย ในการเดินทางและขนส่ง รวมถึงเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	ความพึงพอใจจากระบบขนส่ง จราจรที่สะดวก	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ของจำนวน ประชากร ในพื้นที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ของจำนวน ประชากร ในพื้นที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ของ จำนวน ประชากร ในพื้นที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 60 ของ จำนวน ประชากร ในพื้นที่
7	<u>พลเมืองอัจฉริยะ</u> (Smart People) เมืองที่มุ่งพัฒนาองค์ความรู้ ทักษะ และสิ่งแวดล้อม ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม และเศรษฐกิจ ตลอดจน เปิดกว้างสำหรับความคิด สร้างสรรค์ นวัตกรรม และ การมีส่วนร่วมของประชาชน	ประชาชนมีการพัฒนาทักษะ และองค์ความรู้ของประชาชน รวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อ การเรียนรู้ตลอดชีวิต สามารถใช้ เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเท่าทัน มีภูมิคุ้มกัน และมีความปลอดภัย (Digital Literacy)	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 70 ของจำนวน ประชากร ในพื้นที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 70 ของจำนวน ประชากร ในพื้นที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 70 ของ จำนวน ประชากร ในพื้นที่	ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 70 ของ จำนวน ประชากร ในพื้นที่

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ (Smart Environment)

9.1 ส่งเสริมการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emission) เพื่อความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)

ส่งเสริมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตระหนักรู้และให้ความสำคัญกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในรูปแบบคาร์บอนฟุตพริ้นท์องค์กรของตนเอง โดยนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการดำเนินกิจการ และสามารถรู้ถึงวิธีในการปรับรูปแบบการดำเนินงานที่จะช่วยในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก พร้อมทั้งมีช่องทางในการซื้อขายคาร์บอน เพื่อนำไปสู่การเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)

9.2 ส่งเสริมพัฒนาแพลตฟอร์มเพื่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและภัยพิบัติ

เศรษฐกิจอัจฉริยะ (Smart Economy)

9.3 ส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล ตลอดห่วงโซ่มูลค่า

(1) มุ่งส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล อุปกรณ์อัจฉริยะ ระบบอัตโนมัติ หุ่นยนต์ ตลอดห่วงโซ่มูลค่า เพื่อปรับเปลี่ยนการทำการท่องเที่ยวดั้งเดิมสู่การท่องเที่ยวอัจฉริยะ เป้าหมายเพื่อเพิ่มผลผลิตด้านการท่องเที่ยวและบริการให้สอดคล้องกับความต้องการหรืออุปสงค์ทั้งในและต่างประเทศ แต่ใช้ปัจจัยการผลิตลดลง ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยการท่องเที่ยวอัจฉริยะจะบูรณาการข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระบบเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกในการค้นหาข้อมูลการท่องเที่ยว สภาพอากาศ แหล่งที่พัก และการเดินทาง เพื่อเตรียมพร้อมในการเป็นจุดหมายปลายทางที่มีคุณภาพและความปลอดภัยรองรับนักท่องเที่ยว

(2) ส่งเสริมการปรับเข้าสู่ดิจิทัลแพลตฟอร์มด้านการท่องเที่ยวและบริการ (Digital Platform) โดยเชื่อมต่อ Plug In ผู้ประกอบการท่องเที่ยวเข้าสู่ดิจิทัลแพลตฟอร์มของสตาร์ทอัพด้านการท่องเที่ยว (Travel Tech) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการธุรกิจ และขยายโอกาสทางการตลาดให้กับผู้ประกอบการท่องเที่ยวสู่ตลาดโลก

(3) สนับสนุนผู้ประกอบการดิจิทัล และสตาร์ทอัพด้านการท่องเที่ยว (Travel Tech) นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัลมาช่วยเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการท่องเที่ยว โดยอาจจัดให้มีการสร้างนวัตกรรมแบบเร่งด่วน (Hackathon) สำหรับการยกระดับภาคท่องเที่ยวดั้งเดิมสู่ท่องเที่ยวอัจฉริยะ

9.4 ส่งเสริมการยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการดิจิทัล (Digital Provider และ Digital Startup)

(1) บ่มเพาะ Digital Startup ในพื้นที่ตั้งแต่ระยะ Idea Stage สู่ระยะการก่อตั้งธุรกิจ (Early Stage) สู่ระยะเติบโต (Growth Stage) สู่ระยะการขยายธุรกิจให้เติบโตอย่างก้าวกระโดด (Scalable) ทั้งในประเทศและต่างประเทศผ่านมาตรการส่งเสริมของสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล (สศด.)

(2) สนับสนุนผู้ประกอบการดิจิทัล และสตาร์ทอัพด้านการท่องเที่ยว (Travel Tech) พัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลที่ตอบสนองนักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆ ช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถเที่ยวด้วยตนเอง (Free Individual Travelers: FIT) สามารถวางแผนเดินทางด้วยตนเอง ตลอดจนพัฒนาแพลตฟอร์มออนไลน์ด้านการท่องเที่ยว (Online Tourism Platform) แบบครบวงจร และเทคโนโลยีฟินเทค (Financial technology) รวมถึงการพัฒนา Cryptocurrency มาใช้ในภาคการท่องเที่ยว

(3) มุ่งส่งเสริมการยกระดับผู้ประกอบการดิจิทัล (ทั้ง Digital Provider และ Digital Startup) ในพื้นที่ โดยสนับสนุนการวิจัย พัฒนา และการสร้างนวัตกรรมดิจิทัลร่วมกับหน่วยงานวิจัยหรือสถาบันการศึกษา หรือจับคู่การทำงานร่วมกับ บริษัทเทคโนโลยีชั้นนำ หรือ Digital Nomads ที่เชี่ยวชาญด้านดิจิทัล เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ผู้ประกอบการดิจิทัล สร้างความเข้มแข็งทางเทคโนโลยีดิจิทัล ลดการพึ่งพิงเทคโนโลยีต่างประเทศ

(4) มุ่งส่งเสริมการยกระดับผู้ประกอบการดิจิทัล (Digital Provider) ในพื้นที่ เพื่อเพิ่ม Digital Service Provider โดยการสร้างอาชีพใหม่ เป็น “Digital Retail Enterprise” เป็นตัวแทน สศด. ในการแนะนำสินค้าและบริการดิจิทัล ทั้ง Software, Hardware และ Smart device จากแพลตฟอร์ม Tech Hunt ที่ สศด. พัฒนาขึ้น ให้กับประชาชน และผู้ประกอบการในพื้นที่ เพื่อให้เข้าถึงสินค้าและบริการดิจิทัล และสามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9.5 ส่งเสริมการสร้างตลาดให้กับผู้ประกอบการดิจิทัลในพื้นที่ (ทั้ง Digital Provider และ Digital Startup)

ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวและบริการ และหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ใช้สินค้าหรือบริการดิจิทัลจากผู้ประกอบการดิจิทัลไทย (ทั้ง Digital Provider และ Digital Startup) ในสินค้าหรือบริการดิจิทัลประเภทเดียวกัน (มุ่งเน้นการใช้สินค้า/บริการดิจิทัลไทย) โดยพิจารณาเลือกใช้สินค้าและบริการจากผู้ประกอบการดิจิทัลในพื้นที่เป็นอันดับแรก หรืออาจพิจารณาเลือกใช้สินค้าหรือบริการดิจิทัลจากแพลตฟอร์ม Tech Hunt ที่ สศต. พัฒนาขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลของประเทศให้เข้มแข็งมากขึ้น

9.6 ส่งเสริมให้มีกองทุนการพัฒนาดิจิทัลในจังหวัดภูเก็ต (Phuket Venture Capital)

เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนให้กับผู้ประกอบการดิจิทัลไทย (ทั้ง Digital Provider และ Digital Startup) ในการพัฒนาสินค้าหรือบริการดิจิทัล ใช้ในการขยายการตลาด เพิ่มศักยภาพให้กับ Digital Provider และ Digital Startup ในจังหวัดภูเก็ต มีความสามารถในการแข่งขันกับคู่แข่งในประเทศ หรือแม้กระทั่งสามารถแข่งขันกับคู่แข่งในระดับประเทศ

9.7 ส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันวิจัยเทคโนโลยีขั้นสูง (Deep Tech)

สถาบันวิจัยเทคโนโลยีขั้นสูง (Deep Tech) มีเป้าหมายในการพัฒนาระบบนิเวศนวัตกรรม (Innovation Ecosystem) โดยมีการสนับสนุนทั้งด้านเงินทุน เทคโนโลยี และการตลาด เพื่อให้เกิดการคิดค้นเทคโนโลยีขั้นสูง (Deep Tech) ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่ได้จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและนวัตกรรม ลอกเลียนแบบได้ยาก และเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่มีสิทธิบัตรคุ้มครอง ซึ่งจะเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสามารถแบ่ง Deep Tech เป็นกลุ่ม ได้แก่ Artificial Intelligence (AI), Augmented Reality (AR) & Virtual Reality (VR), Internet of Things (IoT), Blockchain, Biotech, Robotics, Energy และ Space tech เป็นต้น

9.8 ส่งเสริมนโยบาย VISA สำหรับ Digital Nomad

ดิจิทัลโนแมด (Digital Nomad) ใช้เรียกผู้ย้ายถิ่นที่มีวิถีชีวิตที่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีดิจิทัล และไม่ยึดติดกับสถานที่ แห่งใดแห่งหนึ่ง (location-independent) โดยการทำงานของบุคคลดังกล่าวต้องอาศัยอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง เทคโนโลยีการประชุมทางไกลและการใช้อินเทอร์เน็ต และซอฟต์แวร์เพื่อส่งมอบบริการผ่านเครือข่ายการประมวลผลแบบคลาวด์ (Cloud Computing) ในระบบออนไลน์ไปยังผู้ว่าจ้าง นอกจากนี้ ดิจิทัลโนแมดยังอาจเป็นผู้ประกอบการในลักษณะธุรกิจสตาร์ทอัพ (Startup) ได้ด้วย

ด้วยการเติบโตอย่างรวดเร็วของดิจิทัลโนแมดซึ่งเป็นแรงงานที่มีทักษะด้านเทคโนโลยีอีกทั้งนิยมพักอาศัยในแต่ละประเทศเป็นเวลานานหลายเดือน ทำให้เป็นกลุ่มผู้ย้ายถิ่นที่ได้รับความสนใจจากหลายประเทศ ทั้งในฐานะนักท่องเที่ยวระยะยาว (Long-Staytourist) และแรงงานที่มีทักษะต่างชาติ (foreigntalent) จึงมีการส่งเสริมให้ออกวีซ่าพิเศษสำหรับกลุ่มดิจิทัลโนแมด (Specific Visas for Digital Nomads: DNVs) เพื่อดึงดูดกลุ่มบุคคลดังกล่าวเข้ามาในประเทศ ซึ่งจะสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวและอาจเกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีและสร้างเครือข่ายกับกลุ่มธุรกิจท้องถิ่นอีกด้วย

9.9 ส่งเสริมการเกิดโครงการหรือพื้นที่ทดสอบนวัตกรรมเพื่อพัฒนาท่องเที่ยวอัจฉริยะ (Tourism Sandbox)

จัดทำโครงการหรือพื้นที่ทดสอบนวัตกรรมที่นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาสนับสนุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้ผู้ประกอบการดิจิทัล (Digital Provider และ Digital Startup) ร่วมกับบริษัทเทคโนโลยีชั้นนำ และสถาบันการศึกษา ทดสอบนวัตกรรมดิจิทัลในการให้บริการด้านการท่องเที่ยวแก่ประชาชน ภายใต้สภาพแวดล้อมและหลักเกณฑ์ที่กำหนด โดยอาจจะมีการปรับปรุงแก้ไข กฎ ระเบียบ หรือหลักเกณฑ์บางประการ ตามความเหมาะสมและความจำเป็นแล้วแต่กรณี

9.10 ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในรูปแบบของการรวมกลุ่มคลัสเตอร์ดิจิทัลในพื้นที่เมืองอัจฉริยะ

นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจในรูปแบบของการรวมกลุ่มคลัสเตอร์ดิจิทัล จะเป็นการยกระดับพื้นที่ที่มีศักยภาพ และเป็นฐานการผลิตของอุตสาหกรรมดิจิทัล เพื่อรองรับกิจการที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และอุตสาหกรรมแห่งอนาคต โดยจะมีการเชื่อมโยงขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่อยู่ในพื้นที่คลัสเตอร์ไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิตต้นน้ำ-กลางน้ำ-ปลายน้ำ อุตสาหกรรม สนับสนุนสถาบันการศึกษา สถาบันวิจัยองค์กรของรัฐ และเอกชน รวมทั้งจะมีการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างบูรณาการในด้านต่างๆ เช่น การพัฒนาคนและเทคโนโลยีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์ การให้สิทธิประโยชน์ทั้งด้านภาษีและที่มิใช่ภาษีการสนับสนุนด้านเงินทุน การแก้ไขกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรค เป็นต้น ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้คลัสเตอร์มีความเข้มแข็งและสามารถแข่งขันกับนานาชาติได้ ส่งผลให้การลงทุนในพื้นที่คลัสเตอร์มีความได้เปรียบเหนือการลงทุนในพื้นที่อื่น ๆ ด้วย

9.11 ส่งเสริมศักยภาพทางการแข่งขันระหว่างเมืองด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล

ด้วยสถานการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลง จากเดิมที่เป็นการแข่งขันทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับประเทศนั้น ถูกปรับเปลี่ยนเป็นการเปรียบเทียบและแข่งขันระหว่างเมืองแทน ดังนั้น การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart City) เป็นการเสริมสมรรถนะในทุกมิติของเมือง โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัย และชาญฉลาด ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพของการให้บริการและการบริหารจัดการเมือง ลดค่าใช้จ่ายและการใช้ทรัพยากรของเมืองและประชากรเป้าหมาย โดยเน้นการออกแบบที่ดี และการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจและภาคประชาชน ในการพัฒนาเมือง ภายใต้แนวคิดการพัฒนา เมืองน่าอยู่ เมืองทันสมัย ให้ประชาชนในเมืองมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุขอย่างยั่งยืน จึงทำให้มีศักยภาพในการแข่งขันของเมืองสูงขึ้นด้วย

9.12 ส่งเสริมการพัฒนาระบบชำระเงินผ่านระบบ E-Payment สำหรับนักท่องเที่ยว

ระบบชำระเงินผ่านระบบ E-Payment ที่ช่วยอำนวยความสะดวกด้านการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ซึ่งส่วนหนึ่งก็มาจากการให้บริการของธุรกิจต่างชาติ เช่นกัน เดิมนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ชำระค่าสินค้าและบริการด้วยเงินสดและบัตรเครดิต โดยมีผู้ให้บริการหลัก ๆ เช่น Visa และ Master Card และในระยะต่อมามีนวัตกรรม การชำระเงินรูปแบบใหม่ที่เรียกกันว่า E-Wallet ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถใช้บริการผ่านแอปพลิเคชัน เช่น Alipay หรือ WeChat Pay เพื่อชำระค่าสินค้าและบริการผ่านสมาร์ทโฟนได้โดยไม่ต้องพกเงินสด และไม่ต้องแลกเงิน เพราะเมื่อนักท่องเที่ยวทำคำสั่งจ่ายเงินโดยสแกน QR code ที่ร้านค้าติดตั้งแล้ว เงินจะถูกตัดออกจากบัญชีที่ประเทศต้นทางในรูปเงินสกุลท้องถิ่นแล้วเข้าบัญชีของผู้ค้า ทั้งนี้ ร้านค้าจะต้องเสียค่าธรรมเนียมในการรับชำระให้กับผู้ให้บริการชำระเงินในไทย โดยส่วนใหญ่จะอยู่ระหว่าง 1.6 - 2% ค่าธรรมเนียมนี้ส่วนหนึ่งจะต้องจ่ายให้กับผู้ให้บริการ E-Wallet ต่างชาติ เช่นเดียวกับการรับชำระผ่านบัตรเครดิต

ดังนั้น การนำนวัตกรรมการชำระเงินด้วย e-wallet มาใช้งานเอง นอกจากจะช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวแล้ว ยังช่วยลดภาระต้นทุนในการบริหารเงินสดในแต่ละวันด้วยแล้ว ลดการเงินไหลไปให้ธุรกิจให้บริการชำระเงินต่างชาติอีกด้วย

พลังงานอัจฉริยะ (Smart Energy)

9.13 ส่งเสริมการใช้พลังงานไฟฟ้าทดแทน ลดการใช้พลังงานไฟฟ้าจากระบบโครงข่ายไฟฟ้าหลัก

ด้วยพลังงานไฟฟ้าจากระบบโครงข่ายไฟฟ้าหลัก ส่วนใหญ่ผลิตมาจากถ่านหิน ปิโตรเลียม และก๊าซธรรมชาติ ซึ่งกำลังจะหมดไปในอนาคตอันใกล้ อีกทั้งยังปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ในปริมาณมหาศาล ซึ่งเป็นต้นเหตุทำให้เกิดภาวะเรือนกระจกและปัญหาโลกร้อนในปัจจุบัน ดังนั้น การส่งเสริมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ให้ความสำคัญ และลงทุนในการผลิตพลังงานไฟฟ้าจากพลังงานที่มีอยู่ในธรรมชาติ และสามารถใช้อย่างไม่จำกัด เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม พลังงานชีวมวล เป็นต้น มาทดแทนพลังงานไฟฟ้าจากระบบโครงข่ายไฟฟ้าหลัก ซึ่งจะเป็นการช่วยลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์แล้ว ยังทำให้เกิดความมั่นคงทางพลังงานด้วย

การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ (Smart Governance)

9.14 ส่งเสริมการพัฒนา City Data Platform เพื่อการบริหารจัดการ Smart City ในด้านต่างๆ และ Open Data

เร่งพัฒนาระบบการจัดเก็บและบริหารข้อมูลของเมือง (City Data Platform) ที่มีการเชื่อมโยงหรือการให้ใช้งานข้อมูลในการบริหารจัดการและให้บริการในพื้นที่เมืองอัจฉริยะ และแนวทางการบริหารจัดการความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบต่างๆ ของเมืองอัจฉริยะ และการดูแลความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล รวมทั้ง มีการทำมาตรฐานข้อมูลเพื่อบริหารจัดการ Smart City ในด้านต่างๆ ที่มี High Value Dataset และสนับสนุนให้เกิดการบริหารจัดการเมืองบนพื้นฐานของข้อมูล ข้อเท็จจริง และสนับสนุนการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมจากเทคโนโลยีดิจิทัลหรืออุปกรณ์อัจฉริยะที่ใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกและตีความข้อมูลเพื่อระบุโอกาส ปัญหา และแนวโน้มในการตัดสินใจ รวมถึงการกำหนดแผนบริหารพื้นที่อย่างเป็นเหตุเป็นผล มุ่งเน้นการเปิดเผยข้อมูลภาครัฐ (Open Data) และส่งเสริมให้ SMEs ใช้ประโยชน์จากข้อมูล

9.15 ส่งเสริมการพัฒนาบริการภาครัฐดิจิทัล (Government eservices)

ส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้พัฒนาบริการประชาชนผ่านช่องทางดิจิทัล เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในการติดต่อขอรับบริการผ่านช่องทางออนไลน์ รวมถึงสนับสนุนการเชื่อมโยงบริการของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้เกิดบริการสาธารณะแบบเบ็ดเสร็จ

9.16 ส่งเสริมการพัฒนาระบบพลเมืองภูเก็ต (Phuket Citizen)

พัฒนาระบบดิจิทัลการยืนยันความเป็นพลเมืองภูเก็ต เพื่อรับสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ในจังหวัดภูเก็ต สร้างแรงจูงใจในการขอย้ายทะเบียนมาในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต เพื่อนำมาซึ่งการจัดสรรงบประมาณที่เพิ่มขึ้นตามจำนวนประชากรในพื้นที่

การดำรงชีวิตอัจฉริยะ (Smart Living)

9.17 ส่งเสริมการพัฒนาการดูแลความปลอดภัยในการดำรงชีวิตโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (Phuket Safe City)

ส่งเสริมการประยุกต์ใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้เพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เช่น การบูรณาการโครงข่ายระบบ CCTV ครอบคลุมทั่วทั้งจังหวัด ระบบ Smart CCTV ที่มาพร้อมระบบวิเคราะห์ป้ายทะเบียนยานพาหนะ หรือระบบวิเคราะห์ใบหน้าบุคคลที่สามารถเปรียบเทียบกับเป้าหมาย ระบบ Smart Gate ที่ติดตั้งในจุดเข้าออกของจังหวัด เพื่อคัดกรองเป้าหมายด้วยใบหน้าบุคคลเช่นกัน รวมถึงมีโครงการรถพยาบาลแบบรวมศูนย์ (Ambulance Operations Center: AOC) เพื่อการช่วยประชาชนและนักท่องเที่ยวที่บาดเจ็บได้ทันถ่วง

9.18 พัฒนาระบบนิเวศและสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงานและการใช้ชีวิต

พัฒนาระบบนิเวศและสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงานและการใช้ชีวิต เพื่อดึงดูดและรองรับกลุ่ม Digital Nomads ให้เข้ามาในพื้นที่ให้เกิดการร่วมทำงานและแลกเปลี่ยนความรู้และทักษะดิจิทัลให้กับผู้ประกอบการด้านดิจิทัลหรือ Digital Startup รุ่นใหม่ โดยอาจพิจารณาการจัดตั้ง Knowledge Worker & Education Hub เป็นลำดับแรก

9.19 ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลทางการแพทย์ (Health Tech)

มุ่งส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลทางการแพทย์ (Health Tech) เพิ่มศักยภาพการให้บริการทางการแพทย์ รองรับตลาดการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และรองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเพื่อมารับบริการด้านสุขภาพ ด้วยการเชื่อมโยงบริการด้านการท่องเที่ยวและบริการ ซึ่งจะเป็นการดึงดูด Digital Provider, Digital Startup, Digital Nomads ด้าน HealthTech รวมทั้งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาในจังหวัดภูเก็ตเพิ่มมากขึ้น และยังเป็นการสร้างรายได้ให้กับประเทศ อีกทั้งเป็นการต่อยอดสู่การเป็น Digital Hospitals หรือ Visual Hospitals

การเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ (Smart Mobility)

9.20 ส่งเสริมการพัฒนาขนส่งมวลชนแบบไร้รอยต่อ (Seamless Mobility)

พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะในทุกรูปแบบให้สามารถเชื่อมต่อกันได้อย่างไร้รอยต่อ ครอบคลุมตอบสนองการเดินทาง ทั้งสนามบิน สถานีขนส่งผู้โดยสาร ท่าเรือ และการเดินเท้า เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ ลดการใช้รถยนต์ส่วนบุคคล เพื่อบรรเทาปัญหาการจราจรติดขัด รวมไปถึงการช่วยลดปัญหามลพิษทางอากาศ ฝุ่นละออง และควัน ตลอดจนลดอุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดจากการใช้รถยนต์ส่วนบุคคล ลดเวลาในการเดินทางและประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทาง รองรับการเดินทางของเมือง อำนวยความสะดวกในการเดินทางให้แก่ประชาชน

พลเมืองอัจฉริยะ (Smart People)

9.21 ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพด้านดิจิทัลให้แรงงานและผู้ประกอบการ

เร่งพัฒนาศักยภาพแรงงานและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยเพิ่มทักษะ (Up-Skilling) หรือเสริมทักษะใหม่ (Re-skilling) ทางด้านดิจิทัล เพื่อเพิ่มศักยภาพในการประกอบอาชีพ โดยเริ่มตั้งแต่ทักษะด้านดิจิทัลตั้งแต่ระดับพื้นฐาน (Basic) เชี่ยวชาญ (Intermediate) และเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน (Advance)

9.22 ส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ สร้างสรรค์นวัตกรรม

มุ่งส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ สร้างสรรค์นวัตกรรม โดยพัฒนาห้องเรียนต้นแบบเพื่อการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ (Maker Space) ในระดับ ปวช. ปวส. อาชีววะ และอุดมศึกษา ให้เกิดการพัฒนาโปรแกรมหรือประดิษฐ์อุปกรณ์อัจฉริยะ และประยุกต์ใช้งานอุปกรณ์อัจฉริยะในชุมชน เช่น อุปกรณ์ในอุปกรณ์อัจฉริยะเพื่อการท่องเที่ยว (หุ่นยนต์เสิร์ฟอาหาร อุปกรณ์อัตโนมัติ อุปกรณ์เชื่อมต่อ IoT เพื่อการท่องเที่ยว) เพื่อส่งเสริมทักษะด้านดิจิทัลที่สอดคล้องกับความต้องการของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม

9.23 ส่งเสริมการพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับเยาวชนรุ่นใหม่

(1) มุ่งส่งเสริมการสร้างครุต้นแบบ และขยายผลการพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับเยาวชนรุ่นใหม่ โดยมุ่งเน้นทักษะดิจิทัล เช่น Coding/ Programming, Automation, Robot และ Data Analytics เป็นต้น รวมถึงส่งเสริมให้เกิดพื้นที่พัฒนานักประดิษฐ์ดิจิทัล (Depa Young Maker Space Development) เพื่อพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับเด็กรุ่นใหม่ที่จะก้าวสู่ยุคดิจิทัลอย่างเต็มตัว

(2) มุ่งส่งเสริมการพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับครุต้นแบบ และเยาวชนรุ่นใหม่ ในการพัฒนาทักษะดิจิทัลเพื่อใช้ในการเรียนการสอนออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และรองรับวิถีชีวิตใหม่ (New normal) ในยุคโควิด-19

9.24 ส่งเสริมการยกระดับทักษะดิจิทัลสำหรับการเรียนการสอนออนไลน์

มุ่งส่งเสริมครูผู้สอน นักเรียน และนักศึกษา ในการยกระดับทักษะดิจิทัลการเรียนการสอนผ่านระบบออนไลน์ เช่น ระบบบริหารจัดการการเรียน-การสอน (Learning Management System), การจัดการเรียนการสอนแบบ Live Stream Class, แพลตฟอร์มคอร์สออนไลน์ Learning และแอปพลิเคชันห้องเรียนออนไลน์-สั่งงานออนไลน์ เป็นต้น เพื่อใช้ประกอบการเตรียมการเรียนการสอน ให้ครูผู้สอนและนักเรียน/นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และเพื่อขับเคลื่อนบริการดิจิทัลให้สถานศึกษา และรองรับวิถีชีวิตใหม่ (New normal) ในยุคโควิด-19

9.25 ส่งเสริมการยกระดับทักษะดิจิทัลบุคลากรภาครัฐในพื้นที่

มุ่งส่งเสริมการยกระดับทักษะดิจิทัลทั่วไป (Generic Skills) สำหรับบุคลากรภาครัฐในพื้นที่ โดยพิจารณาแบบ On Demand หรือการเรียนรู้ออนไลน์ เพื่อการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัล และพร้อมสำหรับการขับเคลื่อนบริการดิจิทัลให้ประชาชน และรองรับวิถีชีวิตใหม่ (New normal) ในยุคหลังโควิด-19 ของพื้นที่

9.26 ส่งเสริมการยกระดับศูนย์ดิจิทัลชุมชน หรือศูนย์เรียนรู้ในพื้นที่

มุ่งส่งเสริมการยกระดับศูนย์ดิจิทัลชุมชน หรือศูนย์เรียนรู้ ในพื้นที่ให้เป็น Digital Community ทำหน้าที่คล้ายศูนย์ให้คำปรึกษาด้านเทคโนโลยีดิจิทัล และการบริหารจัดการข้อมูล หรือเป็น Co-working Space และเป็นหน่วยงานกลางในการจัดแสดงผลิตภัณฑ์ดิจิทัล อุปกรณ์อัจฉริยะ หรือบริการดิจิทัลที่ได้รับการรับรอง มาตรฐานผลิตภัณฑ์จากสำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล

9.27 ส่งเสริมการสร้างความรู้ทางดิจิทัลให้กับประชาชน หรือกลุ่มเปราะบางในพื้นที่

มุ่งส่งเสริมการสร้างความรู้ทางดิจิทัลให้กับประชาชน หรือกลุ่มเปราะบางในพื้นที่ ในการเข้าถึง และใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (รู้เท่าทัน-ใช้ประโยชน์-ปลอดภัย-สร้างรายได้) ให้กับประชาชน ตลอดจน กลุ่มเปราะบางในพื้นที่ผ่านแพลตฟอร์มกลางการเรียนรู้ รวมถึงการสร้าง Idol ขึ้นในพื้นที่ เพื่อให้เกิดผลในวงกว้าง

SPORTS

TOURISM

ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 7 เรื่อง Sports Tourism

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

1.1 การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กและเยาวชนของจังหวัดภูเก็ต มีการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการออกกำลังกาย และกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็นวิถีชีวิต โดยส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน กลุ่มบุคคลทั่วไป บุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาส มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการออกกำลังกาย การปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการเล่นกีฬาบางชนิดที่มีความจำเป็นต่อทักษะในการดำรงชีวิต รวมทั้งการมีอิสระในการประกอบกิจกรรมนันทนาการตามความถนัดหรือความสนใจเฉพาะบุคคล และปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นวิถีชีวิตเพื่อพัฒนาจิตใจ สร้างความสัมพันธ์อันดี หล่อหลอมจิตวิญญาณและการเป็นพลเมืองดี ทั้งนี้ จังหวัดภูเก็ตได้จัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา ในปี พ.ศ. 2566 จำนวน 59 คน ซึ่งผลการแข่งขันจังหวัดภูเก็ตได้ 14 เหรียญ ประกอบด้วย 8 เหรียญเงิน และ 6 เหรียญทองแดง

1.2 การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนของจังหวัดภูเก็ต มีการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมออกกำลังกาย กีฬาและนันทนาการ โดยส่งเสริมการจัดกิจกรรมกีฬา สร้างโอกาสและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง การปลูกฝังให้มีคุณธรรมของความเป็นนักกีฬามีระเบียบ วินัย รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และรู้จักการขอโทษ รวมถึงการพัฒนาบุคลากรและโครงสร้างพื้นฐานด้านอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬา และนันทนาการที่มีคุณภาพและมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการและเหมาะสมกับประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งนี้ จังหวัดภูเก็ตได้จัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาผู้สูงอายุแห่งประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2565 จำนวน 51 คน ซึ่งผลการแข่งขันอยู่ในลำดับที่ 2 ของประเทศ (รวม 21 เหรียญ ประกอบด้วย 11 เหรียญทอง 5 เหรียญเงิน และ 5 เหรียญทองแดง)

1.3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และกีฬาอาชีพของจังหวัดภูเก็ต มีการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาระดับอาชีพ โดยมุ่งการสร้างและพัฒนานักกีฬาของชาติ การเฟ้นหานักกีฬาที่มีความสามารถ สร้างพื้นที่และโอกาสในการแข่งขัน แสดงศักยภาพด้านกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การส่งเสริมการจัดกีฬาระดับนานาชาติ และสร้างแรงบันดาลใจในการต่อยอดความสำเร็จจากความเป็นเลิศสู่การประกอบอาชีพและมีเส้นทางอาชีพที่มั่นคง ควบคู่กับส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยและนวัตกรรมด้านการกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการความรู้ และพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อนำมาใช้ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ กีฬาเพื่อการค้าอาชีพ และนันทนาการเชิงพาณิชย์ ทั้งนี้ จังหวัดภูเก็ต มีนักกีฬาที่เป็นตัวแทนทีมชาติ จำนวน 29 คน ได้แก่ นักกีฬาเทควันโด จำนวน 3 คน / นักกีฬาแบดมินตัน จำนวน 2 คน / นักกีฬายูยิตสู จำนวน 1 คน / นักกีฬาคาราเต้ โด จำนวน 1 คน / นักกีฬาซอฟท์เทนนิส จำนวน 2 คน / นักกีฬาเบตอง จำนวน 1 คน / นักกีฬารักบี้ จำนวน 2 คน / นักกีฬาฟุตบอลหญิง จำนวน 2 คน / นักกีฬามวยสากล จำนวน 1 คน / นักกีฬาเทนนิส จำนวน 1 คน / นักกีฬากระดานโต้คลื่น จำนวน 2 คน / นักกีฬาเยาวชนฟันดาบสากล จำนวน 7 คน / นักกีฬาเยาวชนเรือใบ จำนวน 1 คน / นักกีฬาเยาวชน Figure Skate จำนวน 1 คน / นักกีฬาเยาวชนยูยิตสู จำนวน 2 คน

1.4 การส่งเสริมกิจกรรมการกีฬาเชิงท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต มีการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการจัดกิจกรรมกีฬาเชิงท่องเที่ยว โดยการยกระดับประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยว (Tourism Experience) ของจังหวัดภูเก็ตให้มีกิจกรรมและแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อรองรับความสนใจและพฤติกรรมที่แตกต่างกันของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม และมีแนวทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) ให้เป็นจุดหมายปลายทางที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่พำนักตั้งแต่ในระยะสั้นถึงระยะยาว ผ่านการจัดกิจกรรมนั้นหนาแน่นและการแข่งขันกีฬาระดับประเทศและนานาชาติ ทั้งนี้ จังหวัดภูเก็ตเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

(1) Laguna Phuket International Marathon เป็นสปรินต์ไอวันท์ที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดภูเก็ต และเป็นงานวิ่งมาราธอนชั้นนำของประเทศไทย โดยได้รับการการันตีมาตรฐานสนามวิ่งมาราธอนระดับสากลจากสมาคมวิ่งมาราธอนนานาชาติและการแข่งขันทางเรียบ (IAAF AIMS) ตั้งแต่เริ่มจัดงานในปีแรกจนถึงปัจจุบัน และเป็นงานที่นักวิ่งสามารถนำไปควอลิฟายเพื่อเข้าแข่งขันวิ่งระดับโลก อาทิ บอสตัน และมาราธอน ได้อีกด้วย

(2) Laguna Phuket Triathlon เป็นสนามแข่งขันที่ขึ้นชื่อและเป็นเอกลักษณ์ของลากูน่าภูเก็ต ไตรกีฬา ซึ่งนักกีฬาจะได้สัมผัสประสบการณ์ลงสนามว่ายน้ำที่ไม่ซ้ำใคร โดยเป็นการว่ายน้ำในทะเลอันดามัน และต่อด้วยทะเลสาบ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งไฮไลท์ของการแข่งขันคือเส้นทางปั่นจักรยานที่ท้าทายท่ามกลางทิวทัศน์ที่สวยงามของป่าดิบชื้นในจังหวัดภูเก็ต ผ่านหมู่บ้านตามชุมชนต่าง ๆ พร้อมวัดความอดทนพื้นที่ลาดชันของเขาในทอน รวมไปถึงสนามวิ่งภายในรีสอร์ทครบวงจรลากูน่าภูเก็ต ปิดท้ายด้วยจุดเข้าเส้นชัยบนชายหาดที่สวยงาม และจากความสำเร็จของการจัดการแข่งขันฯ ในฐานะไตรกีฬาที่จัดต่อเนื่องยาวนานที่สุดแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ลากูน่าภูเก็ตไตรกีฬาได้ถูกจัดอยู่ในรายการ 1 ใน 8 ไตรกีฬาที่มีสนามแข่งว่ายน้ำดีที่สุดในโลก โดยนิตยสาร 220 Triathlon ของประเทศอังกฤษในปีที่ผ่านมา และในปี พ.ศ. 2562 ได้ถูกจัดอยู่ในลำดับที่ 5 ใน 10 อันดับรายการไตรกีฬาที่ดีที่สุดในโลก โดยเล็ทส์ดูดิส (Let's Do This, ประเทศอังกฤษ) และในปี พ.ศ. 2566 ดำเนินการจัดเป็นครั้งที่ 29

(3) SPARTAN ASIA PACIFIC CHAMPIONSHIP เป็นหนึ่งในรายการ Spartan Race World Series ถือเป็นการแข่งขันที่ทุโหดและท้าทาย นักวิ่งจะต้องฝ่าฟันอุปสรรคและสิ่งกีดขวางต่าง ๆ ที่ถูกจัดเตรียมไว้ตลอดทางการแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็นการวิ่งบนเส้นทางวิบาก ลุยโคลน โหนเชือก ปีนตาข่าย ไต่กำแพง ซึ่งจังหวัดภูเก็ตได้รับเลือกให้เป็นเจ้าภาพจัดเทศกาลการแข่งขันลิขสิทธิ์ระดับโลก คีวักฟาด่านวิบาก Spartan Race ซึ่งแชมป์เอเชียแปซิฟิกภายใต้ชื่อ “Spartan APAC Championship 2022”

(4) การแข่งขันเรือใบ ภูเก็ตเรซวิค เป็นการแข่งขันเรือใบนานาชาติระดับภูมิภาค ที่มีเส้นทางเดินเรือรอบเกาะจังหวัดภูเก็ต พร้อมชื่นชมทัศนียภาพทิวทัศน์งดงามของการล่องเรือในภูเก็ตในช่วงกรีนซีซั่น

(5) Oceanman Thailand เป็นมหกรรมการแข่งขันว่ายน้ำระดับนานาชาติ “Oceanman Phuket” เป็นส่วนหนึ่งของ “Oceanman Thailand” ที่มีมาตรฐานนานาชาติ และได้ใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ในการจัด Oceanman ซึ่งสถานที่ที่ได้รับคัดเลือกให้ดำเนินการจัดการแข่งขันเป็นเมืองท่องเที่ยวชายทะเลที่มีชื่อเสียงติดอันดับต้น ๆ ของโลก โดยจังหวัดภูเก็ตเป็น 1 ใน 18 สนามที่ถูกเลือกให้ดำเนินการจัดแข่งขัน

นอกจากนี้ ยังมีกิจกรรม Thanyapura Trail Run กิจกรรมแอดคอร์ไฮเทค มินิมาราธอน กิจกรรม BigBlue Ultra Trail Phuket และกิจกรรม MAHASAMUT TRAIL Zero Edition เป็นต้น

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

2.1 การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กและเยาวชน เนื่องจากการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานในสถานศึกษายังไม่เป็นระบบและเป็นมาตรฐานเดียวกัน การพัฒนาคุณภาพของครูพลศึกษาให้มีมาตรฐานและการจัดสรรให้มีการบรรจุครูพลศึกษาในสถานศึกษาทั่วประเทศยังไม่ถูกกำหนดเป็นนโยบาย และยังไม่ได้ดำเนินการให้ประสบความสำเร็จได้ การจัดกิจกรรมการให้ความรู้และส่งเสริมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษายังไม่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม ยังไม่เกิดการมีส่วนร่วมของสถาบันครอบครัวและชุมชนในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาในสถานศึกษา ระบบการศึกษาไทยมีการเรียนการสอนที่ยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในสถานศึกษาเท่าที่ควร ส่งผลให้เด็กและเยาวชนขาดความตระหนัก ทักษะ และความรู้ ในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างถูกต้อง รวมทั้งขาดระบบฐานข้อมูลสารสนเทศ สำหรับการวางแผน และการบริหารจัดการในการส่งเสริมและพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน เนื่องจากไม่มีการกำหนดแนวทางการพัฒนาสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬา รวมทั้งการจัดหาอุปกรณ์กีฬาที่เกี่ยวข้องอย่างเพียงพอและเหมาะสม เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงการออกกำลังกายและเล่นกีฬาทุกพื้นที่ทั่วประเทศ การเผยแพร่ความรู้เพื่อสร้างความตระหนักด้านการออกกำลังกายและการดูแลสุขภาพให้กับประชาชนยังไม่เพียงพอ และยังมีช่องทางการเข้าถึงกลุ่มคนรุ่นใหม่ และการสื่อสารผ่านช่องทางสื่อดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์เท่าที่ควร การส่งเสริมและพัฒนาอาสาสมัครและผู้นำการออกกำลังกายให้มีความพร้อมในการช่วยเหลือ หรือให้การดูแลการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายของชุมชนท้องถิ่นยังไม่ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ และยังไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรฐานเดียวกัน รวมทั้งการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬายังขาดความต่อเนื่องในระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด ระดับภูมิภาค และระดับชาติ และยังไม่มีความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเป็นรูปธรรม

2.3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาอาชีพ เนื่องจากระบบการค้นหาและการพัฒนานักกีฬาอย่างต่อเนื่อง เพื่อขยายฐานนักกีฬาที่จะก้าวขึ้นเป็นนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศและต่อยอดสู่ระดับอาชีพยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ จึงทำให้อัตราการเพิ่มขึ้นของนักกีฬาสมัครเล่นไม่เป็นไปตามเป้าหมาย รวมทั้งนักกีฬาอาชีพยังไม่ให้ความสำคัญกับการจดแจ้งและขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ ซึ่งส่งผลให้นักกีฬาอาชีพยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร การจัดตั้งศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติ (NTC) ยังไม่ประสบความสำเร็จและอยู่ในระหว่างการดำเนินการ แต่มีศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติในส่วนภูมิภาค จำนวน 5 แห่ง โดยมี 10 ชนิดกีฬาที่ได้รับการพัฒนามาตรฐานการเก็บตัวฝึกซ้อมแข่งขันในรูปแบบศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ยังขาดศูนย์ฝึกกีฬาสำหรับนักกีฬาทีมชาติที่ได้มาตรฐานในระดับจังหวัด ทั้งนี้ มีการพัฒนาบุคลากรการกีฬา (ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้บริหารการกีฬา) ที่ได้มาตรฐานแต่ยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการรองรับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาอาชีพ นักกีฬาและบุคลากรการกีฬามีความพึงพอใจในคุณภาพชีวิตและสวัสดิการที่ได้รับจากความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา มีความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการจัดการแข่งขันกีฬาระดับอาชีพ และประเทศไทยมีศักยภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพระดับนานาชาติ ส่งผลให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจจากการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

2.4 การส่งเสริมกิจกรรมการกีฬาเชิงท่องเที่ยว เนื่องจากมีการจัดตั้งเมืองกีฬาได้สำเร็จแต่ขาดการส่งเสริมและพัฒนาเมืองกีฬาให้มีความยั่งยืนและเป็นเมืองกีฬาที่แท้จริง ตลอดจนขาดระบบฐานข้อมูลสารสนเทศในการจัดเก็บข้อมูลกิจกรรมการกีฬาเชิงท่องเที่ยว รวมทั้งกิจกรรมกีฬาและการแข่งขันกีฬาภายในประเทศ ซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถประเมินมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการกีฬาได้อย่างแท้จริง

2.5 ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 จากการแพร่ระบาดในประเทศไทย รัฐบาลจึงมีมาตรการการรักษาระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของ COVID-19 ในวงกว้าง ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อวงการกีฬาไทย ดังนี้ 1) การจัดการแข่งขันกีฬารายการต่าง ๆ ทั้งในระดับประเทศและนานาชาติ ต้องยกเลิกการแข่งขัน/เลื่อนการแข่งขัน หรือเปลี่ยนเป็นการแข่งขันแบบปิดแทน 2) การดำเนินกิจกรรม/การบริหารงานภายในหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเกิดการเปลี่ยนแปลง 3) งดกิจกรรมและปิดสถานที่ซึ่งมีโอกาสเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของ COVID-19 เช่น สถานที่ออกกำลังกาย ฟิตเนส สระว่ายน้ำสาธารณะ และสถานที่ฝึกสอนกีฬา รวมทั้งสถานที่จัดประชุม ศูนย์ประชุมต่าง ๆ เป็นต้น 4) มาตรการควบคุม กิจกรรมเสี่ยง และจำกัดเวลาเปิดปิดสถานที่ 5) มาตรการกักกันตัวผู้ที่เดินทางมาจากนอกพื้นที่ และ 6) มาตรการผ่อนปรนกิจการและกิจกรรมด้านการกีฬา

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

1. จังหวัดภูเก็ตสามารถสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต โดยในปี พ.ศ. 2565 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวสะสมจำนวน 5,628,483 คน (นักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ 41.01 และนักท่องเที่ยวต่างชาติ ร้อยละ 58.99) ขยายตัวร้อยละ 390.16 ส่วนรายได้สะสมจากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้น 193,636.78 ล้านบาท (นักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ 8.76 และนักท่องเที่ยวต่างชาติ ร้อยละ 91.24) ขยายตัวร้อยละ 808.24 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา

2. การจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต (Phuket Sports City and Phuket Sand Box) ในระหว่างวันที่ 1 กรกฎาคม 2564 – 30 กันยายน 2565 พบว่า สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับจังหวัดภูเก็ต รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,170,062,850 บาท รายละเอียดดังนี้

2.1 ประจำปี พ.ศ. 2564 รวมจำนวนทั้งสิ้น 26 รายการ แบ่งเป็นรายการแข่งขันภายในประเทศจำนวน 16 รายการ และรายการแข่งขัน International จำนวน 10 รายการ โดยมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันทั้งสิ้น 42,650 คน เป็นชาวไทย จำนวน 28,050 คน และชาวต่างชาติ 14,600 คน รวมมูลค่าทางเศรษฐกิจเป็นเงินทั้งสิ้น 547,990,750 บาท

2.2 ประจำปี พ.ศ. 2564 รวมจำนวนทั้งสิ้น 26 รายการ แบ่งเป็นรายการแข่งขันภายในประเทศจำนวน 13 รายการ และรายการแข่งขัน International จำนวน 13 รายการ โดยมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันทั้งสิ้น 116,000 คน เป็นชาวไทย จำนวน 86,900 คน และชาวต่างชาติ 29,100 คน รวมมูลค่าทางเศรษฐกิจเป็นเงินทั้งสิ้น 1,622,072,100 บาท

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

4.1 การส่งเสริมการออกกำลังกายและกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็นวิถีชีวิต โดยส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไป บุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาสในจังหวัดภูเก็ต มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการออกกำลังกาย การปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการเล่นกีฬาบางชนิดที่มีความจำเป็นต่อทักษะในการดำรงชีวิต รวมทั้งการมีอิสระในการประกอบกิจกรรมนันทนาการตามความถนัดหรือความสนใจเฉพาะบุคคล และปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นวิถีชีวิต เพื่อพัฒนาจิตใจ สร้างความสัมพันธ์อันดี หล่อหลอม จิตวิญญาณและการเป็นพลเมืองดี

4.2 การส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ระดับอาชีพ โดยมุ่งการสร้างและพัฒนานักกีฬาของชาติ การเฟ้นหานักกีฬาที่มีความสามารถในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต โดยการสร้างพื้นที่และโอกาสในการแข่งขันเพื่อแสดงศักยภาพด้านกีฬานันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การส่งเสริมการจัดกีฬาระดับนานาชาติ และสร้างแรงบันดาลใจในการต่อยอดความสำเร็จ จากความเป็นเลิศสู่การประกอบอาชีพและมีเส้นทางอาชีพที่มั่นคง ควบคู่กับส่งเสริมสนับสนุน

ศึกษาเชิงลึกด้านการกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการความรู้และพัฒนา ระบบฐานข้อมูล เพื่อนำมาใช้ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ กีฬาเพื่อการอาชีพ และ นันทนาการเชิงพาณิชย์

4.3 เสริมสร้างความสามารถในการพัฒนา Sports Tourism เพื่อพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในระดับนานาชาติ โดยมีมาตรการแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

(1) ส่งเสริมการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับประเทศและนานาชาติโดยให้มีการแข่งขันทุกเดือน เช่น มาราธอนนานาชาติ ไตรกีฬานานาชาติ เรือใบนานาชาติ กอล์ฟนานาชาติ LPGA ทัวร์สะสมคะแนนระดับโลก การแข่งขันกีฬามวยไทยชิงแชมป์นานาชาติ การจัดวอลเลย์บอลนานาชาติ การจัดกิจกรรมการวิ่ง Night Run นานาชาติ เป็นต้น

(2) ส่งเสริมให้มีการประชุมและอบรมของสหพันธ์กีฬานานาชาติ เพื่อพัฒนาและรับรองมาตรฐาน กีฬาต่าง ๆ

(3) ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาทางน้ำในระดับสากล เช่น การแข่งขันเรือเร็ว F1 และการเป็นศูนย์กลางของการอบรมและพัฒนาบุคลากรกีฬาทางน้ำ และการดำน้ำในระดับโลก

(4) มีการพัฒนาสนามฟุตบอล และสนามฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐานเพื่อใช้สำหรับการเก็บตัวและฝึกซ้อมนักกีฬาและทีมกีฬาระดับโลก เช่น กอล์ฟ เทนนิส และมวยไทย เป็นต้น

(5) มีการทำแผนเพื่อเชิญทีมกีฬาระดับโลกมาฝึกซ้อมและเก็บตัวที่จังหวัดภูเก็ต เช่น ทีมฟุตบอลที่เป็นสโมสรแชมป์ยุโรปหรือเอเชีย เป็นต้น

(6) การสร้าง Sport Complex เพื่อเป็นศูนย์กลางการแข่งขันกีฬา ศูนย์การฝึกซ้อมและอบรมโค้ช เป็นต้น

(7) การสร้าง Academy ด้านการกีฬาเพื่อพัฒนาเยาวชนในภูมิภาคไปสู่การเป็นนักกีฬาระดับโลก เช่น กอล์ฟ เทนนิส และฟุตบอล เป็นต้น

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

5.1 สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจ

(1) เศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัว ราคาสินค้าที่ยังอยู่ในระดับสูง ดอกเบี้ยยังเป็นทิศทางขาขึ้น และค่าเงินบาทที่มีแนวโน้มแข็งค่า ล้วนเป็นความเสี่ยงของทั้งเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทยในปี พ.ศ. 2566 ขณะที่โอกาสของเศรษฐกิจไทยจะมาจากการท่องเที่ยวและการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเศรษฐกิจไทยปีนี้จะเติบโตดีกว่าปีที่แล้วเล็กน้อย โดยปีที่ผ่านมา สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ประมาณการว่าเศรษฐกิจไทยอาจจะขยายตัวได้ 3.2% ขณะที่ปีนี้ประมาณการว่าจะขยายตัวได้ 3.5% มากกว่าปีที่แล้วเล็กน้อย ปัจจัยหลัก ๆ มาจากการท่องเที่ยวที่น่าจะฟื้นตัวมากขึ้น จากปีที่แล้วที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาประมาณ 11 ล้านคน ปีนี้เมื่อรวมกับนักท่องเที่ยวจีนแล้วอาจถึง 25 ล้านคน เพราะฉะนั้นรายได้จากการท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นค่อนข้างมาก ซึ่งจะเป็นตัวที่ผลักดันและขับเคลื่อนการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยในปี และเมื่อมีเงินไหลเข้ามามากขึ้น คนไทยเองก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น การใช้จ่ายใช้สอยมากขึ้น ทำให้เศรษฐกิจไทยดีขึ้น

(2) มาตรการส่งเสริมและกระตุ้นเศรษฐกิจภาคการท่องเที่ยว ด้วยการฟื้นคืนเศรษฐกิจด้วยการท่องเที่ยวอย่างเข้มข้น สู่เป้าหมายภาพรวมรายได้กลับมาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของปี พ.ศ. 2562 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการส่งเสริม “ปีท่องเที่ยวไทย 2566” สำหรับตลาดในประเทศ และ “Visit Thailand Year 2023 : Amazing New Chapters” สำหรับตลาดต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง จากปี พ.ศ. 2565 เพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนสำคัญที่จะทำให้มั่นใจว่าการท่องเที่ยวไทยจะฟื้นตัวตามเป้าหมายทั้งในแง่รายได้และการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพ ก้าวสู่การเป็น High Value and Sustainable Tourism และจากข้อมูลสถิติด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต พบว่า

(2.1) ปี พ.ศ. 2565 พบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 38.61 (พ.ศ. 2565 จำนวน 5,628,483 คน และ พ.ศ. 2562 จำนวน 14,576,466 คน) ส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 43.71 (พ.ศ. 2565 จำนวน 193,636.78 ล้านบาท และ พ.ศ. 2562 จำนวน 442,980.67 ล้านบาท)

(2.2) ปี พ.ศ. 2566 เมื่อพิจารณาในช่วงไตรมาสแรก (มกราคม - มีนาคม) พบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 57.24 (พ.ศ. 2566 จำนวน 2,781,529 คน และ พ.ศ. 2562 จำนวน 4,859,388 คน) ส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 58.18 (พ.ศ. 2566 จำนวน 88,108.08 ล้านบาท และ พ.ศ. 2562 จำนวน 151,429.37 ล้านบาท)

5.2 สถานการณ์ด้านสังคม

1. การเติบโตของสังคมผู้สูงอายุ ถือเป็นกลุ่มที่มีศักยภาพ ด้วยขนาดกลุ่มตลาดที่ค่อนข้างใหญ่ และมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง รวมถึงศักยภาพในการใช้จ่ายใช้สอย และให้ความสำคัญกับคุณภาพในการท่องเที่ยว สามารถเดินทางท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาล มีเวลาพักต่อการเดินทางที่ยาวนานประมาณ 15 วัน ถึง 1 เดือน ซึ่งส่งผลให้ต้องมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้การจัดการแข่งขันกีฬาให้กับกลุ่มผู้สูงอายุ จะช่วยเสริมสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้เพิ่มขึ้น

2. พฤติกรรมการเล่นกีฬาของคนยุคใหม่ ที่ปรับเปลี่ยนไปจากเดิม ก่อให้เกิดรูปแบบการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ๆ ประกอบด้วย

2.1 อีสปอร์ตอุตสาหกรรมที่มาแรงแห่งยุค แคมยังเป็นธุรกิจที่สามารถสร้างรายได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากมีอุปกรณ์ประเภทเกมมิ่งออกมาสู่ตลาดค่อนข้างเยอะมาก แคมกระแสการตอบรับก็ดีมาก

2.2 เทรนด์กีฬาเล่นคนเดียว Solo Training หรือการออกกำลังกายและเล่นกีฬาคนเดียวกำลังเป็นเทรนด์ที่ได้รับความนิยมและมีกระแสที่ดีอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นการวิ่ง ปั่นจักรยาน หรือเซิร์ฟบอร์ด

2.3 ตัวเลขการวัดผลออกกำลังกาย ด้วยความนิยมของ Gadget ต่าง ๆ โดยเฉพาะการเชื่อมต่อ Smart Watch เข้ากับโทรศัพท์ ทำให้เกิดลูกเล่นที่น่าสนใจในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาที่มีความหลากหลาย ทำให้คนเล่นกีฬามหันมาให้ความสำคัญกับตัวเลขที่เป็นข้อมูลไม่ว่าจะเป็นพวกจำนวนก้าวเดิน ระยะทาง หรือพลังงานที่เผาผลาญไป ข้อมูลพวกนี้มีประโยชน์มาก ๆ ที่ธุรกิจกีฬาจะเอาไปใช้ต่อยอดขยายผลต่อไป

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

สัญญาณ	แนวโน้ม รูปแบบ ทิศทาง การเปลี่ยนแปลง	ส่งผลกระทบต่อพัฒนา (ด้านบวกและด้านลบ)
1. การเปิดประเทศ	การเพิ่มขึ้นของจำนวน และ รายได้จากการท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวต่างชาติ	เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น เนื่องจาก นักท่องเที่ยวต่างชาติมีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อทริปสูงกว่า นักท่องเที่ยวชาวไทย เพราะเดินทางมาไกลกว่า จึงมีระยะเวลาการเข้าพักที่ยาวกว่า และยังเดินทางต่อเนื่องตามเส้นทางท่องเที่ยว เข้าชมแหล่งท่องเที่ยวและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งช่วยกระจายรายได้ไปยังหลากหลายพื้นที่ และธุรกิจนอกเหนือจากโรงแรมและร้านอาหาร
2. Technology Advancement (การก้าวกระโดด ของเทคโนโลยี)	2.1 การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว เชิงกีฬาโดยนำเทคโนโลยีเข้ามา มีส่วนร่วมในการแข่งขันมากขึ้น	2.1 เกิดกิจกรรมเชิงกีฬารูปแบบใหม่ อาทิเช่น - Virtual Events การสัมผัส ประสบการณ์ทางเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) และ Augmented Reality (AR) บนโลกเสมือน Metaverse - Hybrid Events การจัดงานผสมผสาน องค์ประกอบแบบ Live และ Virtual เข้าด้วยกันซึ่งปัจจุบันกำลังเป็นที่นิยม - Live Event with Contactless Experiences การนำนวัตกรรมใหม่ ๆ (Innovation) และสื่อดิจิทัล (Digital Media) เข้ามามีบทบาท ในการจัดงานมากขึ้น
	2.2 เทรนด์ E-Sports กับการผสมผสานเทคโนโลยี (Emergence of e-Sports and Infusion of Technology)	2.2 กิจกรรม E-Sports เป็นที่นิยมอย่างมาก ในกลุ่มมิลเลเนียล (กลุ่มผู้บริโภครุ่นที่มีอายุระหว่าง 23-38 ปี เป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อสูง เพราะ อยู่ในวัยทำงาน และมีรายได้ค่อนข้างมั่นคง) ซึ่งชื่นชอบการเล่นเกมออนไลน์ โดยผู้เชี่ยวชาญ ด้านการตลาดชี้ว่า ตลาด e-Sports จะเป็นกิจกรรมที่ทำกำไรได้มากที่สุด ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาทั่วโลก

สัญญาณ	แนวโน้ม รูปแบบ ทิศทาง การเปลี่ยนแปลง	ส่งผลกระทบต่อพัฒนา (ด้านบวกและด้านลบ)
3. นโยบายส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงกีฬา ของรัฐบาล	เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา รูปแบบใหม่ในพื้นที่จังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ	เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นจาก การจัดกิจกรรมกีฬาในพื้นที่ต่าง ๆ ประกอบด้วย - การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา โดยสร้างการรับรู้และกระตุ้นความต้องการ ในการเดินทางของนักท่องเที่ยวกลุ่ม Sports Tourism ให้เกิดการเดินทาง และ กระจายรายได้สู่พื้นที่ต่าง ๆ ในแต่ละภูมิภาค ทั่วประเทศ โดยจัดทำข้อมูลสินค้า การท่องเที่ยวเชิงกีฬา นำเสนอข้อมูล แหล่งท่องเที่ยวด้านกีฬาใหม่ ๆ อาทิ Golf & Sport Tourism และ 50 Shades of Blues (กีฬาทางทะเล) รวมถึงการจัดกิจกรรม ท่องเที่ยวเชิงกีฬา อาทิ Amazing Sports & Extreme Month (เทศกาลว่าวนานาชาติ ไตรกีฬาจักรยานทางไกล Amazing Multi Surf Festival และ Amazing Thailand City Run - สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา ได้ส่งเสริมกิจกรรม 1 จังหวัด 1 Sport Event เพื่อให้แต่ละจังหวัดใช้ Sports Tourism เป็นเครื่องมือในการฟื้นฟูประเทศ ตามแผนปฏิบัติการ 180 วัน ฟื้นฟูประเทศ ด้วยการท่องเที่ยว โดยมุ่งหวังให้กิจกรรมกีฬา เป็นกลไกในการขับเคลื่อนและกระตุ้น การท่องเที่ยวในรายพื้นที่

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strength)

1. การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความหลากหลายของกิจกรรมและการบริการที่มีส่วนเติมเต็มการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติทั้งภูเขาและทะเล การท่องเที่ยวเกาะ ซึ่งสามารถผสมผสานกิจกรรมต่าง ๆ เข้ากับกิจกรรมกีฬา จนเกิดเป็นประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงกีฬาแบบใหม่ ๆ
2. มีสนามกีฬาที่หลากหลายและได้มาตรฐาน สามารถรองรับรูปแบบการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ เช่น กีฬาออลฟ กีฬาฟุตบอล กีฬาวอลเลย์บอล
3. มีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้เป็นที่ดึงดูดใจและเป็นเป้าหมายของนักท่องเที่ยวและนักกีฬาจากทั่วโลก
4. มีโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก มีท่าเรือสำลีสยามบินนานาชาติ ธารน้ำ และเชื่อมโยงทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 ที่เชื่อมกับภูมิภาคอันดามันและสามารถเชื่อมต่อไปยังต่างประเทศ เช่น มาเลเซีย ได้

จุดอ่อน (Weakness)

1. การท่องเที่ยวเชิงกีฬาถือเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบเฉพาะ ซึ่งเป็นองค์ความรู้ใหม่ทำให้ยังขาดการส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงกีฬาใหม่ ๆ จากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการขาดนวัตกรรมในการท่องเที่ยวเชิงกีฬาใหม่ ๆ เนื่องจากการท่องเที่ยวเชิงกีฬายังรู้จักกันในฐานะการท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวความสนใจเฉพาะประเภทหนึ่งเท่านั้น
2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ยังขาดการบูรณาการอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างกันของมาตรการด้านการท่องเที่ยวและด้านการกีฬา เนื่องจากหน่วยงานต่าง ๆ ก็ต่างปฏิบัติหน้าที่เฉพาะในประเด็นที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนและขาดการประสานงานระหว่างกัน นอกจากนี้การขาดแคลนองค์ความรู้ในการบริหารจัดการและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬายังส่งผลให้จังหวัดไม่มีแผนการหรือแนวทางในการส่งเสริมนโยบายการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเชิงรุกที่เป็นรูปธรรมอีกด้วย
3. การขาดบุคลากรที่มีทักษะด้านภาษา เทคโนโลยี และความเชี่ยวชาญในการบริหารการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของจังหวัด
4. พฤติกรรมการเชียร์กีฬาของนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาชาวไทยยังขาดความเข้าใจและการเคารพกฎกติกา การตัดสิน และพบปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของการแข่งขันกีฬาเสียหาย และอาจทำให้นักท่องเที่ยวเบื่อหน่ายในพฤติกรรมดังกล่าว จนทำให้การท่องเที่ยวเชิงกีฬาถดถอยลงได้

โอกาส (Opportunity)

1. ความก้าวหน้าและความทันสมัยของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นโอกาสในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาประเภท E-Sports
2. จังหวัดภูเก็ตมีตลาดการท่องเที่ยวเฉพาะ (Tourism Niches) ที่แข็งแกร่ง สามารถนำมาใช้ในการผลักดันการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ในพื้นที่ที่แม้ยังไม่มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬามากนัก หรือยังไม่มีแผนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา แต่สามารถนำเอากิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทอื่นที่มีความโดดเด่นในแต่ละพื้นที่มาเชื่อมโยง และปรับใช้ให้เหมาะสมกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้เพื่อให้สามารถกระจายรายได้ลงไปในระดับระดับพื้นที่ด้วย

3. การท่องเที่ยวเชิงกีฬาปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ฉบับที่ 12 ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างจริงจังในระดับนโยบายและการร่วมมือกันในแบบบูรณาการ ซึ่งได้กำหนดรายละเอียดและทิศทางการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นและได้ปรากฏเป็นยุทธศาสตร์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ซึ่งจะนำไปสู่ความร่วมมือกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายใต้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตลอดจนการร่วมมือกับภาคเอกชนและผู้ประกอบการที่เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานในการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงกีฬาแบบมีส่วนร่วมอย่างบูรณาการ

ภาวะคุกคาม (Threat)

1. ความผันผวนของภาวะเศรษฐกิจโลก หรือสงครามทางการค้าระหว่างประเทศ มีผลต่อการท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจากยุโรป เป็นต้น
2. จังหวัดภูเก็ตตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงที่มีโอกาสในการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว และสึนามิ เป็นต้น
3. การคมนาคมเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เนื่องจากขาดการสัญจรโดยรถสาธารณะที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกัน เนื่องจากการแข่งขันกีฬามักไม่ได้จัดอยู่ในพื้นที่ตัวเมือง ทำให้นักท่องเที่ยวเชิงกีฬาจำเป็นต้องใช้รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางไปชมการแข่งขัน และเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวบริเวณใกล้เคียงในช่วงก่อนหรือหลังการแข่งขันกีฬา ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวที่ใช้บริการรถสาธารณะ จะเดินทางท่องเที่ยวไปยังบริเวณใกล้เคียงจะได้ค่อนข้างลำบาก และไม่ได้รับประสบการณ์ที่ดีในการเดินทางมาร่วมกิจกรรมกีฬา
4. ตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของประเทศไทยขาดการเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบระเบียบ ทำให้ไม่สามารถประเมินมูลค่าหรือสถานการณ์ที่แท้จริงในตลาด จึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศได้อย่างเต็มที่

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี ของเสา Sports Tourism

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566-2570	ปี พ.ศ. 2571-2575	ปี พ.ศ. 2576-2580	ปี พ.ศ. 2581-2585
1	จังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Event Destination) ที่มีคุณภาพ มีศักยภาพ และขีดความสามารถในการแข่งขันระดับภูมิภาคอย่างยั่งยืน	(1) จำนวนรายได้ และนักท่องเที่ยวของ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา เพิ่มมากขึ้น (2) จำนวนนักท่องเที่ยวเพื่อร่วมกิจกรรมเชิงกีฬาทั้งในแบบ Passive and Active Sports Tourism เพิ่มขึ้น (3) เศรษฐกิจชุมชนขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากการจัดกิจกรรมเชิงกีฬาและการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	เร่งพัฒนาปัจจัยสนับสนุนด้านการจัดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและการจัดกิจกรรมกีฬาของจังหวัดทั้งด้านบุคลากร สิ่งอำนวยความสะดวก โครงสร้างพื้นฐาน การดำเนินงาน องค์ความรู้ ระบบสารสนเทศ และด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นอย่างครบถ้วน	เร่งเสริมสร้างศักยภาพด้านการจัดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของจังหวัดภูเก็ตให้มีคุณภาพ และมาตรฐาน สามารถสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมให้กับจังหวัด และชุมชนท้องถิ่น	มุ่งยกระดับการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของจังหวัด พร้อมทั้งสร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬานานาชาติ ให้กลายเป็นแบรนด์ท่องเที่ยวเชิงกีฬาของจังหวัดที่มีศักยภาพ การแข่งขันอย่างโดดเด่นของภูมิภาค	การเพิ่มคุณค่าและมูลค่าการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเพื่อให้เป็น Sport Destination ระดับ World Class

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

9.1 โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวก ในทุกมิติตลอดเส้นทางเดินทางท่องเที่ยว ให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม

9.2 โครงการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้และประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมเชิงกีฬา (Sport Event) ทั้งด้านองค์ความรู้ คุณภาพ และด้านการจัดงานอย่างมืออาชีพ

9.3 โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงกีฬา และกิจกรรมกีฬา (sport event) บนฐานทรัพยากรท้องถิ่น ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล

9.4 โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างมีความรับผิดชอบ

9.5 โครงการก่อสร้างศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติจังหวัดภูเก็ต (International Sports Complex and Training Center, Phuket, Thailand)

9.6 โครงการสะพานหินซีตี้ ให้เป็นจุดท่องเที่ยวแห่งใหม่ของเกาะภูเก็ตควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ

FISHERIES HUB

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางอาหารทะเลที่มีชื่อเสียง

สำนักงานประมงจังหวัดภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต

เสาที่ 8 เรื่อง Fisheries Hub

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางอาหารทะเลที่มีชื่อเสียง

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

1. ส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการค้าปลาทูน่าของภูมิภาคอาเซียน
2. การเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ
3. ส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำคัญและมีความสามารถในการแข่งขันสูง
4. สร้างความเข้มแข็งกลุ่มการผลิตด้านประมง

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

1. จังหวัดภูเก็ตมีเรือประมงเบ็ดราวทูน่าสัญชาติไต้หวันที่ย้ายท่าขึ้นเรือจากรัฐปีนัง ประเทศมาเลเซียมายังจังหวัดภูเก็ต เนื่องจากใกล้แหล่งทำการประมงบริเวณมหาสมุทรอินเดีย อีกทั้งยังมีการคมนาคมที่สะดวกในการที่จะส่งปลาทูน่าที่มีคุณภาพสูงไปยังประเทศปลายทาง เช่น ญี่ปุ่น เป็นต้น โดยจังหวัดภูเก็ตมีการขนถ่ายปริมาณปลาทูน่าจำนวนมาก แต่ยังมีการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม จึงทำให้ประเทศไทยได้รับใบเหลืองจากสหภาพยุโรป ส่งผลให้ประเทศไทยต้องดำเนินการปรับปรุงกฎหมายออกพระราชกำหนดการประมง ปี 2558 ทำให้เรือประมงเบ็ดราวทูน่าเข้ามาเทียบท่าน้อยลง

2. จังหวัดภูเก็ตมีแนวเขตทะเลชายฝั่งห่างจากแนวพื้นดินออกไป 1.5 ไมล์ทะเล มีชาวประมงพื้นบ้านที่ขึ้นทะเบียนจำนวน 3,192 ราย เครื่องมือประมงพื้นบ้าน ประกอบด้วย อวนติดตาปลา อวนลอยกุ้ง อวนปู ลอบปู ลอบปลา และเบ็ดมือ สัตว์น้ำที่ได้ส่วนใหญ่บริโภคภายในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ส่งผลต่อประมงพื้นบ้านไม่มาก และการทำประมงพื้นบ้านกลายเป็นแหล่งอาชีพทางเลือกของอาชีพอื่นที่ถูกเลิกจ้าง อย่างไรก็ตามการแย่งพื้นที่ทำการประมงนอกเขตทะเลชายฝั่งระหว่างประมงพื้นบ้านกับประมงพาณิชย์ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่บ้าง ซึ่งปัญหาดังกล่าวสามารถป้องกันได้โดยการสร้างแหล่งอาศัยสัตว์น้ำในพื้นที่เขตทะเลชายฝั่งให้มากพอพร้อมเสริมด้วยการปล่อยสัตว์น้ำที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ จะเป็นการสร้างอาชีพสร้างรายได้แก่ชาวประมงพื้นบ้านโดยตรงและผู้บริโภคโดยรวม และส่งผลความมั่นคงทางด้านอาหารต่อไป รวมถึงการสร้าง ความเข้มแข็งกลุ่มการผลิตด้านประมงจะส่งผลให้อาชีพด้านการประมงมีความยั่งยืน

3. จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาอย่างต่อเนื่อง เป็นโอกาสในการสร้างรายได้ของภาคการเกษตรทุกสาขา การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำคัญและมีความสามารถในการแข่งขันสูงเป็นอีกหนึ่งอาชีพที่สามารถสร้างรายได้สูงให้แก่เกษตรกร และช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต จึงเป็นอีกอาชีพที่ควรได้รับการพัฒนาให้มีความเจริญเติบโตยิ่งขึ้นอีก

3. ผลการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จ

1. เริ่มมีการขนถ่ายสัตว์น้ำเรือประมงเบ็ดราวทวน้ำสู่ตลาดได้ทุกวันในจังหวัดภูเก็ต
2. การจัดทำโครงการพัฒนาการประมงสนับสนุนการท่องเที่ยว กิจกรรมลดรายจ่ายเพิ่มรายได้ในครัวเรือนประมงพื้นบ้าน
งบประมาณแผนงานยุทธศาสตร์ส่งเสริมการพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ โครงการตามแผนปฏิบัติการราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ของจังหวัดภูเก็ต
3. กิจกรรมสร้างความเข้มแข็งกลุ่มการผลิตด้านประมง

4. ผลการดำเนินงานที่ต้องผลักดันต่อไป

1. การขับเคลื่อนการค้าปลาทวน้ำในจังหวัดภูเก็ต
2. การเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำโดยการปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำ
3. ส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำคัญและมีความสามารถในการแข่งขันสูง เช่น กุ้งมังกร ปลาช่อนทะเล ปลากะพงทอง หอยมุก และสาหร่ายทะเล เป็นต้น
4. สร้างความเข้มแข็งกลุ่มการผลิตด้านประมง

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

1. สภาพเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต ของประเทศไทย และของโลกดีขึ้น
2. ปัญหาการแพร่ระบาดของโรค covid-19 คลี่คลายลง

6. การวิเคราะห์ปัจจัยและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนา

1. การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 (COVID-19) ส่งผลให้การท่องเที่ยวซบเซา และรายได้จากการจำหน่ายสินค้าทางด้านการประมงลดลง
2. ระบบการคมนาคมเชื่อมโยงกันดี แต่ต้องยกระดับให้มีมาตรฐานตามสากลกำหนด เพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางในอาเซียน

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
1. ระบบการคมนาคมที่เชื่อมโยงกัน เช่น สนามบินพาณิชย์ ท่าเรือน้ำลึกและทางบก เพื่อส่งเสริมการนำเข้า และส่งออกสัตว์น้ำเศรษฐกิจทั้งในและต่างประเทศ 2. สภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อม มีความเหมาะสมต่อการทำการประมง/การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่ง 3. สินค้าสัตว์น้ำมีชื่อเสียง ได้แก่ กุ้งมังกร ปลาช่อนทะเล และปลากะตัก (ปลาฉิ้งฉ้าง) ซึ่งสามารถพัฒนาเพื่อสร้างรายได้ให้กับจังหวัดได้ 4. มีสถานบรรจุสัตว์น้ำ (Packing House) เพื่อการส่งออกต่างประเทศ 5. มีโรงงานแปรรูปในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียง	1. การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งมีต้นทุนสูง 2. เกษตรกรยังขาดการนำนวัตกรรมมาใช้ในการผลิต/แปรรูป 3. การเพาะฟักกุ้งมังกรยังไม่ประสบความสำเร็จ 4. ขาดจุดรับซื้อหรือจุดรวบรวมผลผลิตภายในจังหวัด 5. ขาดการเชื่อมโยงด้านการตลาดสินค้าประมงกับด้านการท่องเที่ยวชุมชน 6. เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุและเกษตรกรรุ่นใหม่มีแนวโน้มลดลง 7. เกษตรกรบางส่วนยังมีแนวคิดการดำเนินงานในรูปแบบเดิม 8. อาชีพประมงยังเป็นอาชีพทางเลือก

6. หน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ที่สามารถผลิตลูกพันธุ์สัตว์น้ำได้ 7. ชาวประมงมีความชำนาญ ประสบการณ์และความรู้ในการทำประมง 8. จังหวัดภูเก็ตมีความต้องการสินค้าสัตว์น้ำสูง 9. เกษตรกรมีการแปรรูปผลิตภัณฑ์ประมงเพื่อเพิ่มมูลค่า จุดแข็ง (Strengths) 10. มีหน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนหลายหน่วยงานที่สามารถช่วยผลักดัน และสนับสนุนความรู้ในด้านต่างๆ	
โอกาส (Opportunities) 1. มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเป็นจำนวนมาก 2. เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งที่สามารถเชื่อมโยงทั้งในและต่างประเทศ 3. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นโอกาสในการพัฒนารูปการด้านการประมง 4. กระแสรักสุขภาพของผู้บริโภคมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นส่งผลให้สัตว์น้ำจากธรรมชาติ และเกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้นเช่นกัน 5. มีหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ในพื้นที่ ๖. สภาพเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต ของประเทศไทย และของโลกดีขึ้น 7. ปัญหาการแพร่ระบาดของโรค covid-19 คลี่คลายลง	อุปสรรค (Threats) 1. การพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในแถบเอเชียมีหลายประเทศที่การพัฒนาขึ้นและมีต้นทุนที่ต่ำกว่า 2. งบประมาณการวิจัยด้านการประมงมีค่อนข้างน้อย 3. ราคาผลผลิตทางการประมงที่ส่งออกขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจโลกและประเทศคู่ค้า 4. การท่องเที่ยวและภาวะโลกร้อนส่งผลต่อระบบนิเวศทางทะเล

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี (ตัวกำหนดตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย ระยะ 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี)

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	การจ้างงานภาคการประมงและธุรกิจต่อเนื่องในจังหวัดภูเก็ตเพิ่มขึ้น	อัตราการขยายตัวของการจ้างงานภาคการประมงและธุรกิจต่อเนื่องในจังหวัดภูเก็ต (เฉลี่ยร้อยละ)	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5	ขยายตัวร้อยละ 5
2	รายได้จากการจำหน่ายสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำเพิ่มขึ้น	อัตราการเพิ่มขึ้นของรายได้จากการจำหน่ายสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ (เฉลี่ยร้อยละ)	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10
3	เพิ่มมูลค่าสินค้าสัตว์น้ำพื้นถิ่นเพิ่มขึ้น	อัตราการเพิ่มขึ้นของมูลค่าสินค้าสัตว์น้ำพื้นถิ่น (เฉลี่ยร้อยละ)	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10
๔	ปริมาณผลผลิตสัตว์น้ำสำคัญและมีความสามารถในการแข่งขันสูงเพิ่มขึ้น	อัตราการเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตสัตว์น้ำสำคัญและมีความสามารถในการแข่งขันสูง	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10

9. กำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

1. มีการทบทวนกฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในภาคเอกชนให้มากขึ้น
2. ส่งเสริมและพัฒนาองค์ความรู้ให้แก่บุคลากรเพื่อรองรับการเป็น Tuna Hub ของอาเซียน
3. เสริมสร้างความพร้อมของจังหวัด เพื่อเป็นศูนย์กลางการส่งออกและพัฒนาเป็นตลาดการค้าสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์ประมงในอาเซียน
4. ส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศ เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และเทคโนโลยีในการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพขึ้น
5. พัฒนาผลิตภัณฑ์ประมงให้เป็นสินค้าระดับโลก เชื่อมโยงการท่องเที่ยวและการพัฒนาเศรษฐกิจ
6. ยกย่องท่าเรือกลาง เพื่อรองรับการทำประมง และการพัฒนาอุตสาหกรรมประมง
7. การเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ของสัตว์น้ำ
8. ส่งเสริมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสำคัญและมีความสามารถในการแข่งขันสูง
9. การสร้างความเข้มแข็งกลุ่มการผลิตด้านประมง

FUSION FARM

ภูเก็ตเมืองสินค้าเกษตร
และผลิตภัณฑ์ที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ
เชื่อมโยงการท่องเที่ยว

สำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 9 เรื่อง Fusion Farm

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ เชื่อมโยงการท่องเที่ยว

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

ภาคเกษตรเป็นภาคการผลิตที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยที่มีความเกี่ยวข้องกับประชากรประมาณ 24 ล้านคน แต่ที่ผ่านมาการพัฒนาภาคเกษตรมีความท้าทายหลายด้าน ทั้งการพัฒนาศักยภาพการผลิต การรักษาเสถียรภาพราคาสินค้า และการพัฒนาคุณภาพมาตรฐาน ตลอดจนการยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกร ซึ่งภายใต้กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาของประเทศไทยในระยะ 20 ปี ที่มุ่งยกระดับประเทศให้ก้าวพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศพัฒนาแล้ว จึงทำให้ภาคการเกษตรมีความจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับการยกระดับความสามารถในการแข่งขัน ควบคู่กับการสร้างความมั่นคงทางอาหาร และสร้างรายได้ให้กับประเทศ โดยอาศัยจุดเด่นทั้งเอกลักษณ์และความโดดเด่นของสินค้าเกษตร รวมถึงการใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพของไทย พร้อมทั้งประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม และภูมิปัญญาในการพัฒนาและสร้างมูลค่าสินค้าเกษตร ตลอดจนการบริหารจัดการระบบนิเวศตลอดห่วงโซ่การผลิต ตั้งแต่การผลิตเน้นการเกษตรปลอดภัยได้มาตรฐาน การลดต้นทุน การแปรรูป การตลาด การบริโภค รวมถึงด้านโลจิสติกส์ และการเชื่อมโยงไปยัง ภาคการผลิตอื่น เช่น การท่องเที่ยวและบริการ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ สร้างการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ และกระจายรายได้ให้กับภาคเกษตรของไทย

สถานการณ์การเกษตรจังหวัดภูเก็ต ด้านการเกษตร จากข้อมูลการถือครองพื้นที่ทำการเกษตร มีการใช้พื้นที่เพื่อผลิตไม้ผล ไม้ยืนต้น พืชผัก และพืชไร่ โดยพืชหลักที่ทำการผลิต ประกอบด้วย ยางพารา ปาล์มน้ำมัน มะพร้าวผลแก่ มะพร้าวผลอ่อน สะตอ ข้าวนาปี สับปะรดภูเก็ต ทุเรียน มังคุด เงาะ ลองกอง ผักเหมียง กาแฟ และเห็ด โดยใช้เป็นพื้นที่ปลูกไม้ผลไม้ยืนต้นมากที่สุด 86,605 ไร่ รองลงมาเป็นการปลูกพืชผัก 1,617 ไร่ พืชไร่ (สับปะรดภูเก็ต) 913 ไร่ นาข้าว 73 ไร่ พืชสมุนไพร 40 ไร่ และไม้ดอกไม้ประดับ 23 ไร่ รวมทั้งปริมาณการผลิตพืชบางชนิดไม่เพียงพอความต้องการในพื้นที่โดยเฉพาะพืชผัก เนื่องจากภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้เกษตรกรปรับเปลี่ยนมาดำเนินการด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น (แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570)

ด้านปศุสัตว์ เกษตรกรในจังหวัดประกอบอาชีพเลี้ยงไก่ไข่ ไก่เนื้อ สุกรขุน กระบือ โคเนื้อ ไก่พื้นเมือง เป็ดเนื้อ เป็ดไข่ แพะพ่อพันธุ์ และแพะแม่พันธุ์ ตามลำดับ และเนื่องจากพื้นที่จังหวัดภูเก็ตมีบ้านพักอาศัยมากขึ้น ทำให้พื้นที่เกษตรกรรมลดลง ไม่สามารถขยายพื้นที่เลี้ยงและตั้งฟาร์มเพิ่มเติม (แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570)

ด้านประมง สัตว์น้ำจากการเพาะเลี้ยงที่ทำรายได้ด้านการเกษตรให้กับจังหวัดภูเก็ตเป็นอันดับ 1 อย่างต่อเนื่องมาตลอด คือ การเพาะ ฝึก และอนุบาลลูกกุ้งทะเล ได้แก่ กุ้งขาวแวนนาไม และกุ้งกุลาดำ เพื่อส่งออกไปขายให้กับผู้เลี้ยงใน 22 จังหวัดชายทะเลทั่วประเทศ โดยเฉลี่ยในแต่ละเดือนมีผลผลิตของลูกกุ้งขาวแวนนาไม ระยะนอเพลีส ประมาณ 7,893 ล้านตัว ระยะโพสลาวา 2,322 ล้านตัว มีมูลค่ารวม 1,686 ล้านบาท รองลงมาคือการเลี้ยงกุ้งทะเล มีผลผลิตเฉลี่ยเดือนละ 56,441 กิโลกรัม การเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งอื่นๆ และการเลี้ยงสัตว์น้ำจืด (ซึ่งผู้เลี้ยงค่อนข้างน้อยและส่วนใหญ่จะเลี้ยงในพื้นที่ขนาดเล็ก) ตามลำดับ (แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570)

ผู้ประกอบการด้านการประมงจังหวัดภูเก็ต จำนวน 296 แห่ง แบ่งออกตามประเภทต่างๆ ได้แก่ พ่อค้าคนกลาง ผู้รวบรวมแพปลา ผู้นำเข้า-ส่งออกสัตว์น้ำ และสถานประกอบการแปรรูปเบื้องต้น ซึ่งจังหวัดภูเก็ต มีเรือประมง จำนวน 2,039 ลำ เป็นเรือประมงพาณิชย์ จำนวน 345 ลำ และเรือประมงพื้นบ้าน จำนวน 1,694 ลำ รวมทั้งปริมาณผลผลิตสัตว์น้ำที่จับได้จากการทำประมง รวมปลาทุกชนิด จำนวน 29,290,971 กิโลกรัม มีมูลค่า 1,743,903,765 บาท (แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570)

ในส่วนการดำเนินงานที่ผ่านมา มีการส่งเสริมด้านการเกษตรที่สำคัญ ๆ โดยสามารถสรุปได้ ดังนี้

- ส่งเสริมและพัฒนาเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ได้แก่ สนับสนุนการขอใช้ตราสัญลักษณ์สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือ GI สับปะรดภูเก็ต และสนับสนุนการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือ GI พืชชนิดอื่น ๆ ได้แก่ ส้มควาย และทุเรียน
- ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย พัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้รับรองมาตรฐาน GAP และมาตรฐานเกษตรอินทรีย์
- ส่งเสริมเกษตรชีวภาพ การใช้สารชีวภัณฑ์
- ส่งเสริมการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า เช่น การแปรรูปส้มควาย
- ส่งเสริมการเกษตรในรูปแบบแปลงใหญ่ ได้แก่ ลดต้นทุน เพิ่มผลผลิต พัฒนาคุณภาพ การตลาด และการบริหารจัดการแปลง
- พัฒนาส่งเสริมกลุ่ม เช่น กลุ่มวิสาหกิจชุมชน และกลุ่มเครือข่ายในพื้นที่
- ส่งเสริมเกษตรกรรุ่นใหม่ (Young Smart Farmer) และกลุ่มยุวเกษตรกร
- พัฒนาแหล่งเรียนรู้ เช่น ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร (ศพก.)

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

จากภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ส่งผลให้ทุกภาคส่วนต้องมุ่งไปสู่เศรษฐกิจและสังคมสีเขียว สร้างการตระหนักรู้ต่อความมั่นคงทางด้านอาหารของประชากรทั่วโลก ในประเทศไทยได้ปรับตัว โดยเฉพาะด้านการเกษตรซึ่งมีบทบาทสำคัญ ในการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหาร และสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศ รวมทั้งเป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญ ซึ่งการพัฒนาภาคการเกษตรให้มีศักยภาพ และมีขีดความสามารถทางการแข่งขันจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติในด้านต่าง ๆ บรรลุวัตถุประสงค์ได้ตามเป้าหมาย แต่อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ส่วนหนึ่งมาจากกิจกรรมของมนุษย์เอง ทั้งจากภาคอุตสาหกรรม และในระดับพฤติกรรม การใช้ชีวิตของตัวบุคคล ส่งผลทำให้ปริมาณก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gases) ในชั้นบรรยากาศเพิ่มมากขึ้น เป็นเหตุให้ภาวะเรือนกระจก (Greenhouse Effect) รุนแรงกว่าที่ควรจะเป็นตามธรรมชาติ และส่งผลให้อุณหภูมิพื้นผิวโลกสูงขึ้น ที่เรียกว่า ภาวะโลกร้อน (Global warming) ซึ่งมีความเสี่ยงมากขึ้นที่จะเกิดสภาพอากาศรุนแรง เช่น คลื่นความร้อน ความแห้งแล้ง และน้ำท่วม

จากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและที่เกิดขึ้นในปัจจุบันส่งผลกระทบ และสร้างความเสียหายต่อภาคเกษตร โดยเฉพาะปัญหาร้ายแรง เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตอยู่นอกเขตชลประทาน เมื่อเกิดภัยแล้ง เกษตรกรจะได้รับผลกระทบด้านการผลิต และผลผลิตไม่มีคุณภาพ นอกจากนี้ปัญหาด้านการเกษตรในจังหวัดภูเก็ตที่พบเกษตรกรส่วนใหญ่ยังยึดติดกับการเกษตรแบบดั้งเดิมพอใจกับวิถีชีวิตแบบเดิม ทำการเกษตรในระดับครัวเรือน เกษตรกรบางส่วนไม่ยอมปรับเปลี่ยนเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเกษตรเนื่องจากการปรับเปลี่ยนต้องใช้เงินทุน อีกทั้งราคาปัจจัยการผลิตมีราคาสูงขึ้น ปริมาณ และคุณภาพของการผลิตไม่สม่ำเสมอ กำลังการผลิตไม่เพียงพอ แรงงานภาคการเกษตรส่วนใหญ่เป็นแรงงานสูงอายุ ขาดการสืบทอด เกษตรกรรุ่นใหม่มีจำนวนน้อย ขาดการรวมกลุ่มที่มีความเข้มแข็ง เนื่องจากการเกษตรทำการเกษตรเป็นอาชีพเสริม มีอาชีพหลักเป็นธุรกิจบริการการท่องเที่ยว

ต้นทุนการผลิตสูง จากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงต่างที่เกิดขึ้นทำให้ศัตรูพืชอุบัติใหม่สร้างความเสียหายด้านการผลิต นอกจากนี้การพัฒนาศักยภาพสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์และสินค้าเกษตร สร้างมาตรฐานการผลิตทำได้ยาก เนื่องจากการเกษตรกรรมไม่มีเอกสารสิทธิ์ที่ดินที่จะใช้ในการขอมาตรฐานเพื่อยกระดับการผลิต

ด้านปศุสัตว์โรคอุบัติใหม่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเกษตรกรขาดความรู้ความเข้าใจในการทำวัคซีนเกษตรกรส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ และคนรุ่นใหม่มีแนวโน้มทำเกษตรลดลงเกษตรกรบางส่วนมีความรู้ไม่เพียงพอในการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้และขาดประสบการณ์ในการเลี้ยง เชิงธุรกิจ รวมถึงการรวมตัวในเชิงธุรกิจยังไม่เข้มแข็งขาดแคลนแรงงานภาคการเกษตร และวัตถุดิบอาหารสัตว์มีราคาสูง

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

ด้านพืชมีการส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตร ดังนี้ 1) ส่งเสริมมาตรฐานการผลิต โดยพัฒนาให้ได้รับมาตรฐานด้านการผลิตต่าง ๆ เช่น สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือ GI (Geographical Indication) 2) ส่งเสริมสินค้าเกษตรปลอดภัย 3) ส่งเสริมการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้า เช่น การแปรรูปส้มควาย 3) การลดต้นทุนการผลิต เช่นการผลิตพืชผักโดยใช้สารชีวภัณฑ์ 4) การพัฒนาคุณภาพผลผลิตให้ได้รับรองมาตรฐาน GAP และมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ 5) ส่งเสริมการลดการใช้สารเคมี 6) ส่งเสริมพัฒนาการทำเกษตรท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ 7) ส่งเสริมด้านการตลาด เช่น ตลาดเกษตรกร 8) มีศูนย์เรียนรู้ เน้นให้เกษตรกรเรียนรู้จากศูนย์เรียนรู้ต่างๆในพื้นที่ที่ประสบความสำเร็จ เช่น ศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร (ศพก.) เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ในการพัฒนาภาคการเกษตรของจังหวัดภูเก็ต 9) การขยายผลไปสู่เกษตรกร เพื่อสร้างจิตสำนึกและแรงจูงใจในการทำการเกษตร และ 10) ส่งเสริมเกษตรกรรุ่นใหม่ (Young Smart Farmer) ที่มีความรู้ความสามารถในการผลิตภาคการเกษตร

ด้านปศุสัตว์ 1) การเพิ่มมูลค่าสินค้าปศุสัตว์ปลอดภัย 2) สร้างมาตรฐานฟาร์ม (GFM) ฟาร์มปลอดโรคระบาดระดับ A และ B แปรรูปเนื้อแพะ และนมแพะ 3) การทำเกษตรท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีการใช้ ศพก. เปลี่ยนแหล่งเรียนรู้ในการแปรรูปผลิตภัณฑ์ปศุสัตว์ที่หลากหลายตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค มีตลาดเกษตรกรในการรองรับการจำหน่ายสินค้าทางการเกษตรให้แก่เกษตรกร และการขยายผลสู่เกษตรกร

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

ส่งเสริมภาคการเกษตรทั้งด้านพืช ประมง และปศุสัตว์ ให้มีการบริหารจัดการพื้นที่อย่างเป็นระบบ มีการน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับทุนทางสังคมและบริบทของพื้นที่ บนฐานการใช้ภูมิปัญญาองค์ความรู้ทางวิชาการ และเทคโนโลยีและนวัตกรรม กระตุ้นให้เกษตรกรปรับตัวและนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาใช้เพื่อเพิ่มผลผลิต มีการขยายผลการทำเกษตรออร์แกนิก เชื่อมโยงตลาดสินค้าเกษตรสู่ผู้ประกอบการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเข้าถึงปัจจัยการผลิต การแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร รวมไปถึงการทำตลาดออนไลน์ที่ทำให้เกษตรกรเป็นผู้กำหนดราคาเองได้ รวมถึงส่งเสริมแนวคิด Farm to Table ส่งเสริมผู้ประกอบการเกษตรปลอดภัยไปสู่โรงแรม และส่งเสริมเกษตรกรรุ่นใหม่ (Young Smart Farmer)

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

สถานการณ์สำคัญของโลกการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศภาวะโลกร้อน ที่ส่งผลต่อการผลิตภาคการเกษตรของโลกและจังหวัดภูเก็ต โดยภัยแล้งทำให้เกษตรกรขาดแคลนแหล่งน้ำทางการเกษตรโดยเฉพาะจังหวัดภูเก็ตที่อยู่นอกเขตชลประทานส่งผลให้ผลผลิตทางการเกษตรลดลง และไม่มีคุณภาพ อีกทั้งจังหวัดภูเก็ตมีการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวทำให้พื้นที่ทำการเกษตรลดลงอย่างต่อเนื่อง แรงงานภาคการเกษตรมีแนวโน้มลดลง เกษตรกรเข้าสู่ช่วงวัยสูงอายุมากขึ้น ขาดทายาทมารับช่วงต่อ อีกทั้งยังขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะด้านการเกษตร

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

- 1) ภาวะโลกร้อน/ภัยแล้ง/ขาดแคลนแหล่งน้ำ
- 2) พื้นที่ทำการเกษตรในจังหวัดภูเก็ตลดลง
- 3) ขาดแคลนแรงงานภาคการเกษตร /ไม่มีทายาทสืบทอดอาชีพด้านการเกษตร
- 4) ความผันผวนของราคาปัจจัยการผลิต และปัจจัยการผลิตมีราคาสูง
- 5) มีการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาใช้เพื่อเพิ่มผลผลิต

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strengths = S) 1. จังหวัดภูเก็ตมีสินค้าเกษตรที่มีชื่อเสียง และเป็นอัตลักษณ์ (สับปะรดภูเก็ต ผักเหมียง กุ้งมังกร ส้มควาย ทุเรียนพื้นเมือง และผักลิ้นห่าน 2. จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง 3. จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 4. จังหวัดภูเก็ตมีระบบการคมนาคมที่เชื่อมโยงกัน เช่น สนามบินพาณิชย์, ท่าเรือน้ำลึก และทางบก เพื่อส่งเสริมการนำเข้า และส่งออกสินค้าเกษตรของจังหวัด 4. มีจุดเรียนรู้ด้านเกษตรเพื่อเป็นต้นแบบแก่เกษตรกร 7. มีสินค้าเกษตรที่ได้รับ GI 8. เกษตรกรส่วนใหญ่มีองค์ความรู้/ภูมิปัญญา ในการทำการเกษตร	จุดอ่อน (Weaknesses = w) 1. ขาดแคลนแรงงานภาคการเกษตร เนื่องจากเกษตรกรส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ 2. ภูเก็ตมีโรงฆ่าสัตว์ที่ได้รับมาตรฐานไม่เพียงพอ 3. พื้นที่จังหวัดภูเก็ตไม่เหมาะสมสำหรับการเลี้ยงสัตว์ 4. ไม่มีพื้นที่ชลประทานเพื่อการเกษตร พื้นที่ทำการเกษตร ไม่อยู่ในเขตชลประทาน 5. ต้นทุนการผลิตสินค้าเกษตรของจังหวัดภูเก็ตค่อนข้างสูงกว่าจังหวัดใกล้เคียง 6. ขาดการเชื่อมโยงด้านการตลาดสินค้าเกษตรกับด้านการท่องเที่ยวชุมชน 7. จังหวัดภูเก็ตไม่มีศูนย์กลางรวบรวม และกระจายสินค้า การเกษตรที่ได้มาตรฐาน 8. เกษตรกรบางส่วนที่ไม่มีพื้นที่ทำการเกษตรเป็นของตนเอง ไม่สามารถที่จะขอมาตรฐานการผลิตสินค้าเกษตรได้ เนื่องจากไม่มีสัญญาเช่า และหนังสือยินยอมจากเจ้าของที่ดิน 9. การรวมกลุ่มของเกษตรกรยังไม่มีความเข้มแข็ง
โอกาส (Opportunities = O) 1. นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในจังหวัดภูเก็ต เป็นจำนวนมาก 2. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/เชิงสุขภาพ เป็นโอกาสในการพัฒนา 3. มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ช่วยให้เข้าถึง แหล่งข้อมูลได้ง่ายและสะดวกขึ้น 4. มีหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และมหาวิทยาลัย 5. ภูเก็ตได้รับการคัดเลือกจากยูเนสโกให้เป็น เมืองสร้างสรรค์ด้านอาหาร Creative city of Gastronomy สามารถผลิตสินค้าเกษตร เพื่อเป็นวัตถุดิบ 6. กระแสความต้องการบริโภคอาหารปลอดภัย	อุปสรรค (Threats = T) 1. กฎหมาย ระเบียบ หรือข้อกำหนดของกฎหมาย บางฉบับไม่เอื้อต่อการพัฒนาการเกษตร 2. การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก ส่งผลให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติบ่อยครั้ง 3. กฎระเบียบทางราชการบางเรื่องไม่สอดคล้องกับ สถานการณ์ปัจจุบัน 4. พื้นที่ทำการเกษตรเปลี่ยนแปลงเป็นชุมชนเมือง 5. ปัจจัยการผลิตมีราคาสูง ต้องนำเข้าจากภายนอก

8. การกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี ของเสา Fusion Farm

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
1	พัฒนาศักยภาพด้านการเกษตรของจังหวัดภูเก็ต	1. เสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนา ศักยภาพเกษตรกร	400 ราย	500 ราย	500 ราย	500 ราย
		2. พัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตร ให้ได้รับรองมาตรฐาน	500 แปลง	500 แปลง	500 แปลง	500 แปลง
		3. พัฒนาเกษตรกรต้นแบบด้านการเกษตร	10 ราย	10 ราย	10 ราย	10 ราย
2	ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น	1. ส่งเสริมสินค้าเกษตรให้ได้รับรอง มาตรฐานสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (GI)	1 ชนิด	1 ชนิด	1 ชนิด	1 ชนิด
		2. พัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้าแปรรูป GI	1 ผลิตภัณฑ์	1 ผลิตภัณฑ์	1 ผลิตภัณฑ์	1 ผลิตภัณฑ์
3	ส่งเสริมและ พัฒนาการปลูกพืช สมุนไพร หรือ พืชทางเลือกอื่น ๆ	1. เสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนา ศักยภาพเกษตรกรพัฒนาการปลูกพืช สมุนไพรหรือพืชทางเลือกอื่น ๆ	100 ราย	100 ราย	100 ราย	100 ราย
		2. พัฒนาผลิตภัณฑ์จากพืชสมุนไพร หรือพืชทางเลือกอื่น ๆ	5 ชนิด	5 ชนิด	5 ชนิด	5 ชนิด
3	ส่งเสริมและพัฒนา เกษตรกรในการทำ การเกษตรสมัยใหม่ และการใช้ เทคโนโลยีอัจฉริยะ	1. ส่งเสริมนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ "ระบบบริหารจัดการแปลงเกษตร ด้วยระบบเกษตรอัจฉริยะ (HandySense)" - ถ่ายทอดองค์ความรู้สู่เกษตรกร และ ประชาชนที่สนใจ - พัฒนาแปลงต้นแบบให้เป็น จุดเรียนรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยี	25 แปลง	25 แปลง	25 แปลง	25 แปลง
4	ส่งเสริมและพัฒนา วิสาหกิจชุมชนให้มี ศักยภาพในการเป็น ผู้ประกอบการ	1. พัฒนาวิสาหกิจชุมชน ให้เป็น Smart Group	10 กลุ่ม	10 กลุ่ม	10 กลุ่ม	10 กลุ่ม
		2. การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และเชื่อมโยง ตลาดในรูปแบบต่าง ๆ	10 ผลิตภัณฑ์	10 ผลิตภัณฑ์	10 ผลิตภัณฑ์	10 ผลิตภัณฑ์
5	พัฒนาเกษตรกรให้ เป็น Smart Farmer & Young Smart Farmer	1. พัฒนา Smart Farmer & Young Smart Farmer ให้มีความรู้และทักษะ เชิงธุรกิจ	20 ราย	20 ราย	20 ราย	20 ราย

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566 - 2570	ปี พ.ศ. 2571 - 2575	ปี พ.ศ. 2576 - 2580	ปี พ.ศ. 2581 - 2585
6	ส่งเสริมการทำ เกษตรในโรงเรียน	1. ส่งเสริมกิจกรรมเกษตรในโรงเรียน ด้านพืช ประมง และปศุสัตว์ เพื่อเป็น อาหารกลางวัน	20 โรงเรียน	20 โรงเรียน	20 โรงเรียน	20 โรงเรียน
		2. พัฒนาคูเกษตรกร	20 โรงเรียน	20 โรงเรียน	20 โรงเรียน	20 โรงเรียน
7	ส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงเกษตร หรือ แหล่งท่องเที่ยวชุมชน เชิงสุขภาพ	1. ส่งเสริมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เชิงเกษตร แหล่งท่องเที่ยวชุมชน เชิงสุขภาพ และพัฒนาพื้นที่ที่มี ศักยภาพให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว	5 แห่ง	5 แห่ง	5 แห่ง	5 แห่ง

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

1) ส่งเสริมและพัฒนาเกษตรกรในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และพัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตร ให้ได้รับการรับรองมาตรฐาน เพื่อให้เกษตรกรสามารถเข้าสู่การตรวจรับรองมาตรฐานสินค้าได้มากขึ้น รวมทั้งส่งเสริมการทำเกษตรกรรมยั่งยืนในรูปแบบต่างๆ

2) ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ด้วยการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา นวัตกรรมและเทคโนโลยีการพัฒนาระบบการผลิต การแปรรูป และบรรจุภัณฑ์ เพื่อให้มีสินค้าอัตลักษณ์พื้นถิ่นออกสู่ตลาดสม่ำเสมอ รวมถึงสินค้าเกษตรนอกฤดูกาล ตลอดจนส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคที่หลากหลาย

3) ส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับความสามารถของเกษตรกร และชุมชนในการพัฒนาสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เพื่อสร้างรายได้ให้กับเกษตรกร และผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

4) สร้างอัตลักษณ์ พืชสมุนไพรหรือพืชทางเลือกอื่นๆ นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดให้กับสินค้า รวมทั้งการสร้างแตกต่างและโดดเด่นของสินค้าในแต่ละท้องถิ่น และสร้างตราสินค้าของเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น ตลอดจนใช้ประโยชน์จากเอกลักษณ์แต่ละพื้นที่ ในการเชื่อมโยงไปสู่ภาคการผลิตอื่น เช่น การท่องเที่ยว การบริการ และส่งเสริมการบริโภคสินค้าเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่นในระดับประเทศ เพื่อการส่งออกไปยังตลาดโลก

5) ส่งเสริมและพัฒนาเกษตรกรในการทำการเกษตรสมัยใหม่ และการใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และเพิ่มคุณภาพผลผลิต

6) ส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนให้มีศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ และพัฒนาให้เป็น Smart Group

7) ส่งเสริมและพัฒนาเกษตรกรให้เป็น Smart Farmer & Young Smart Farmer ที่มีความสามารถด้านการเกษตร สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

8) ส่งเสริมการทำเกษตรในโรงเรียน ด้านพืช ประมง และปศุสัตว์ เพื่อเป็นอาหารกลางวัน และพัฒนาไปสู่พัฒนายุทธศาสตร์

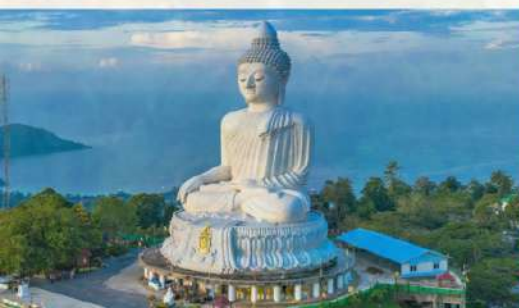
9) ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หรือแหล่งท่องเที่ยวชุมชนเชิงสุขภาพ โดยการพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว หรือแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ โดยต่อยอดจากฐานการผลิตด้านการเกษตร และสร้างมูลค่าจากทรัพยากรในชุมชน

10) ส่งเสริมการผลิตและจำหน่ายในชุมชนใกล้เคียงแบบ Farm to Table ความยั่งยืนแบบครบวงจร ช่วยสนับสนุนอาชีพเกษตรกรรายย่อยให้มีความมั่นคงเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรม ร่วมมือกับเครือข่ายเกษตรกรในพื้นที่ เพื่อร่วมมือกันพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยชุมชน ให้เป็นการช่วยสร้างรายได้ และเผยแพร่การทำการเกษตรต่อยอดอาชีพเกษตรกรอย่างยั่งยืน

TOURISM

ภูเก็ตเมืองจุดหมาย
ของการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ
เพื่อคนทั้งมวลอย่างยั่งยืน

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต เสาที่ 10 เรื่อง Tourism

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเพื่อคนทั้งมวลอย่างยั่งยืน

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

1.1 การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ทางธรรมชาติ และวัฒนธรรมระดับโลก โดยมีมาตรการและแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

(1) สร้างแหล่งจุดใจทางการท่องเที่ยวระดับโลก เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเชิงจิตวิญญาณ เช่น อาจมีการสนับสนุนการก่อสร้างสถานที่ประดิษฐานเจ้าแม่กวนอิมและสะพานทางเชื่อม

(2) พัฒนาจังหวัดให้มีศักยภาพในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ศิลปะ และดนตรี โดยการปรับปรุงและพัฒนาศาลากลางจังหวัดภูเก็ตหลังเก่าให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว (Landmark) ทางประวัติศาสตร์แห่งใหม่ของจังหวัดภูเก็ต การจัดสร้างศูนย์ศิลปาชีพเมืองภูเก็ต (Dragon Heart) การสนับสนุนการศึกษาความเป็นไปได้ในการก่อสร้าง Phuket Disney Vacation Club (สวนสนุก Disney) และสนับสนุนการสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้าส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นและหอชมเมือง จัดสร้างศูนย์ศึกษาวิจัยและท่องเที่ยวทางพฤกษศาสตร์ เกษตรศาสตร์และพันธุ์พืช (The Big Tree) และสนับสนุนการจัดสร้างอาคารอุทยานเฉลิมพระเกียรติ หาดสุรินทร์ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงศิลปะ ดนตรี กีฬา และสันทนาการ นานาชาติ เป็นต้น

(3) จัดสร้างศูนย์พัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยวนานาชาติ รองรับการสร้างมัคคุเทศก์สำหรับนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม (ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และจีน เป็นต้น) การพัฒนาผู้นำทัวร์สำหรับการท่องเที่ยวทางทะเล การพัฒนามัคคุเทศก์สำหรับดำน้ำตื้นและดำน้ำลึก การพัฒนาผู้ประกอบการท่องเที่ยวนานาชาติ การพัฒนาหลักสูตรออนไลน์ (International) เพื่อการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว

(4) จัดสร้างศูนย์เศรษฐกิจการท่องเที่ยวแบบครบวงจร (Tourism Industry Business Center) และการส่งเสริมการท่องเที่ยวกลุ่มไมซ์ รองรับนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ และในประเทศ พัฒนาศูนย์กลางภาคใต้ เพื่อพัฒนาสู่สถาบันเมืองไมซ์ภายใต้ MICE City

(5) การติดตามและประเมินผลความสุขและความเชื่อมั่นในการท่องเที่ยว

(6) การพัฒนาการท่องเที่ยวทางทะเลสำหรับเรือยอร์ชและเรือสำราญ (Phuket Marina Hub) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาศูนย์กลางเพื่อการบริการและซ่อมบำรุงแบบครบวงจร

(7) การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษการท่องเที่ยวนานาชาติและการจัดทำแผนแม่บทภูเก็ตท่องเที่ยวนานาชาติ ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและสันทนาการในพื้นที่อ่างเก็บน้ำจังหวัดภูเก็ต

1.2 เสริมสร้างขีดความสามารถของจังหวัดในการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์รองรับการท่องเที่ยว โดยมีมาตรการและแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

(1) พัฒนาเมืองภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางการบริการทางการแพทย์มูลค่าสูงเชื่อมโยงการท่องเที่ยวนานาชาติ (International medical Hub World Class destination) เน้นเสริมสร้างความเข้มแข็งของการบริการทางการแพทย์มูลค่าสูงด้านความงาม ด้านศัลยกรรม ทันตกรรม ตรวจสุขภาพ การฟื้นฟูสุขภาพ การจัดบริการสุขภาพ เชื่อมโยงกับโรงแรม Medical and wellness health center สร้างรายได้กับจังหวัดภูเก็ตไม่น้อยกว่า 1,700 ล้านบาทต่อปี

(2) พัฒนาโปรแกรมทัวร์สุขภาพนานาชาติที่เชื่อมโยงกับผู้ประกอบการการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ สร้างระบบการอำนวยความสะดวกบริการทางการแพทย์แบบครบวงจร การส่งต่อผู้ป่วยระหว่างประเทศ และ International Calm

(3) สนับสนุนการสร้างศูนย์อภิบาลสุขภาพผู้สูงอายุนานาชาติที่เป็นแหล่งดูแลสุขภาพ พื้นฟูสุขภาพ สำหรับผู้สูงอายุ (Convenience Long Term Care)

(4) สร้างศูนย์ความเป็นเลิศทางการแพทย์และบริการสุขภาพแบบครบวงจร (Medical Plaza) ที่ความพร้อมของเทคโนโลยี นวัตกรรมทางการแพทย์ และเป็นศูนย์รวมของบริการสุขภาพนานาชาติที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว

(5) พัฒนาโรงพยาบาลวชิระภูเก็ตให้เป็นโรงพยาบาลมาตรฐานทางการแพทย์ระดับโลกที่โดดเด่น Medical Alliance ด้านความเป็นเลิศ (หัวใจและหลอดเลือด การเปลี่ยนอวัยวะอวัยวะ การผ่าตัดโรคอ้วน Spine Center ไต ศูนย์ส่องกล้องทางเดินหายใจ และศูนย์ผ่าตัดสมองด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง)

(6) พัฒนาระบบการสาธารณสุขทางทะเลให้มีความพร้อมต่อการหนุนเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล ระบบการส่งต่อ ระบบสาธารณสุขทางทะเลในภาวะปกติ และภาวะฉุกเฉิน การลดลงของการบาดเจ็บและเสียชีวิตของนักท่องเที่ยวทางทะเลลดลง การพัฒนาอาสาสมัครสาธารณสุขทางทะเล อาสาสมัครสาธารณสุขต่างประเทศ และสนับสนุนการซ่อมแผนเผชิญเหตุทางการสาธารณสุขจากภัยธรรมชาติ ภัยก่อการร้าย และภัยโรคระบาดอย่างต่อเนื่อง

2. สภาพปัญหาที่ได้เผชิญ

2.1 ปัญหาด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การจราจรและการคมนาคมขนส่งซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ตและเป็นปัญหาที่มีผลต่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวเป็นอย่างมากโดยเฉพาะการคมนาคมทางบกในจังหวัดซึ่งจะเห็นได้ว่ารถโดยสารสาธารณะประจำทางในจังหวัดภูเก็ตมีไม่มากนักเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น ๆ และสร้างปัญหาให้กับผู้มาเยี่ยมเยือนและนักท่องเที่ยวอย่างมาก

2.2 ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ยาเสพติด และอาชญากรรม จะเห็นว่าปัญหาเรื่องของยาเสพติดเป็นปัญหาที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวก็เป็นปัญหาที่สำคัญต่อเมืองท่องเที่ยวอย่างจังหวัดภูเก็ต

2.3 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมการบริหารจัดการขยะ และน้ำเสียยังไม่ครอบคลุมตามพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งย่านชุมชนเมือง สถานที่ท่องเที่ยวของทั้งสามอำเภอ และขณะเดียวกันยังมีการบุกรุกที่สาธารณะ

2.4 ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 ส่งผลให้ผู้บริโภคและนักท่องเที่ยวใส่ใจสุขภาพตนเองมากยิ่งขึ้น จึงเป็นโอกาสที่ดีที่จังหวัดภูเก็ตจะสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ความงามและแพทย์แผนไทย โดยเฉพาะการพัฒนาเทคโนโลยีด้านสุขภาพ (Health Tech หรือ Digital Health) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมทางการแพทย์ครบวงจร ที่สามารถเพิ่มช่องทางการสื่อสารระหว่างผู้ป่วย และแพทย์และสามารถสร้างความไว้วางใจกับผู้ใช้บริการได้มากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการพัฒนาฐานการผลิต/บริการโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และความเชี่ยวชาญในการรักษาโรคเฉพาะทางที่เข้มข้นมากขึ้น เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ อาทิ สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และกาตาร์ ที่ต่างมีนโยบายผลักดันประเทศให้เป็นศูนย์กลางบริการด้านสุขภาพ เช่นกัน

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ

1. จังหวัดภูเก็ตสามารถสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต โดยในปี พ.ศ. 2565 จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยวสะสมจำนวน 5,628,483 คน (นักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ 41.01 และนักท่องเที่ยวต่างชาติ ร้อยละ 58.99) ขยายตัวร้อยละ 390.16 ส่วนรายได้สะสมจากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้น 193,636.78 ล้านบาท (นักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ 8.76 และนักท่องเที่ยวต่างชาติ ร้อยละ 91.24) ขยายตัวร้อยละ 808.24 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา

2. จังหวัดภูเก็ตมีผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพมาตรฐานระดับสากล ทั้งในด้านการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยและยั่งยืน (Safe and Sustainable Tourism) รวมทั้งการรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม (Responsible Tourism) เพื่อเป้าหมายร่วมกันในการยกระดับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยสู่การเติบโตอย่างยั่งยืน (High Value and Sustainability) ซึ่งได้รางวัลอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย (กินรี) จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย

2.1 ประเภทแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)

- บริษัท สกายเทร็ค แอดเวนเจอร์ จำกัด ผลงาน : Flying hanuman จังหวัดภูเก็ต
- ย่านการค้าเก่าภูเก็ต / เทศบาลนครภูเก็ต / ชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
- Hanuman World จังหวัดภูเก็ต
- บานาน่าบีช เกาะเฮ จังหวัดภูเก็ต
- พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำและสวนสัตว์ อดิเรกภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
- มิวเซียมภูเก็ต จังหวัด ภูเก็ต

2.2 ประเภทที่พักนักท่องเที่ยว (Accommodation)

- เรนซองส์ ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา จังหวัดภูเก็ต
- โรงแรมเจดับบลิว แมริออท ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา จังหวัดภูเก็ต
- ภูเก็ต แมริออท รีสอร์ท แอนด์ สปา, ในยาง บีช จังหวัดภูเก็ต
- ภูเก็ต แมริออท รีสอร์ทแอนด์สปา เมอร์ลินบีช จังหวัดภูเก็ต
- โรงแรม เดอะ นาคาโฮแลนด์ อะ ลักซ์ชัวรี คอลเลคชั่น รีสอร์ท แอนด์ สปา จังหวัดภูเก็ต
- โรงแรม ไม้ขาว ปาล์ม บีช รีสอร์ท จังหวัดภูเก็ต
- โรงแรมวิสต้า แกรนด์ ภูเก็ต กระรน เอ็มแกลเลอรี จังหวัดภูเก็ต
- พูลแมน ภูเก็ต พันวา บีช รีสอร์ท จังหวัดภูเก็ต
- อนันตรา ลายัน ภูเก็ต รีสอร์ท จังหวัดภูเก็ต

2.3 ประเภทการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health and Wellness Tourism)

- โอเอซิส เทอร์ควอยซ์ โคฟ สปา จังหวัดภูเก็ต
- โอเอซิส ทropicคอล รีทรีท สปา จังหวัดภูเก็ต
- บันยันทรี สปา ภูเก็ต โรงแรมบันยันทรี สปา แชนซ์วี ผลงาน : บันยันทรี สปา จังหวัดภูเก็ต
- เลิฟส์ รีแลกซ์ โบ๊ท ลากูนา ภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต
- จาราสปา จังหวัดภูเก็ต

3. จังหวัดภูเก็ตดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืนและสร้างสรรค์ มีชุมชนท่องเที่ยว ที่ได้รับมาตรฐานชุมชนท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มศักยภาพและทักษะของทรัพยากรมนุษย์ในชุมชน ให้มีความรู้ ความสามารถในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนได้อย่างยั่งยืน ตามแนวคิดการจัดการท่องเที่ยว โดยชุมชนบนฐานความพอเพียง ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนได้รับมาตรฐานด้านการท่องเที่ยว โดยชุมชน ดังนี้

3.1 มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชนอาเซียน (ASEAN Community - Based Tourism Standard) ของกรมการท่องเที่ยว จำนวน 1 แห่ง คือ วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวย่านเมืองเก่าภูเก็ต

3.2 มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน ของกรมการท่องเที่ยว จำนวน 5 แห่ง คือ วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยว ย่านเมืองเก่าภูเก็ต ชุมชนท่องเที่ยวบ้านกมลา กลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางโรง วิสาหกิจท่องเที่ยวชุมชนบ้านลิพอนใต้ และชุมชนท่องเที่ยวบ้านบางเทา

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

1. เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคการผลิต (Supply-Side) ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ปรับสมดุล และกระจายความเจริญอย่างครอบคลุม ลดการรั่วไหลตลอดห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) เพื่อให้พร้อมรับมือ กับความเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ โดยดำเนินการ ดังนี้

1.1 บูรณาการและสนับสนุนให้ภาคการผลิตฟื้นตัวจากวิกฤตและพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ (Boost Business)

1.2 ส่งเสริมให้ธุรกิจบริการท่องเที่ยวใช้ทรัพยากรภายในจังหวัดเป็นหลัก เพื่อกระจายรายได้ ให้หมุนเวียนภายในจังหวัด (Local – Sourced Material)

1.3 ส่งเสริมการตลาดที่ตรงใจกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพทั้งนักท่องเที่ยวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อบรรลุตามเป้าหมายสัดส่วนนักท่องเที่ยว (Balanced - Ratio Marketing)

2. พัฒนาปัจจัยพื้นฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในด้านมาตรฐานสถานประกอบการ แหล่งท่องเที่ยว และบุคลากร และความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน คมนาคมขนส่ง สาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก และบุคลากรให้มีคุณภาพในระดับสากล โดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 ยกระดับและรักษามาตรฐานความสะอาดและสุขอนามัยตลอดเส้นทางและจุดหมายปลายทาง เพื่อสร้างความมั่นใจแก่นักท่องเที่ยว (Hygiene and Wellness)

2.2 ส่งเสริมและพัฒนาศูนย์กลางฐานข้อมูลด้านการท่องเที่ยวด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ที่ทันสมัย และการบูรณาการกับทุกภาคส่วน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพของการจัดการภายในและนำไปสู่ การให้บริการที่เป็นเลิศ (One-Stop-Database)

2.3 ยกระดับโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกตลอดการเดินทางจนถึงแหล่งท่องเที่ยวและ ทุกจุดหมายปลายทาง เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับคุณค่าจากการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น (Value-Added Destination) พร้อมทั้งคำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และความคุ้มค่าในการลงทุน

2.4 เพิ่มขีดความสามารถภาคการศึกษาด้านการท่องเที่ยวด้วยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อจัดทำหลักสูตรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพระดับสากล (Tourism and Hospitality Education)

2.5 สนับสนุนงานวิจัยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้ฐานข้อมูลด้านเศรษฐกิจการท่องเที่ยว ประกอบ การวิจัย (Tourism Research and Statistics)

3. พัฒนาและยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยวตลอดเส้นทางอย่างครบวงจร ด้วยรูปแบบการท่องเที่ยวใหม่ที่หลากหลาย และการสื่อสารการตลาดที่ตรงใจ โดยมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวเป็นศูนย์กลาง โดยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง (Immersive Technology เช่น AR/VR) ตามจุดหมายยอดนิยมของนักท่องเที่ยวและการบริการเพื่อสร้างความแปลกใหม่และความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว

3.2 สนับสนุนรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีความเชื่อมโยงระหว่างชุมชน และภาคธุรกิจท่องเที่ยว (Connectivity) ผ่านการสร้างเส้นทางท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับศักยภาพของชุมชนแต่ละพื้นที่ เพื่อเพิ่มความหลากหลายของประสบการณ์การท่องเที่ยว

3.3 ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ โดยการพัฒนากิจกรรมและเส้นทางท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ไม่เกิดการทำลายแต่ยังส่งผลกระทบเชิงบวกต่อธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมไทยและประยุกต์ใช้เทคโนโลยี นวัตกรรมและองค์ความรู้ เพื่อคงไว้ซึ่งความอุดมสมบูรณ์ของฐานทรัพยากร (Responsible Tourism)

3.4 ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม ด้วยการออกแบบและผลักดันกิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรมไทยให้โดดเด่นและดึงดูดนักท่องเที่ยว (Creative Tourism)

3.5 ประชาสัมพันธ์และสื่อสารการตลาดท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ บนพื้นฐานของศักยภาพการรองรับในแต่ละพื้นที่ และความพร้อมของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย (Responsible Marketing) โดยส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

4. ส่งเสริมความยั่งยืนของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว บนพื้นฐานของความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อัตลักษณ์ของสังคมและชุมชน ศิลปวัฒนธรรม และการบริหารจัดการนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ โดยดำเนินการ ดังนี้

4.1 ผลักดันแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้ได้มาตรฐานความยั่งยืนระดับสากล (Green Destination Standards) เช่น มาตรฐาน GSTC หรือเป้าหมาย SDGs ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

4.2 ยกระดับการบริหารจัดการของเสียและมลพิษจากภาคการท่องเที่ยว รวมถึงการเพิ่มมูลค่าจากขยะ (Zero Waste Tourism)

4.3 ส่งเสริมการบริหารจัดการขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity) โดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น E-ticket GPS และ Digital Platform (Data-driven Tourists Management) เป็นต้น

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

5.1 สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจ

(1) เศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัว ราคาสินค้าที่ยังอยู่ในระดับสูง ดอกเบี้ยที่ยังเป็นทิศทางขาขึ้น และค่าเงินบาทที่มีแนวโน้มแข็งค่า ล้วนเป็นความเสี่ยงของทั้งเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทย ในปี พ.ศ. 2566 ขณะที่โอกาสของเศรษฐกิจไทยจะมาจากการท่องเที่ยวและการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเศรษฐกิจไทยปีนี้จะเติบโตดีกว่าปีที่แล้วเล็กน้อย โดยปีที่ผ่านมา สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ประเมินการว่าเศรษฐกิจไทยอาจจะขยายตัวได้ 3.2% ขณะที่ปีนี้ประมาณการว่าน่าจะขยายตัวได้ 3.5% มากกว่าปีที่แล้วเล็กน้อย ปัจจัยหลัก ๆ มาจากการท่องเที่ยวที่น่าจะฟื้นตัวมากขึ้น จากปีที่แล้วที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาประมาณ 11 ล้านคน ปีนี้เมื่อรวมกับนักท่องเที่ยวจีนแล้วอาจถึง 25 ล้านคน เพราะฉะนั้นรายรับจากการท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นค่อนข้างมาก ซึ่งจะเป็นตัวที่ผลักดันและขับเคลื่อนการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยในปี และเมื่อมีเงินไหลเข้ามามากขึ้น คนไทยเองก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้น การใช้จ่ายใช้สอยมากขึ้น จะทำให้เศรษฐกิจไทยเติบโตขึ้น

(2) มาตรการส่งเสริมและกระตุ้นเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว ด้วยการฟื้นคืนเศรษฐกิจด้วยการท่องเที่ยวอย่างเข้มข้น สู่เป้าหมายภาพรวมรายได้กลับมาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของปี พ.ศ. 2562 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการส่งเสริม “ปีท่องเที่ยวไทย 2566” สำหรับตลาดในประเทศ และ “Visit Thailand Year 2023 : Amazing New Chapters” สำหรับตลาดต่างประเทศอย่างต่อเนื่องจาก ปี พ.ศ. 2565 เพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนสำคัญที่จะทำให้มั่นใจว่าการท่องเที่ยวไทยจะฟื้นตัวตามเป้าหมายทั้งในแง่รายได้ และการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพ ก้าวสู่การเป็น High Value and Sustainable Tourism และจากข้อมูลสถิติด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต พบว่า

(2.1) ปี พ.ศ. 2565 พบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 38.61 (พ.ศ. 2565 จำนวน 5,628,483 คน และ พ.ศ. 2562 จำนวน 14,576,466 คน) ส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 43.71 (พ.ศ. 2565 จำนวน 193,636.78 ล้านบาท และ พ.ศ. 2562 จำนวน 442,980.67 ล้านบาท)

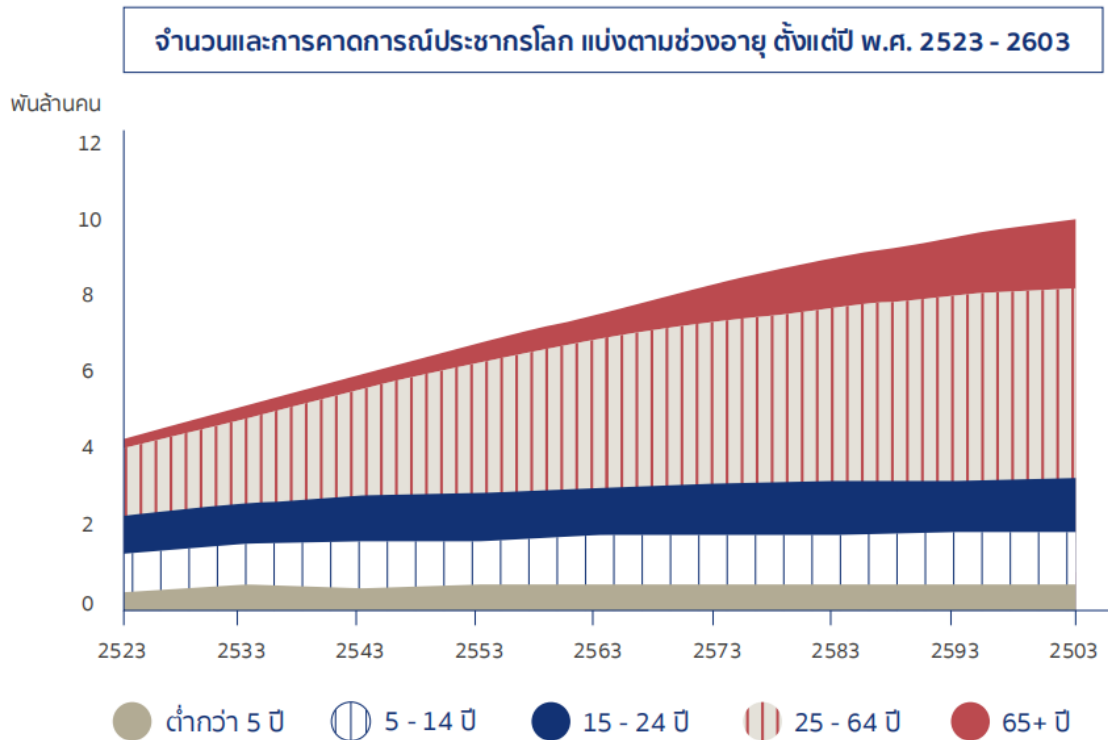
(2.2) ปี พ.ศ. 2566 เมื่อพิจารณาในช่วงไตรมาสแรก (มกราคม - มีนาคม) พบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 57.24 (พ.ศ. 2566 จำนวน 2,781,529 คน และ พ.ศ. 2562 จำนวน 4,859,388 คน) ส่วนรายได้จากการท่องเที่ยวกลับคืนมาร้อยละ 58.18 (พ.ศ. 2566 จำนวน 88,108.08 ล้านบาท และ พ.ศ. 2562 จำนวน 151,429.37 ล้านบาท)

5.2 สถานการณ์ด้านสังคม

1. โครงสร้างประชากรโลกและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป จากข้อมูลประชากรโลกของสหประชาชาติ (United Nations) แสดงให้เห็นแนวโน้มของจำนวนประชากรโลก ที่มีจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้สูงอายุ ที่มีอายุตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไปที่มีอัตราการเติบโตเร็วที่สุดจนกลายเป็น “สังคมผู้สูงอายุ” ซึ่งเป็นกลุ่ม Baby Boomers ผู้เกิดภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือระหว่างปี พ.ศ. 2489 - 2507 จากการสำรวจของ TripAdvisor.com และ Virtuoso ผู้สูงอายุกลุ่มนี้ชื่นชอบรูปแบบการท่องเที่ยว ที่แตกต่างจากกลุ่ม Generation X และกลุ่ม Millennials เป็นอย่างมาก โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้สูงอายุมักมีลักษณะในการท่องเที่ยวต่าง ๆ ดังนี้

- ผู้สูงอายุจะมีงบประมาณการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่ม Generation X และกลุ่ม Millennials ถึง 1.5 เท่า

- มีแนวโน้มในการท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจสูงที่สุด
- มีความสนใจในการสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมท้องถิ่น
- การตัดสินใจท่องเที่ยวไม่ได้รับอิทธิพลจากราคาเที่ยวบินหรือข้อเสนอราคาพิเศษมากนัก
- พึ่งพาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อดั้งเดิมเป็นหลัก

ภาพที่ 1 แสดงจำนวนประชากรโลกแบ่งตามช่วงอายุ

ผลงานวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลของ TripAdvisor และ Virtuoso พบว่า ระหว่าง 3 กลุ่มนักท่องเที่ยว 1) Baby Boomers อายุ 51 ปีขึ้นไป 2) Generation X อายุ 36 ปีขึ้นไป และ 3) Millennials อายุ 17 ปีขึ้นไป กลุ่มนักท่องเที่ยวสูงอายุเป็นกลุ่มที่แสดงถึงโอกาสทางธุรกิจที่หลากหลายเนื่องจากเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับคุณภาพในการท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยว ในช่วงนอกฤดูกาลมีเวลาพำนัก ต่อการเดินทางที่ยาวนานประมาณ 15 วัน ถึง 1 เดือน มองหาความสะดวกสบายและความปลอดภัยระหว่างการเดินทางซึ่งส่งผลให้ต้องมีค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นตามไปด้วย จากผลการสำรวจแนวโน้มการท่องเที่ยวประจำปีของ AARP Research (พ.ศ. 2564) พบผลสำรวจว่ายังมีกลุ่มผู้สูงอายุ ที่ยังไม่ยกเลิกความตั้งใจที่จะไปท่องเที่ยวและต้องการที่จะไปท่องเที่ยวในโลกกว้างร้อยละ 54 วางแผนที่จะท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2564 และร้อยละ 13 ของกลุ่มผู้สูงอายุวางแผนท่องเที่ยวทางทะเลด้วยเรือสำราญ

	Baby Boomers (อายุ 51 ปีขึ้นไป)	Generation X (อายุ 36 ปีขึ้นไป)	Millennials (อายุ 17 ปีขึ้นไป)
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว (USD)	8,736	5,700	2,915
รูปแบบการท่องเที่ยว			
ให้ความสำคัญกับการพักผ่อนหย่อนใจ	82%	79%	77%
การจองบริการผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์	84%	82%	90%
การเปรียบเทียบตัวเลือกทางออนไลน์	72%	71%	80%
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกสถานที่ท่องเที่ยว			
สังคมและวัฒนธรรม	52%	46%	46%
คำแนะนำจากเพื่อน	22%	28%	36%
ราคาค่าตัวเครื่องบินถูก	13%	21%	36%
ข้อเสนอแพ็คเกจที่พักราคาถูกพิเศษ	22%	23%	18%
ความเฉพาะเจาะจงของที่พัก	20%	18%	11%
สื่อที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ			
ภาพยนตร์	5%	10%	18%
โทรทัศน์	11%	19%	22%
สื่อสิ่งพิมพ์	15%	17%	15%

ภาพที่ 2 แสดงพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของประชากรในแต่ละช่วงอายุ
แหล่งที่มา : EIC analysis based on data from TripAdvisor and Virtuoso

- กลุ่มประชากรชาว Generation X (เกิดระหว่างปี พ.ศ. 2508-2523) หรือประชาชนที่มีอายุประมาณ 36 ปีขึ้นไป จากการศึกษารายงานเจาะเทรนด์โลก พ.ศ. 2564 โดยศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC) พบว่าเป็นกลุ่มที่ชอบงานอดิเรก (Hobbies) ที่แปลกใหม่ให้ตนเองอยู่เสมอ โดยไม่ได้คำนึงว่ากิจกรรมเหล่านั้นคือสิ่งที่ทำในยามว่าง แต่กลับมองว่าเป็น การใช้เวลากับตัวเอง ร้อยละ 57 ที่ให้ความสำคัญกับเรื่องโภชนาการทางอาหาร การออกกำลังกาย และปั่นจักรยาน ทัวริสแมนด์ตัวอย่างของการท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มประชากร ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (Adventure Tourism) และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) เป็นต้น

- กลุ่มประชากรชาว Millennials หรือ Generation Y (เกิดระหว่างปี พ.ศ. 2524 - 2539) จากรายงานเจาะเทรนด์โลก 2021 ของศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC) พบว่าร้อยละ 73 ใช้สื่อสังคมออนไลน์หลากหลาย เช่น อินสตาแกรม สแนปแชต ดิกด็อก เป็นต้น จึงส่งผลให้มีโอกาสทางธุรกิจเกิดขึ้นเป็นธุรกิจประเภท Direct-to-Consumer และร้อยละ 77 มักจะซื้อเครื่องดื่มและโพสต์ลงโซเชียลทุก ๆ สัปดาห์ ส่งผลต่อรายได้การเติบโตของร้านค้าแฟ ร้านชาวม

- กลุ่มประชากรชาว Generation Z (เกิดระหว่างปี พ.ศ. 2540 - 2555) เป็นกลุ่มคนที่เกิดมากับโลกดิจิทัล อย่างแท้จริง และเติบโตมาพร้อมกับความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งรายงานเจาะแนวโน้มโลก 2021 ของศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ (TCDC) กล่าวว่าร้อยละ 33 ใช้เวลามากกว่า 6 ชั่วโมงต่อวันในโลกออนไลน์ อย่างไรก็ตามคนกลุ่มนี้ชอบท่องเที่ยวเพื่อสร้างประสบการณ์ร่วมกับคนในชุมชน เช่น การทำกิจกรรม

Workshop การทำงานฝีมือ และการทำกิจกรรมร่วมกับชาวบ้าน เป็นต้น คนกลุ่มนี้ไม่สนใจสินค้าหรือโฆษณาจากผู้มีอิทธิพล (Influencers) แต่จะติดตามบุคคลที่มีลักษณะคล้ายหรือมีความสนใจเรื่องเดียวกัน

2. รูปแบบการตลาดเพื่อการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคดิจิทัล ปัจจุบันนักท่องเที่ยวมีลักษณะพฤติกรรม และความชอบในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ส่งผลให้การตลาดต้องปรับตัว

Generation	อายุ	Travel Preference	บริการที่ต้องการ	การเปลี่ยนแปลงหลังโควิด
Generation Z	< 24 ปี (เกิดหลังปี 1995)	+ เปิดใจกว้าง + มุ่งท่องเที่ยวตามที่กำหนด + รักการผจญภัยและท่องเที่ยวเชิงนิเวศ + รักการเที่ยวกลางคืน	สื่อสารคนออนไลน์	+ ความกลัวน้อย + พร้อมท่องเที่ยวแบบสนุกสนานในระยะสั้น + มีงบจำกัด
Generation Y (Millennials)	24-37 ปี (เกิดระหว่างปี 1981-1994)	+ ท่องเที่ยวคนเดียว หรือเป็นคู่กับคนใกล้ชิด + เยี่ยมเยือนครอบครัว + ชอบความพิเศษ + ท่องเที่ยวแบบพักผ่อน โรแมนติก และเชิงกีฬา	โฆษณาในรูปแบบต่างๆ	+ ความกลัวน้อย + ต้องการท่องเที่ยวระยะสั้น + ตอบสนองต่อแคมเปญการท่องเที่ยว
Generation X	38-53 ปี (เกิดระหว่างปี 1965-1980)	+ ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ + เดินทางท่องเที่ยวบ่อยกว่ากลุ่มอื่น + ท่องเที่ยวกับครอบครัว + ท่องเที่ยวเชิงกีฬาและธุรกิจ	การท่องเที่ยวแบบทัวร์ ใช้การค้นคว้าออนไลน์	+ มีความกลัว + จำกัดการใช้จ่ายสูง หรือปริมาณสูง + จำกัดการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ
Baby-Boomers	54-72 ปี (เกิดระหว่างปี 1946-1964)	+ ให้ความสำคัญกับการพักผ่อนหย่อนใจ + ไม่ชอบผจญภัย + ใช้จ่ายค่อนข้างสูง	การท่องเที่ยวแบบทัวร์ การบอกต่อ	+ มีความกลัว + จำกัดการท่องเที่ยวบางรูปแบบ
Silver-Hair Generation	> 72 ปี (เกิดก่อนปี 1946)	+ ท่องเที่ยวในกลุ่มใหญ่ๆ + ท่องเที่ยวระยะยาว + ใช้จ่ายค่อนข้างสูง	การท่องเที่ยวแบบทัวร์ การบอกต่อครอบครัว	+ มีความกลัว + จำกัดการท่องเที่ยว

ภาพที่ 3 แสดงการตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปตามโครงสร้างประชากรที่หลากหลาย

- การตลาดหลากหลายช่องทางอย่างไร้รอยต่อ (Omnichannel Marketing) ซึ่งเป็นการติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวเป้าหมายในหลากหลาย ช่องทางที่เชื่อมโยงช่องทางต่างๆรวมเป็นหนึ่งเดียว โดยผสมผสานช่องทางการสื่อสารทั้งแบบออนไลน์ (Online) และออฟไลน์ (Offline) เข้าด้วยกัน

- การสื่อสารการตลาดอย่างตรงใจนักท่องเที่ยวด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลขนาดใหญ่ (Personalized Marketing by Big Data Analysis) เนื่องจากการที่จะทราบได้ถึงความต้องการที่แท้จริงของนักท่องเที่ยวแต่ละคนนั้นจำเป็นที่จะต้องมีการรวบรวมข้อมูลจำนวนมหาศาลของนักท่องเที่ยวเข้าด้วยกัน พร้อมทั้งวิเคราะห์เพื่อนำผลลัพธ์มาปรับปรุงประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว และสร้างความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งผ่านการตลาดที่ตรงใจ

- การตลาดผ่านการสร้างเนื้อหาด้วยตัวผู้ใช้งาน (User Generated Content : UGC) การสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่ดี ให้กับนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวนั้นสร้างเนื้อหาและเผยแพร่ผ่านช่องทางของตนเองจะเป็นการสื่อสารการตลาดที่เกิดจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของนักท่องเที่ยวตลอดจนทำให้สามารถดึงดูดความสนใจของกลุ่มเป้าหมายที่ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยว กลุ่มนั้นๆ ได้มากยิ่งขึ้น

- การสื่อสารการตลาดผ่านผู้มีอิทธิพล (Influencers) เนื่องจากผู้มีอิทธิพลเป็นบุคคลที่มีผู้ติดตามค่อนข้างมาก และได้รับความเชื่อถือจากผู้ติดตาม ดังนั้น การตลาดผ่านผู้มีอิทธิพลจึงสามารถส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวคนอื่นที่ติดตามผู้มีอิทธิพลนั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- การตลาดผ่านช่องทางที่เป็นที่ได้รับความสนใจจากชีวิตประจำวัน เนื่องจากประชาชนมีพฤติกรรมในการชมภาพยนตร์อยู่เป็นประจำ เพื่อความบันเทิง หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ของแต่ละคน อย่างไรก็ตาม การสื่อสารการตลาดสถานที่ท่องเที่ยว ต่าง ๆ ผ่านละคร หรือภาพยนตร์จึงเป็นอีกหนึ่งช่องทางสำหรับการตลาดในปัจจุบัน

3. รูปแบบและประเภทการท่องเที่ยวศักยภาพสูงของไทย พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวไทย และนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เปลี่ยนไปจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 รวมทั้งแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของโลก (Mega Trend) ความพร้อมของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวไทย ทั้งในด้านของแหล่งท่องเที่ยว ชุมชนท่องเที่ยวความยั่งยืนของทรัพยากรและวัฒนธรรมและโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ พบว่ามีประเภทการท่องเที่ยวที่ประเทศไทยมีศักยภาพ 7 ประเภท ได้แก่ 1)การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม (Creative Tourism) 2) การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (MICE) 3) การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sports Tourism) 4) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพความงามและแพทย์แผนไทย (Medical and Wellness Tourism) 5) การท่องเที่ยวสำราญทางน้ำ (Coastal Maritime and River Tourism) 6) การท่องเที่ยวเชื่อมโยงอนุภูมิภาค ชุมชน และนานาชาติ (Connectivity Tourism) และ 7) การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ (Responsible Tourism)

6. การวิเคราะห์ปัจจัย และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนา

สัญญาณ	แนวโน้ม รูปแบบ ทิศทาง การเปลี่ยนแปลง	ส่งผลต่อการพัฒนา (ด้านบวกและด้านลบ)
1. การเปิดประเทศ	การเพิ่มขึ้นของจำนวน และรายได้จากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติ	เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติมีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่อทริปสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย เพราะเดินทางมาไกลกว่า จึงมีระยะเวลาการเข้าพักที่ยาวกว่า และยังเดินทางต่อเนื่องตามเส้นทางท่องเที่ยว เข้าชมแหล่งท่องเที่ยว และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งช่วยกระจายรายได้ไปยังหลากหลายพื้นที่และธุรกิจนอกเหนือจากโรงแรมและร้านอาหาร
2. การเติบโตของสังคมผู้สูงอายุ	ช่วยส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต	กลุ่มนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุนับเป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีศักยภาพสูง และควรให้ความสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ โดยการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวตามหลักการ Tourism For All เพื่อสร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับจังหวัด
3. แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงเชิงรูปแบบการท่องเที่ยว (Tourism segment trends)	การพัฒนาผลิตภัณฑ์ และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ	มีโอกาสสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น ทั้งจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศ และนักท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวในแต่ละรูปแบบมีการพำนักระยะยาวมากยิ่งขึ้น (Long-Stay Tourism)

7. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

จุดแข็ง (Strength)

1. มีทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้เป็นที่ดึงดูดใจและเป็นเป้าหมายของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก
2. เป็นพื้นที่ที่นักลงทุนด้านการท่องเที่ยวให้ความสนใจ ทั้งนี้ไม่ใช่เฉพาะทุนไทยเท่านั้น แต่เป็นทุนจากทั่วโลก ทำให้มีสถานบริการด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลายครบครันในการบริการนักท่องเที่ยว
3. มีโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก มีท่าเรือน้ำลึก สนามบินนานาชาติ มารีน่า และเชื่อมโยงทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 ที่เชื่อมกับภูมิภาคอันดามัน และสามารถเชื่อมต่อไปยังต่างประเทศ เช่น มาเลเซีย ได้
4. มีความเป็นเลิศในด้านการให้บริการด้านสุขภาพ และการรักษาทางการแพทย์ เฉพาะทาง ในหลายสาขา เช่น สาขาอุบัติเหตุ สาขาโรคหัวใจ ซึ่งมีศูนย์ผ่าตัดโรคหัวใจ และศูนย์อุบัติเหตุฉุกเฉิน รวมทั้งเป็น ศูนย์กลางของกลุ่มจังหวัดอันดามันในทุกด้าน

จุดอ่อน (Weakness)

1. บุคลากรด้านการบริการและการประกอบอาชีพในขั้นต้นยังขาดการพัฒนาทักษะฝีมือที่ได้มาตรฐานเพื่อเพิ่มผลผลิตและยกระดับการให้บริการที่ดีและเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ
2. ระบบเฝ้าระวังความปลอดภัย เช่น อุปกรณ์ต่าง ๆ ทางด้านเทคโนโลยี หอเตือนภัย และระบบ กล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ขาดงบประมาณในการบำรุงรักษาดูแลอย่างต่อเนื่อง
3. ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายมากขึ้นจากการท่องเที่ยว มีความเสียหายของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเลที่ยังไม่สอดคล้องกับการรักษาสมดุลในการพัฒนา

โอกาส (Opportunity)

1. ความก้าวหน้าและความทันสมัยของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นโอกาส ในการประชาสัมพันธ์และการสร้างภาพลักษณ์จังหวัดสู่ระดับนานาชาติ และเป็นโอกาสในการสร้างจังหวัด ให้เป็น เมืองดิจิทัล
2. รัฐบาลส่งเสริมให้ภูเก็ตเป็นเมือง MICE CITY ของประเทศร่วมกับอีก 5 เมือง ขณะที่กระแสการท่องเที่ยว โดยเฉพาะภูเก็ตและภูมิภาคอันดามันยังคงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศและชาวไทย ทั้งการท่องเที่ยวธรรมชาติ หรือเชิงวัฒนธรรม และการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
3. นโยบายการพัฒนาภาคการเชื่อมโยงเครือข่ายการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันกับ จังหวัดฝั่งอ่าวไทย เพื่อเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวเดิมกับแหล่งท่องเที่ยวใหม่ สร้างโอกาสการท่องเที่ยว การกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยว และเป็นการเปิดกิจกรรมการท่องเที่ยวใหม่ของเกาะภูเก็ตและพื้นที่ใกล้เคียง
4. นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว กระแสการเติบโตของการท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม เช่น การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ การท่องเที่ยวทางกีฬา ทางน้ำ การท่องเที่ยวด้วยเรือสำราญและเรือยอร์ช การท่องเที่ยวผจญภัย และการท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น ซึ่งเป็นโอกาสแก่จังหวัดในการสร้างสรรคกิจกรรมและนวัตกรรม การท่องเที่ยว
5. อยู่ใกล้กับประเทศที่มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจสูง เช่น จีน อินเดีย และอินโดนีเซีย เป็นต้น ทำให้เป็นโอกาสในการขยายและส่งเสริมตลาดด้านการท่องเที่ยว

6. กลุ่มทุนและรัฐบาลต่างประเทศให้ความสนใจกับจังหวัดภูเก็ต ทั้งในด้านการลงทุน และความร่วมมือในด้านต่าง ๆ เช่น การเป็นเมืองพี่เมืองน้อง และ ITOP Forum ซึ่งเป็นโอกาสในการยกระดับด้านการค้าการลงทุน และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ภาวะคุกคาม (Threat)

1. โรคติดต่อสายพันธุ์ใหม่ เช่น Covid-19 ภัยคุกคามจากปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ การหลบหนีเข้าเมืองสิ่งผิดกฎหมาย ที่มาถ้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติและแรงงานต่างด้าว ส่งผลกระทบต่อประชาชน และนักท่องเที่ยว

2. ความผันผวนของภาวะเศรษฐกิจโลก หรือสงครามทางการค้าระหว่างประเทศ มีผลต่อการท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจากยุโรป เป็นต้น

3. การบังคับใช้กฎหมายในภาพรวมโดยเฉพาะกฎหมายที่บังคับใช้จากหน่วยงานส่วนกลางยังขาดประสิทธิภาพ ขาดการบูรณาการและขาดเอกภาพทำให้มีผลต่อภาพรวมที่ไม่สามารถดำเนินการให้เบ็ดเสร็จได้ภายในพื้นที่ เช่น กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในทุกด้าน เป็นต้น

4. สังคมออนไลน์ (Social Network) นับว่าเป็นเครื่องมือที่สร้างความเสี่ยง ทั้งทางธุรกิจ อาชญากรรม การหลอกลวง การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และทรัพย์สินทางปัญญา รวมไปถึงการสร้างข่าวหรือกระแสที่ไม่จริง (Fake News) เป็นต้น

5. จังหวัดภูเก็ตตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงที่มีโอกาสในการเกิดพิบัติภัยทางธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว และสึนามิ เป็นต้น

6. การไหลบ่าของวัฒนธรรมจากภายนอกที่ไม่เหมาะสม เช่น จากตะวันตก ทำให้วิถีของชุมชนที่ดั้งเดิมต้องเปลี่ยนแปลงไป อัตลักษณ์และอารยธรรมดั้งเดิมถูกคุกคาม

8. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี ของเสา Tourism

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			ปี พ.ศ. 2566-2570	ปี พ.ศ. 2571-2575	ปี พ.ศ. 2576-2580	ปี พ.ศ. 2581-2585
1	จังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพมีศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันระดับภูมิภาคอย่างยั่งยืน	(1) จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น (2) เศรษฐกิจชุมชนขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	เร่งเสริมสร้างหลากหลายของการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทั่วทุกพื้นที่ของจังหวัดทั้งนิคมปากการท่องเที่ยวทางทะเลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและวิถีชุมชนเพื่อการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวให้เกิดทั่วทั้งจังหวัดพร้อมทั้งสร้างโอกาสในการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวด้วยแพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวและการเตรียมพร้อมระบบโครงสร้างพื้นฐานที่อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวที่สะดวกและปลอดภัย	มุ่งยกระดับการท่องเที่ยวของจังหวัดเพื่อเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับจังหวัดใกล้เคียงและนานาชาติพร้อมทั้งสร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวนานาชาติให้กลายเป็นแบรนด์ท่องเที่ยวของจังหวัดที่มีศักยภาพการแข่งขันอย่างโดดเด่นของภูมิภาค	บริหารจัดการระบบนิเวศการท่องเที่ยวทุกแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมท่องเที่ยวให้เป็นที่ยั่งยืนและสมบูรณ์แบบโดยมีชุมชนร่วมเป็นเจ้าของและมีการจัดการท่องเที่ยวของตนเองได้อย่างยั่งยืน	การเพิ่มคุณค่าและมูลค่าการท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวมูลค่าสูงรองรับนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและมีกำลังซื้อสูง

9. การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ

9.1 โครงการส่งเสริมและพัฒนากองท่องเที่ยวโดยชุมชน เพื่อรองรับการตลาดท่องเที่ยวรูปแบบวิถีชีวิตใหม่ (New Normal) โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- ส่งเสริมการเพิ่มคุณค่าของต้นทุนทรัพยากรสู่การเป็นสินค้าและบริการบนฐานอัตลักษณ์ของชุมชน
- เสริมสร้างศักยภาพของชุมชนในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้วยตนเองอย่างยั่งยืน
- ส่งเสริมและพัฒนาต่อยอดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่มีศักยภาพ
- ส่งเสริม สนับสนุน อบรม และสร้างองค์ความรู้ให้กับชุมชน รวมทั้งพัฒนากลไกการขับเคลื่อนระบบการบริหารจัดการ
- พัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนให้เข้าสู่มาตรฐานการท่องเที่ยวสากล
- พัฒนาศักยภาพเครือข่ายและความแข็งแกร่งของกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชน พร้อมทั้งเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

ชุมชนท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ

9.2 โครงการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์ผ่านตลาดมูลค่าสูง โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- กิจกรรมการพัฒนาและเชื่อมโยงการท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์สู่ตลาดมูลค่าสูง
- การเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทานทางการท่องเที่ยวกับการท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์
- กิจกรรมการยกระดับการท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์สู่มาตรฐานระดับสากล
- กิจกรรมสร้างการรับรู้การท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์
- กิจกรรมติดตามประเมินผลลัพธ์การพัฒนาสู่ตลาดมูลค่าสูง

9.3 โครงการส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวกระแสหลัก และกระตุ้นการเดินทางของนักท่องเที่ยวไทย โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- ส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวกระแสหลักให้มีจำนวนความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น ตามศักยภาพการรองรับของแต่ละพื้นที่
- จัดงานเทศกาลท่องเที่ยว เพื่อสร้างกระแสเดินทางภายในประเทศ และสร้างการตระหนักถึงการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
- พัฒนาและสร้างสรรค์ Event เพื่อกระตุ้นความถี่ในการเดินทางและเพิ่มจำนวนวันพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวภายในประเทศ พร้อมทั้งกระจายการเดินทางไปยังพื้นที่อื่น
- จัดทำสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวไทย ในรูปแบบ Online หรือ Offline เพื่อนำเสนอสินค้าและบริการท่องเที่ยว โดยใช้ Content ที่เข้าถึงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายในรูปแบบต่าง ๆ

9.4 โครงการพัฒนาสินค้าและบริการท่องเที่ยวให้มีมูลค่าเพิ่ม โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- สร้างสรรค์และพัฒนา Content ของสินค้าบริการทางการท่องเที่ยวไทย เพื่อนำเสนอคุณค่าการท่องเที่ยวหรือต่อยอดทุนวัฒนธรรมท้องถิ่น เอกลักษณ์ท้องถิ่น และจุดเด่นของทรัพยากรธรรมชาติ
- จัดกิจกรรมส่งเสริมสินค้าการท่องเที่ยวร่วมกับหน่วยงานพันธมิตร ภาครัฐและเอกชนเพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว

9.5 โครงการส่งเสริมการขึ้นทะเบียนมาตรฐานด้านการท่องเที่ยวไทยของผู้ประกอบการที่พัก สินค้า และบริการด้านการท่องเที่ยว โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- สำรวจจำนวนตำแหน่งที่ตั้ง และลักษณะการประกอบกิจการที่พัก สินค้า และบริการด้านการท่องเที่ยว เพื่อประเมินศักยภาพในการขึ้นทะเบียนมาตรฐานด้านการท่องเที่ยว
- ประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานด้านการท่องเที่ยวให้แก่ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว
- ออกแบบแนวทางการขึ้นทะเบียน และรับการประเมินมาตรฐานด้านการท่องเที่ยวให้เป็นระบบและมีประสิทธิภาพสูง

- ส่งเสริมกิจการที่มีศักยภาพสูงของจังหวัดลงทะเบียนเข้าสู่มาตรฐานการท่องเที่ยวไทยให้มากที่สุด รวมถึงผลักดันและกระตุ้นกิจการที่มีศักยภาพต่ำให้เกิดการพัฒนาสอดคล้องกับมาตรฐานการท่องเที่ยว

9.6 โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวกในทุกมิติ ตลอดเส้นทางการเดินทางท่องเที่ยวให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม เช่น นักท่องเที่ยวสูงอายุ โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- ประเมินคุณภาพและความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางในแต่ละพื้นที่ให้พร้อมรองรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มโดยเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวสูงอายุ

- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งประกอบด้วย รถประจำทางสาธารณะ เรือโดยสารประจำทางสาธารณะ รถไฟฟ้า ถนน ทางเท้า สะพานลอย และห้องน้ำสาธารณะ เป็นต้น ให้ครอบคลุมการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม อาทิ เด็ก และผู้สูงอายุ สามารถเข้าถึงการใช้งานได้อย่างสะดวก

9.7 โครงการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยวต้นแบบสมัยใหม่ โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- สํารวจบุคลากรที่ต้องการการพัฒนาทักษะ ประเมินศักยภาพและทักษะปัจจุบันของบุคลากร และทักษะที่บุคลากรควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติมในแต่ละสาขาอาชีพในภาคการท่องเที่ยว อาทิ มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับ ไกด์นำทาง ครูสอนดำน้ำ พนักงานประกอบอาหาร และผู้บริหารโรงแรม เป็นต้น

- พัฒนาหลักสูตรเฉพาะ (Tailored-Made Curriculum) ของแต่ละสาขาอาชีพที่เป็นทักษะความรู้ (Hard Skills) ที่อ้างอิงจากทักษะที่ควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม โดยเน้นให้ทุกหลักสูตร มีทักษะความเข้าใจในดิจิทัล (Digital Literacy) ที่สำคัญ หรือสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ในการอำนวยความสะดวกแก่การทำงาน อาทิ ทักษะการตลาดออนไลน์ (Digital Marketing) ความรู้ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว (Data Analytics) หรือทักษะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแต่ละสาขาอาชีพ เป็นต้น

- พัฒนาหลักสูตรที่เป็นทักษะทางสังคม (Soft Skills) ที่จำเป็นต่อการให้บริการด้านการท่องเที่ยวให้กับทุกสาขาอาชีพ อาทิ ทักษะการปรับตัว (Flexibility) ทักษะความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence) ทักษะการคิดอย่างผู้ประกอบการ (Entrepreneur Mindset) เป็นต้น

- พัฒนาช่องทางการเรียนรู้ออนไลน์ที่บุคลากรสามารถเข้ามาพัฒนา ทักษะได้จากทุกที่และทุกเวลา โดยกำหนดให้มีการเข้ารับการพัฒนาและวัดผลผ่านการทดสอบอย่างต่อเนื่อง

9.8 โครงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาเพื่อสร้างบุคลากรคุณภาพสู่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย (Next Gen Tourism Program) โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- เชื่อมโยงเครือข่ายสถาบันการศึกษาที่มีหลักสูตรด้านการบริการและการท่องเที่ยว ร่วมกับสถานประกอบการท่องเที่ยวชั้นนำในประเทศ อาทิ โรงแรม บริษัทนำเที่ยว และบริการทางการท่องเที่ยว เป็นต้น

- จัดทำหลักสูตรด้านการบริการและการท่องเที่ยวบนฐานความรู้ของสถาบันศึกษาและสถานประกอบการท่องเที่ยวชั้นนำของจังหวัด

9.9 โครงการขยายตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มความสนใจพิเศษและกลุ่มเฉพาะ โดยมีแนวทางการดำเนินการดังนี้

- นำเสนอสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวแบ่งตามความสนใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มความสนใจพิเศษและกลุ่มเฉพาะ (กลุ่ม Romance กลุ่ม Wedding and Honeymoon กลุ่ม Green Tourism นักท่องเที่ยวกลุ่มสุขภาพ และนักท่องเที่ยวกลุ่มกีฬา)

- โฆษณาประชาสัมพันธ์ ทำการตลาดและนำเสนอขายสินค้าบริการที่ตรงตามความต้องการกลุ่มเป้าหมายคุณภาพ

9.10 โครงการพัฒนาระบบบริหารจัดการจำนวนนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- สํารวจ ศึกษา และรวบรวมข้อมูลจำนวนและลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเบื้องต้น

- ประเมินและกำหนดความสามารถในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว (Capacity) ในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

- วางแผนและออกแบบเครื่องมือในการตรวจสอบจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม โดยเครื่องมือจะสามารถแจ้งเตือนบนระบบได้ทันทีเมื่อมีนักท่องเที่ยวเกินจำนวนที่กำหนด

- ทดลองประสิทธิภาพในการใช้งานของเครื่องมือ และแอปพลิเคชันในการบริหารจัดการจำนวนนักท่องเที่ยวภายในสถานที่ท่องเที่ยว รวมถึงปรับปรุงระบบจนกว่าจะสมบูรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด

- บูรณาการความร่วมมือในการติดตั้งระบบภายในสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม รวมถึงการจัดอบรมการใช้งานเครื่องมือ

- บูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม ในการลงพื้นที่ตรวจสอบและตักเตือนผู้กระทำความผิด

- เผยแพร่และประชาสัมพันธ์การใช้งาน

9.11 โครงการสนับสนุนด้านความปลอดภัยนักท่องเที่ยว

- การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ด้านความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว

- การพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ทั้งทางบกและทางทะเล

- การส่งเสริมการเป็นเจ้าบ้านที่ดี

- การจัดทำข้อมูลด้านความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ และเข้าถึงได้ง่าย

- การฝึกซ้อมแผนที่เกี่ยวข้องด้านความปลอดภัยนักท่องเที่ยว

- การบูรณาการความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

SMART SMEs

ภูเก็ตเมืองส่งเสริม SMEs
เพื่อเศรษฐกิจสีเขียว เป็นธรรม อย่างยั่งยืน

ศูนย์กลุ่มจังหวัดให้บริการ SME ครบวงจร ภาคใต้ฝั่งอันดามัน จังหวัดภูเก็ต

แผนแม่บทเสาหลักทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต

เสาที่ 10+ เรื่อง Smart SMEs

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองส่งเสริม SMEs เพื่อเศรษฐกิจเสรี เป็นธรรม อย่างยั่งยืน

1. จุดเน้นการพัฒนาที่ผ่านมา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME : Small and Medium Enterprise) เป็นหน่วยธุรกิจที่มีจำนวนมากที่สุดของจังหวัดภูเก็ต ประมาณ 46,335 ราย สร้างรายได้ 121,056 ล้านบาท รองรับและก่อให้เกิดการจ้างงานจำนวนมาก ดังนั้น การที่ SME มีความเข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้ จึงย่อมเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญยิ่งต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต และหาก SME มีศักยภาพ มีความก้าวหน้ามากขึ้นจะสามารถจ้างงานเพิ่มมากขึ้น ย่อมจะช่วยเสริมสร้างความกินดีอยู่ดีให้กับประชาชนในจังหวัดอีกด้วย ที่ผ่านมাজังหวัดภูเก็ตให้ความสำคัญกับการส่งเสริมและพัฒนา SME มาอย่างต่อเนื่อง มีความพยายามที่จะเร่งพัฒนา SME ในจังหวัดภูเก็ตให้มีความสามารถและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน ซึ่งโดยรวมแล้วการดำเนินการดังกล่าว ได้ช่วยให้ SME ภูเก็ตมีความก้าวหน้าขึ้นมาในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม SME ส่วนใหญ่ของจังหวัดภูเก็ต ก็ยังต้องการได้รับการส่งเสริมสนับสนุน ส่งเสริมจากภาครัฐเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และศักยภาพในมิติต่าง ๆ ต่อไป

ร้านค้าผม 1,473 ราย/โรงแรมรีสอร์ทและห้องชุด 1,378 ราย/ธุรกิจจัดนำเที่ยว 1,197 ราย/สปา 1,044 ราย

2. สภาพปัญหาที่เผชิญ

สภาวะทางเศรษฐกิจและการดำเนินธุรกิจที่เป็นอันตรายหรือซับซ้อนส่วนใหญ่มักมีผลกระทบต่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) มากกว่าธุรกิจใหญ่ นี่คือการสังเกตหลักที่ผู้ประกอบการ SME พบปัญหา ต่อไปนี้

2.1 ด้านการเข้าถึงแหล่งเงินทุน การขาดทุนหรือมีปัญหาในการเข้าถึงเงินทุนเป็นปัญหาที่สำคัญของ SME โดยเฉพาะเมื่อต้องการที่จะขยายกิจการหรือพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ธนาคารและหน่วยงานทางการเงินอื่น ๆ อาจมีการกำหนดเกณฑ์ที่เข้มงวด และคาดหวังความสามารถในการคืนเงินที่สูง ซึ่งอาจทำให้ผู้ประกอบการ SME พบปัญหาในการขอสินเชื่อหรือเข้าถึงเงินทุนในการพัฒนาธุรกิจของตนเอง

2.2 ด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ การสร้างทีมงานที่มีความสามารถและมีความรู้เพียงพอเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ SME อย่างไรก็ตามทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสามารถสูงมักมีต้นทุนสูง และบางครั้งอาจเป็นไปได้ยากสำหรับ SME ในการแข่งขันกับธุรกิจใหญ่ที่สามารถเสนอสวัสดิการ และค่าจ้างที่สูงกว่า นอกจากนี้ การจัดการและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในธุรกิจย่อมเป็นอุปสรรคสำคัญอีกด้วย

2.3 ด้านการตลาดและการขาย ในปัจจุบันการแข่งขันในตลาด ปรับปรุงเป็นตลาดออนไลน์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ SME ต้องปรับตัวเพื่อให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและพฤติกรรมผู้บริโภค

2.4. การประเมินความเสี่ยงและการจัดการกับปัญหาทางกฎหมาย SME อาจพบปัญหาในการประเมินความเสี่ยงและการจัดการกับปัญหาทางกฎหมายที่มีความซับซ้อน นอกจากนี้ SME อาจไม่มีความรู้ทางกฎหมายหรือความรู้เพียงพอในการเข้าถึงและปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อกฎหมายทางธุรกิจ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมและอาจมีผลกระทบทางกฎหมายที่รุนแรงต่อธุรกิจของพวกเขาได้ เช่นการขอใบอนุญาตโรงแรมและใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว เป็นต้น

3. ผลการดำเนินงานพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ (ยกตัวอย่างผู้ประกอบการรายเล็ก)

ข้อมูลผู้ประกอบการ

TBAYA Peranakan Batik
เลขทะเบียนนิติบุคคล/ เลขทะเบียน : 06085900005300
ที่อยู่ : เลขที่ 96/90 หมู่ 3 ตำบลบางคู อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 33120
ข้อมูลผลิตภัณฑ์ : ผลิตภัณฑ์ผ้าบาติก เสื้อผ้าชุดบาติก

ผู้ประกอบการ : นางสาวนิตยา นิลนันทน์
โทร : โทร. 065-8728347

ปัญหา/ประเด็นเข้ารับบริการจากศูนย์ OSS

ต้องการองค์ความรู้ ต้องการเงินทุนหมุนเวียน ต้องการเพิ่มช่องทางการตลาด

คำแนะนำ/ขั้นตอน กระบวนการ และแนวทางในการแก้ปัญหา

สสว. »

หน่วยงานที่ประสาน/ส่งต่อ

สสว. จังหวัดภูเก็ต ให้คำปรึกษาเบื้องต้น และประสานส่งต่อให้หน่วยงานภาคีเครือข่าย ดังนี้

1. ได้รับความช่วยเหลือจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เข้าร่วมโครงการฟื้นฟูกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (กองทุน 2,000 ล้านบาท) วงเงิน ไม่เกิน 1,000,000 บาท ได้รับเงินกู้จากโครงการจำนวน 680,000 บาท ในอัตราดอกเบี้ย 1% ต่อปี ตลอดระยะเวลาโครงการเป็นเวลา 7 ปี
2. ส่งต่อไปยังสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (ISMEP) เพื่อให้ผู้ประกอบการได้เข้าร่วมโครงการ DIGI. TORY เป็นที่ปรึกษา และเรียนรู้ด้านการตลาดออนไลน์
3. เชื่อมโยงส่งต่อ สนง. พัฒนาชุมชน เพื่อเข้าร่วมออกบูธและขายสินค้า ในงาน Fair งานแสดงสินค้าต่างๆ

ISMED
สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลลัพธ์/ผลสำเร็จ/ผลสัมฤทธิ์เชิงคุณภาพ

สสว. »

4. ผลการดำเนินการที่ต้องผลักดันต่อไป

4.1 ด้านการพัฒนามาตรฐานสินค้าและบริการ โครงการ SME ปัง! ดังค์ได้คีน (BDS) อุดหนุนค่าใช้จ่ายในการพัฒนา SME แบบร่วมจ่ายในสัดส่วน 50-80% ช่วยสนับสนุนผู้ประกอบการรายละ 50,000-200,000 บาท

4.2 มาตรการสนับสนุนให้ SME เข้าถึงการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ THAI SME-GP มีแต้มต่อให้ 10% สำหรับ SME และบวกเพิ่มอีก 5% สำหรับสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่ได้รับรองจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างประมาณ 1.3 แสนล้านบาท/ปีงบประมาณ

4.3 โครงการฝึกอบรมพัฒนาทักษะต่างๆ เช่น การฝึกอบรมการค้าขาย Online และโครงการที่ปรักษาธุรกิจ

5. สถานการณ์ที่สำคัญ

5.1 สถานการณ์เศรษฐกิจที่ไม่แน่นอน

การเปลี่ยนแปลงในสภาวะเศรษฐกิจโดยรวม การเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน ความผันผวนในตลาดทางการเงิน การเมือง ภาวะสงคราม หรือปัจจัยอื่นๆ อาจส่งผลกระทบต่อ SME อย่างมาก เนื่องจากการเงิน การลงทุน การขายสินค้าและบริการ มีผลต่อความสามารถในการเติบโตของธุรกิจ SME การวางแผนการจัดทำงบประมาณและการนำเสนอผลการดำเนินงานธุรกิจก็ต้องปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป

5.2 การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี

การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เช่น การพัฒนาในด้านของเทคโนโลยีดิจิทัล การปรับใช้เทคโนโลยีอัตโนมัติ หรือเปลี่ยนแปลงการดำเนินการทำธุรกิจ เช่น การเพิ่มขึ้นของใช้งานอินเทอร์เน็ต การตลาดออนไลน์ หรือการใช้งานแพลตฟอร์ม ต่าง ๆ อาจมีผลกระทบต่อ SME อย่างมาก ซึ่งอาจสร้างโอกาสใหม่ ๆ ในการเจริญเติบโตและเพิ่มประสิทธิภาพ แต่ในเวลาเดียวกันก็อาจสร้างความท้าทายในการปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีในอนาคต

5.3 สภาพสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม ปัจจัยพื้นฐาน ปัญหาทุกภัย ปัญหาด้านการจราจร และปัญหาด้านขยะมูลฝอย สถานการณ์เหล่านี้ อาจส่งผลให้ SME ต้องปรับปรุงและพัฒนากลยุทธ์ธุรกิจ เปิดโอกาสใหม่ ๆ ในการขยายตลาด นำเสนอผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ หรือติดต่อคู่ค้าใหม่ เพื่อรองรับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ในสภาวะเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ เพื่อให้ธุรกิจสามารถอยู่รอดและเติบโตในอุตสาหกรรมที่แข่งขันอย่างเข้มข้นในยุคปัจจุบัน

6. การวิเคราะห์ปัจจัยและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่คาดว่าจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา

6.1 ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

6.2 ด้านแรงงาน นับวันจะทวีความรุนแรงถ้าอัตราค่าแรงงานปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น

6.3 ด้านราคาพลังงานที่ปรับตัวสูงขึ้น เช่น ค่าไฟฟ้าปรับตัวสูงขึ้น เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้ SME

7. การวิเคราะห์ SWOT

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT) SME

จุดแข็ง (Strengths = S) 1. มีธรรมชาติที่สวยงาม ภูเก็ตมีชื่อเสียงในเรื่องของธรรมชาติที่งดงาม ชายทะเลและชายหาดที่สวยงาม ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญ ที่นักท่องเที่ยวตัดสินใจมาท่องเที่ยว 2. สถานที่ตั้ง ภูเก็ตตั้งอยู่ใกล้กับทะเลและมีการเดินทางที่สะดวกทั้งทางบก ทางอากาศและทางเรือ 3. ศักยภาพท่องเที่ยว ภูเก็ตเป็นที่รู้จักในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ว่าเป็นหนึ่งในเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยมีที่โรงแรมที่พัก สถานบันเทิง และสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลายให้เลือก	จุดอ่อน (Weaknesses) 1. ขาดแรงงาน 2. ท่องเที่ยวมีฤดูกาล High Season/Low Season 3. ขาดเงินทุนหมุนเวียน 4. ขาดองค์ความรู้และนวัตกรรมใหม่ๆ
โอกาส (Opportunities) 1. การเพิ่มความหลากหลายในธุรกิจ SME สามารถพัฒนาและสร้างธุรกิจใหม่ ๆ ที่ให้บริการและผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า 2. พัฒนาการเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารและการตลาดออนไลน์สามารถช่วยให้ธุรกิจ SME เข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้มากขึ้น และเพิ่มโอกาสในการขยายธุรกิจ 3. การเชื่อมโยงเครือข่าย การเข้าร่วมในเครือข่ายธุรกิจหรือองค์กร สามารถสร้างโอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และพันธมิตรทางธุรกิจ เช่น เป็นคู่ค้ากับธุรกิจรายใหญ่ การร่วมมือกับสถาบันการศึกษาหรือองค์กรภาครัฐที่สามารถเสริมสร้างความได้เปรียบและศักยภาพในการเติบโต 4. นโยบายภาครัฐ การมีนโยบายส่งเสริม SME ที่เข้มแข็งจะเป็นกลไกสนับสนุน การสร้างโอกาสให้แก่ SME อย่างเช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี การส่งเสริมการสร้างธุรกิจใหม่ๆ หรือการสนับสนุนการทำนวัตกรรมใหม่ ๆ	อุปสรรค (Threats) 1. การแข่งขันที่เพิ่มขึ้น ธุรกิจในตลาดการท่องเที่ยวมีการแข่งขันสูง เนื่องจากมีธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่อื่นๆ ที่พัฒนาและขยายตัวอย่างรวดเร็ว 2. ภัยคุกคามทางธรรมชาติ ภูเก็ตอาจต้องเผชิญความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติ เช่น พายุหรือดินโคลนถล่ม ภัยแล้ง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อธุรกิจท่องเที่ยวและสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ 3. การคมนาคมขนส่ง ขาดแคลนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของระบบคมนาคม ไม่สอดคล้องกับการเจริญเติบโตของเมือง นอกจากนี้ยังรวมถึงประสิทธิภาพการบริหารจัดการที่ไม่ดีพอ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาการจราจรที่ติดขัด

8. กำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนาจังหวัด 20 ปี และถ่ายทอดในระยะช่วง 5 ปี ของเสา Smart SMEs

ที่	เป้าหมาย	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย			
			พ.ศ. 2566 - 2570	พ.ศ. 2571- 2575	พ.ศ. 2576- 2580	พ.ศ. 2581- 2585
1	พัฒนา และยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการ	ได้รับรองมาตรฐานองค์การมาตรฐานสากลหรือองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน (ISO) มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ฮาลาล และการผลิตทางการเกษตรที่ดี และเหมาะสม (GAP) เป็นต้น	400 ราย	500 ราย	500 ราย	500 ราย
2	เพิ่มยอดขายสินค้าและบริการ	เปรียบเทียบยอดขายที่เพิ่มขึ้น	10-30%	15%	15%	15%
3	พัฒนานวัตกรรม	สินค้าใหม่ ๆ ปรับรูปลักษณ์ Packaging นวัตกรรมเทคโนโลยีใหม่ ๆ นวัตกรรมขนส่งสินค้า นวัตกรรมการเงินอัจฉริยะ	300 ราย	250 ราย	250 ราย	250 ราย
4	เป็นผู้นำตลาดอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย/โลก	จำนวนนักท่องเที่ยว	+10-30%	+15%	+15%	+15%
		อัตราการเข้าพัก Occupancy Rate	70%	72%	75%	80%
		จำนวนเงินที่ใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	+15%	+20%	+25%	+30%

8.1 การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการธุรกิจ

การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการธุรกิจของ SME จะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ และยอดขายของธุรกิจ เช่น การใช้เว็บไซต์ออนไลน์ การตลาดผ่านสื่อโซเชียล และระบบการจัดการการขายออนไลน์ เป็นต้น

8.2 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การลงทุนในการฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งสำคัญที่จะเพิ่มความสามารถในการทำธุรกิจของ SME ในทุกมิติ การพัฒนาทักษะในด้านการบริหารจัดการธุรกิจ เทคโนโลยี การตลาด และการบริการลูกค้า เป็นต้น

8.3 การสร้างพันธมิตรธุรกิจ

การสร้างความร่วมมือกับธุรกิจอื่น ๆ ในภูเก็ต ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจไม่ว่าจะเป็นธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หรือธุรกิจในสาขาอื่น ๆ เช่น การทำงานร่วมกับโรงแรม ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว เป็นต้น จะช่วยเสริมสร้างโอกาสในการขาย และการตลาด รวมทั้งเปิดโอกาสให้กับ SME ในการเข้าถึงตลาดใหม่ ๆ

9.การกำหนดแผนการดำเนินงานที่สำคัญ ที่ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ SME (Pain point)

เงินทุนหมุนเวียน	ให้สถาบันการเงินเป็นที่ปรึกษาในการจัดการบริหารเงินทุน
ด้านการตลาด Online/offline	จัดฝึกอบรมเพิ่มทักษะความรู้
แรงงาน	เติมแรงงานเข้าระบบและพัฒนาทักษะแรงงาน ให้ตรงความต้องการ
เทคโนโลยีและนวัตกรรม	สนับสนุนจากสำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (NIA) และสถาบันทางการศึกษา
พลังงาน	พัฒนามาใช้พลังงานทดแทน เช่น โซลาร์เซลล์ และรถไฟฟ้า
ต้นทุนสินค้าที่เพิ่มขึ้น	สร้างบริษัทกลาง เพื่อจัดซื้อและบริหารคลังสินค้า

ข้อมูลทั่วไปจังหวัดภูเก็ต

พื้นที่ **543 ตร.กม.**

หรือประมาณ **339,396 ไร่**

เขตการปกครอง (ข้อมูล ที่ทำการปกครองจังหวัดภูเก็ต)

3 อำเภอ 17 ตำบล 96 หมู่บ้าน 19 อบต.

1 อบจ.		
1 ทน.	2 ทม.	9 ทต.
6 อบต.		

จำนวนคนที่อยู่ในจังหวัดภูเก็ต

1,200,000 คน

จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ป่า
คิดเป็นร้อยละ 40.22
ของพื้นที่ทั้งหมด

มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) **99,545** ล้านบาท
(ปี 2564)

ภาคการเกษตร

GPP 7,054 ล้านบาท

นอกภาคการเกษตร

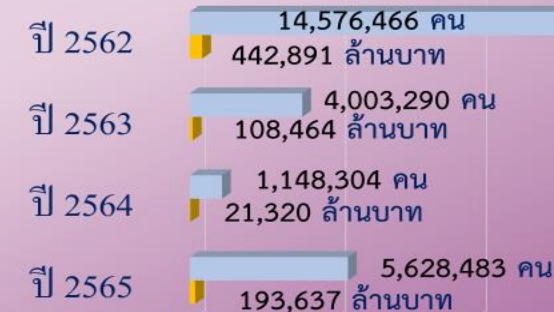
GPP 92,491 ล้านบาท

รายได้ต่อหัวประชากร (GPP PER CAPITA)

165,343 บาท/คน/ปี (ปี 2564)

(ข้อมูล : คลังจังหวัดภูเก็ต ปี 2564)

**ข้อมูล
นักท่องเที่ยว**

■ นักท่องเที่ยว (คน) ■ สร้างรายได้ (ล้านบาท)

(ข้อมูล : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปี 2565)

มาリーน่า

รัฐ
(1 แห่ง)

ฉลอง

เอกชน
(4 แห่ง)

โบ้ทลากูน / รอยัล ภูเก็ต /
ยอร์ช เฮเวน / อ่าวปอ

จุดเด่นของเมืองท่องเที่ยวภูเก็ต

- ชายหาดที่สวยงาม
- ศูนย์รวมธุรกิจความบันเทิง
- แหล่ง shopping
- ชุมชนท่องเที่ยว

ข้อมูลหน่วยงานราชการในจังหวัดภูเก็ต 150 หน่วยงาน / 13,564 คน

ส่วนกลาง 97 หน่วยงาน

จำนวนคน 9,900 คน (70%)

กระทรวง / กรม ในพื้นที่

ตำรวจ , ศึกษาธิการ , ชลประทาน , ธารักษ์ ,
สรรพากร, อุทยาน, แขวงทางหลวง,เจ้าท่าภูมิภาค,
หน่วยงานที่มักลงท้ายด้วย เขต / ภาค ฯลฯ

งบประมาณ

ประมาณ 3,600 ล้านบาท

(ข้อมูล : คลังจังหวัดภูเก็ต , 2566)

ส่วนภูมิภาค 34 หน่วยงาน

จำนวนคน 2,368 คน (20%)

ผู้ว่าราชการจังหวัด

หน่วยงานที่มักลงท้ายด้วย “จังหวัด”

งบพัฒนาจังหวัด

ประมาณ 160 ล้านบาท

(ข้อมูล : คลังจังหวัดภูเก็ต , 2566)

ส่วนท้องถิ่น 19 หน่วยงาน

จำนวนคน 1,296 คน (10%)

อบจ. / เทศบาล / อบต.

126

งบประมาณ

ประมาณ 6,200 ล้านบาท

งบของท้องถิ่นเอง

1,904 ล้านบาท

งบที่รัฐบาลจัดสรรให้

4,364 ล้านบาท

(ข้อมูล : สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต , 2566)

รวบรวมโดย สำนักงานจังหวัดภูเก็ต (กลุ่มงานยุทธศาสตร์ฯ)

การจัดทำแผนแม่บท 10 เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม จังหวัดอุกันต์ ระยะ 20 ปี

ระหว่างวันที่ 8 - 12 พฤษภาคม 2566

ณ ห้องประชุม ราไว้ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุกันต์ จังหวัดอุกันต์

ช่วงเช้า (เวลา 08.30 - 12.30 น.)

จันทร์ที่ 8	■	Education Hub	(ศึกษาธิการจังหวัดอุกันต์)
อังคารที่ 9	■	Marina Hub	(เจ้าท่าภูมิภาค สาขาอุกันต์)
พุธที่ 10	■	Medical & Wellness Hub	(สาธารณสุขจังหวัดอุกันต์)
พฤหัสบดีที่ 11	■	Tourism	(ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดอุกันต์)
ศุกร์ที่ 12	■	Smart City	(สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล)

ช่วงบ่าย (เวลา 13.00 - 17.00 น.)

จันทร์ที่ 8	■	MICE City	(สสปน.)
อังคารที่ 9	■	Gastronomy	(มหาวิทยาลัยราชภัฏอุกันต์)
พุธที่ 10	■	Fusion Farm	(เกษตรจังหวัดอุกันต์)
พฤหัสบดีที่ 11	■	Sports Tourism	(ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดอุกันต์)
ศุกร์ที่ 12	■	Tuna Hub	(ประมงจังหวัดอุกันต์)

การจัดทำแผนแม่บท 10 เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม

แผนแม่บท 10+ เสาหลัก ระยะ 20 ปี

<https://www.phuket.go.th/webpk/contents.php?str=plan2>

เป้าหมายการพัฒนาจังหวัดภูเก็ต 20 ปี (พ.ศ. 2566 - 2585)

แผนแม่บท 10 เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดภูเก็ต ระยะ 20 ปี

- 1. แผนแม่บท Gastronomy City (PDF)
- 1. แผนแม่บท Gastronomy City (WORD)
- 2. แผนแม่บท Education Hub (PDF)
- 2. แผนแม่บท Education Hub (WORD)
- 3. แผนแม่บท Maritime Destination Hub (PDF)
- 3. แผนแม่บท Maritime Destination Hub (WORD)
- 4. แผนแม่บท Medical Wellness Hub (PDF)
- 4. แผนแม่บท Medical Wellness Hub (WORD)
- 5. แผนแม่บท MICE City (PDF)
- 5. แผนแม่บท MICE City (WORD)
- 6. แผนแม่บท Smart City (PDF)
- 6. แผนแม่บท Smart City (WORD)
- 7. แผนแม่บท Sports Tourism (PDF)
- 7. แผนแม่บท Sports Tourism (WORD)
- 8. แผนแม่บท Tourism (PDF)
- 8. แผนแม่บท Tourism (WORD)
- 9. แผนแม่บท Fisheries Hub (PDF)
- 9. แผนแม่บท Fisheries Hub (WORD)
- 10. แผนแม่บท Fusion Farm (PDF)
- 10. แผนแม่บท Fusion Farm (WORD)
- 10+. แผนแม่บท Smart SMEs (PDF)
- 10+. แผนแม่บท Smart SMEs (WORD)

แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต 5 ปี (พ.ศ. 2566 - 2570)

- แผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต 5 ปี (พ.ศ. 2566 - 2570) ฉบับทบทวน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567

วิสัยทัศน์จังหวัดภูเก็ต หรือเป้าหมายการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ต ตามแผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566 - 2570)

“ศูนย์กลางการท่องเที่ยว การศึกษา นวัตกรรมบริการ

ในระดับมาตรฐานนานาชาติ และการพัฒนาที่ยั่งยืน”

(a Hub of International Standard for Sustainable Development of Tourism,
Education, and Innovations in Service Providing)

130

- ★ ภูเก็ตเมืองท่องเที่ยวระดับนานาชาติ (Tourism)
- ★ ภูเก็ตเมืองแห่งการศึกษาระดับนานาชาติ (Education)
- ★ นวัตกรรมบริการในระดับนานาชาติ (Smart City and Mobility)
- ★ การพัฒนาที่ยั่งยืน

3 ประเด็นการพัฒนา

1 การพัฒนาสู่เมืองเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมและบริการมูลค่าสูงระดับนานาชาติ

Agricultural Products / Smart City / Sports Tourism / City of Gastronomy / Medical Hub /
Marina Hub / Tuna Hub / International Education / MICE CITY

2 การพัฒนาเมืองเพื่อรองรับการเติบโตที่ทันสมัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

Environment / Infrastructure & Logistics / Green City / Universal Design

3 การพัฒนาคน ชุมชน สังคม บริการรัฐ และการจัดการความมั่นคงปลอดภัย และความสงบเรียบร้อย

Human Capital Development / Maintaining Domestic Peace / Modernising the Public Sector

“ชี้ชัด คัดกรอง”

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต

“10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม”

GEM³S³F²T

Disruptions
เทคโนโลยี
โรคระบาด
ภัยธรรมชาติ

เศรษฐกิจจากท่องเที่ยว
(เสาเดียว)

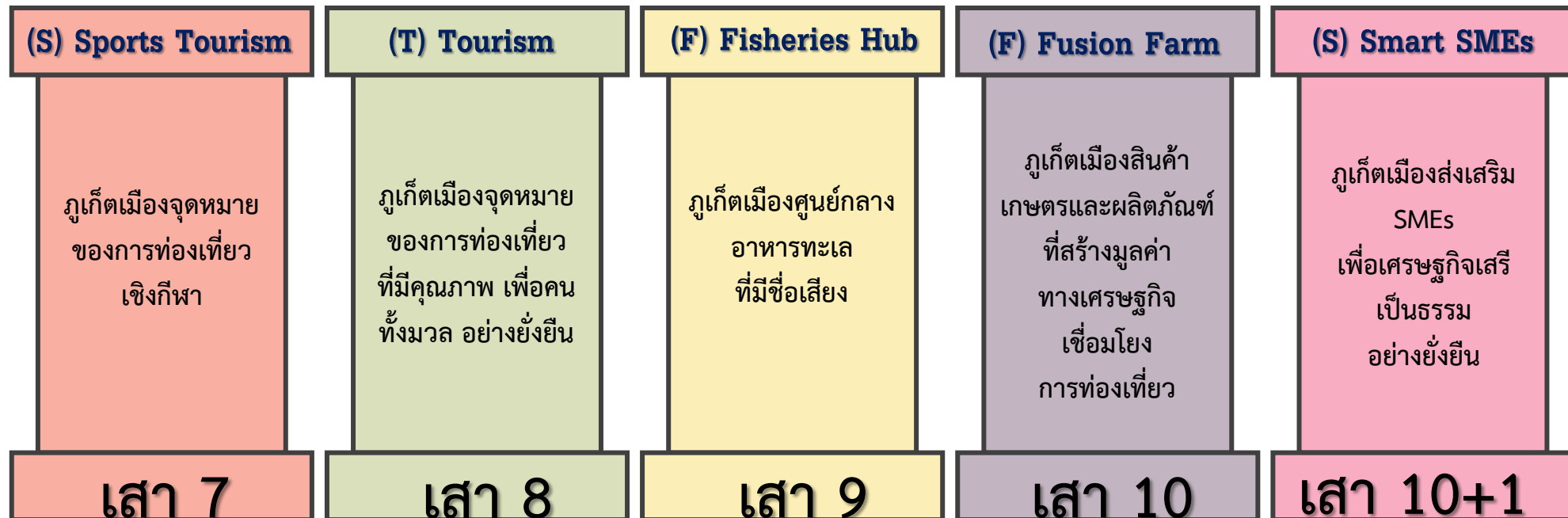
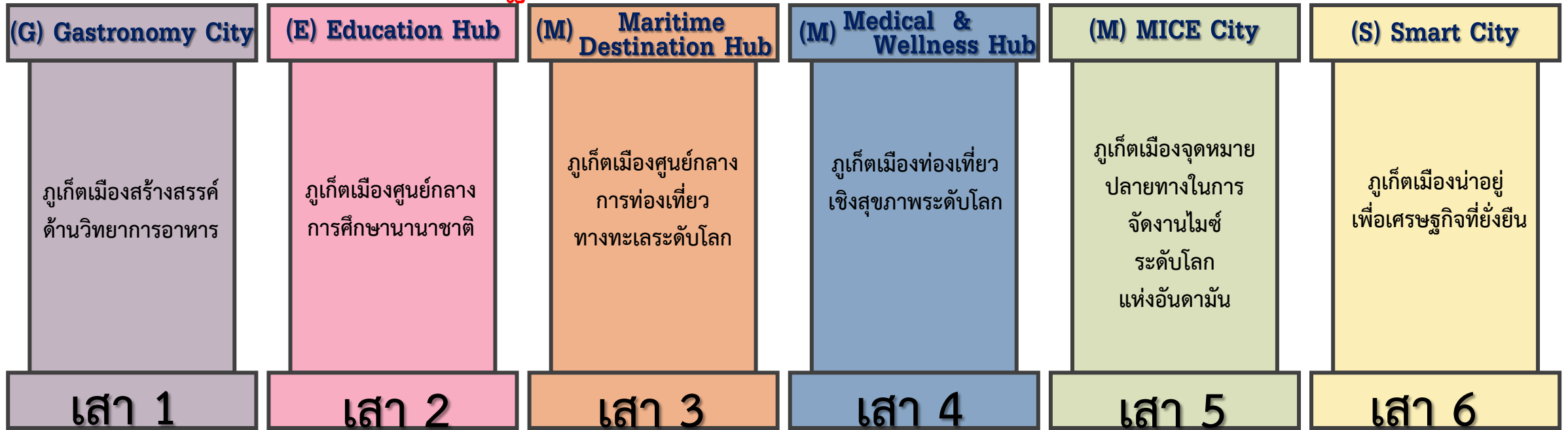

หลักคิด

- 1 สร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน
- 2 ลดความเหลื่อมล้ำ
- 3 พัฒนาที่ยั่งยืน

“10+ เสาหลัก”
GEM³S³F²T

ความเชื่อมโยงระหว่าง 6 ยุทธศาสตร์ชาติ และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต “10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม”

6 ยุทธศาสตร์ชาติ

10+ เสาหลัก

GEM³S³F²T

1 (G) Gastronomy City

2 (E) Education Hub

3 (M) Maritime Destination Hub

4 (M) Medical & Wellness Hub

5 (M) MICE City

6 (S) Smart City

7 (S) Sports Tourism

8 (S) Smart SMEs

9 (F) Fisheries Hub

10 (F) Fusion Farm

11 (T) Tourism

ความเชื่อมโยงระหว่างแผนชาติ ฉบับที่ 13 (13 หมายเหตุ) และ 10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม

13 หมายเหตุ

10+ เสาหลัก

GEM³S³F²T

เกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

การท่องเที่ยวเน้นคุณภาพและความยั่งยืน

ฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า

การแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

ประตูการค้าการลงทุนและโลจิสติกส์

ดิจิทัลและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ

SMEs ที่เข้มแข็งแข่งขันได้

พื้นที่และเมืองอัจฉริยะ

ความยากจนข้ามรุ่นและความคุ้มครองทางสังคม

เศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

ภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กำลังคนสมรรถนะสูง

ภาครัฐที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพ

1 (G) Gastronomy City	●	●		●				●	●			●	●
2 (E) Education Hub		●	●	●		●		●	●		●	●	●
3 (M) Maritime Destination Hub		●	●		●	●		●		●	●	●	●
4 (M) Medical & Wellness Hub		●		●		●	●	●	●	●	●	●	●
5 (M) MICE City		●		●		●		●			●	●	●
6 (S) Smart City	●	●	●		●	●	●	●	●	●	●	●	●
7 (S) Sports Tourism		●				●		●				●	●
8 (S) Smart SMEs	●	●		●	●	●	●	●	●			●	●
9 (F) Fisheries Hub		●			●		●	●	●	●	●	●	●
10 (F) Fusion Farm	●	●		●		●	●	●	●	●	●	●	●
11 (T) Tourism	●	●		●			●	●		●	●	●	●

ความเชื่อมโยงระหว่าง 17 เป้าหมาย SDGs และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต “10+ เสาหลักทางเศรษฐกิจและสังคม”

17 เป้าหมาย SDGs

10+ เสาหลัก

GEM³S³F²T

1 (G) Gastronomy City																
2 (E) Education Hub																
3 (M) Maritime Destination Hub																
4 (M) Medical & Wellness Hub																
5 (M) MICE City																
6 (S) Smart City																
7 (S) Sports Tourism																
8 (S) Smart SMEs																
9 (F) Fisheries Hub																
10 (F) Fusion Farm																
11 (T) Tourism																

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

GASTRONOMY CITY

ภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์

ด้านวิทยาการอาหารที่ปลอดภัย ดีต่อสุขภาพ
และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ¹³⁷

ภูเก็ต

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหาร
ที่ปลอดภัย ดีต่อสุขภาพและเป็นมิตร
กับสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ

เสา 1

(G) Gastronomy City

(มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต)

11 ธันวาคม 2558

เมืองภูเก็ตได้รับการประกาศ
เป็น 1 ใน 18 เมืองเครือข่าย
สร้างสรรค์ด้านวิทยาการ
อาหารของยูเนสโก

ภูเก็ตเป็นเมืองแรก
ของไทย และของอาเซียน
โดย ยูเนสโกจะประเมิน
การดำเนินงานทุก ๆ 4 ปี

สโลแกน
“Good Food ,
Good Health ,
Good Spirit”

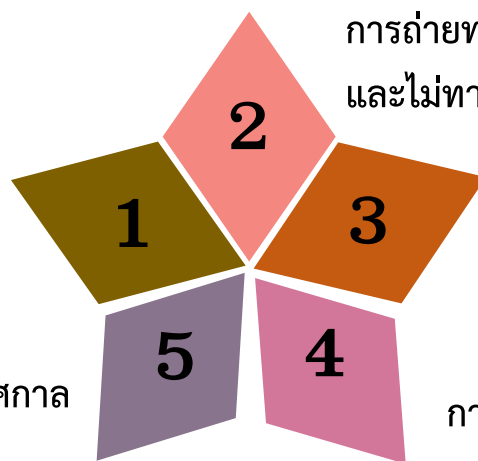
แนวคิด Creative City

138

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

แหล่งวัตถุดิบปลอดภัยสำหรับผลิตอาหารพื้นเมือง

การประชาสัมพันธ์และงานเทศกาล

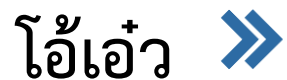
การถ่ายทอดภูมิปัญญาอาหารพื้นเมืองผ่านระบบการศึกษาทั้งที่เป็นทางการ
และไม่ทางการ

การวิจัยสร้างองค์ความรู้

การพัฒนาคนเพื่อขับเคลื่อน Gastronomy

Soft Power

อารมณ์

ตึก “ซิโน-ยูโรเปียน”

EDUCATION HUB

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการศึกษานานาชาติ
พัฒนาสู่ความเป็นพลเมืองโลก
ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการศึกษานานาชาติ ที่พัฒนาคน
สู่ความเป็นพลเมืองโลก และลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

เสา 2

(E) Education Hub

(สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต)

★
คนต่งห่อ
หมายถึง
คนดีรอบด้าน

★
โรงเรียนเอกชนนานาชาติ 12
โรงเรียน / นักเรียน 3,000 คน
(กำลังเพิ่มอีก 3 โรงเรียน)
สร้างรายได้ประมาณ
4,000 ล้านบาท/ปี

★
โครงการ
Partnership School
ด้านภาษา

★
แต่ภูเก็ตยังมี
จำนวนนักเรียนนอกระบบ
การศึกษาภาคบังคับ
10,943 ราย (ยากจน /
พิการ / ไม่มีตัวตน , ...)

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

การจัดตั้งมหาวิทยาลัยนานาชาติ

การสร้างภาคีเครือข่ายความร่วมมือในการขับเคลื่อนงาน

1
การสร้างโอกาส ความเสมอภาคทางการศึกษา และลดความเหลื่อมล้ำ
เน้นมาตรฐานทางการศึกษาที่ใกล้เคียงกัน จนจบการศึกษาภาคบังคับ (ม.3)

2
การพัฒนาคนในแต่ละช่วงวัย ให้เต็มตามศักยภาพ
มีทักษะที่หลากหลายในการประกอบอาชีพ

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการศึกษานานาชาติ ที่พัฒนาคน
สู่ความเป็นพลเมืองโลก และลดความเหลื่อมล้ำ
ทางการศึกษา

เน้นส่งเสริมให้จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองศูนย์กลางของการศึกษาในระดับนานาชาติ

MARITIME DESTINATION HUB

143

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยว
ทางทะเลระดับโลก

สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาภูเก็ต

(M) Maritime Destination Hub

(สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาภูเก็ต)

- ★ ภูเก็ตมี
 - ท่าเทียบเรือน้ำลึก 1 ท่าเรือ (แหลมพันวา)
 - ท่าเทียบเรือเพื่อการท่องเที่ยวที่สำคัญ 5 ท่าเรือ ได้แก่ ฉลอง , อ่าวปอ , ยอร์ชเฮเวน (ไม้ขาว) , รอยัล ภูเก็ต (ต.เกาะแก้ว) , โบ๊ท ลากูน (ต.เกาะแก้ว)

★ ทำอย่างไร ภูเก็ตจะได้เป็น “ต้นทาง” (Home Port) ของการท่องเที่ยวทางทะเล ?

★ นักท่องเที่ยวเรือสำราญประมาณ 4,000 คน ใช้จ่ายเฉลี่ย 6,000 บาท/คน/วัน (เรือสำราญขึ้นฝั่งภูเก็ต 1 วัน สร้างรายได้ 20 ล้านบาท)

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

1

การพัฒนาศักยภาพท่าเทียบเรือ
ขนาดใหญ่ (Ferry) ท่าเทียบเรือ
สำราญขนาดใหญ่
(Cruise Terminal)

2

การเร่งรัดรัฐบาลทบทวน
กฎหมาย และระเบียบที่เป็น
อุปสรรค

3

การพัฒนาการท่องเที่ยว
ทางทะเล

4

การพัฒนาบุคลากร
ในอุตสาหกรรม Maritime

5

การส่งเสริมอุตสาหกรรม
โรงเรียนต่อเรือ / อุเรือยอร์ช

6

ความปลอดภัยของ
นักท่องเที่ยวทางทะเล

7

การสนับสนุนสถาบัน
การศึกษา สร้างหลักสูตรรองรับ
Maritime Destination Hub

(M) Maritime Destination Hub

ภูเก็ต

เมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยว

ทางทะเลระดับโลก

โครงการพัฒนาท่าเรือท่องเที่ยวในภูมิภาค (วงแหวนอันดามัน)

(สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาภูเก็ต)

ท่าเรือท่าเลน จ.กระบี่

ท่าเรือมานะห์ จ.พังงา

ท่าเรือช่องตลาด จ.พังงา

ท่าเรืออ่าวปอ จ.ภูเก็ต

โครงการพัฒนาท่าเรือสำราญขนาดใหญ่ (Cruise Terminal)

ทางบก - 210 นาที

145 กม./ 210 นาที

ท่าเทียบเรือฝั่งกระบี่

41 กม/ 50 นาที

สนามบินภูเก็ต

20 กม

ท่าเทียบเรือฝั่งภูเก็ต

สนามบินกระบี่

36 กม.

กระบี่

ทางน้ำ - 97 กม./120 นาที

(รวมเวลาจากสนามบินมาท่าเรือ)

เส้นทางการเดินเรือในอนาคต

1. ท่าเทียบเรือมานะห์ (เกาะยาวน้อย)

2. ท่าเทียบเรือช่องตลาด (เกาะยาวใหญ่)

3. ท่าเทียบเรือท่าเลน จ.กระบี่

4. ท่าเทียบเรืออ่าวปอ จ.ภูเก็ต

145

MEDICAL & WELLNESS HUB

ภูเก็ตเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ
ระดับโลก

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

★ โครงการยกระดับการท่องเที่ยว เชิงสุขภาพจังหวัดภูเก็ต สู่เมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก งบ 1,411.70 ล้านบาท โดย โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต	★ โครงการศูนย์สุขภาพนานาชาติอันดามัน งบ 5,116 ล้านบาท โดย ม.อ.ภูเก็ต	★ โครงการ Phuket Health Sandbox (Digital Health Post) โดย อบจ. ภูเก็ต
★ รายได้จากการให้บริการสาธารณสุข กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ปี 2565 ได้ 133 ล้านบาท (ตั้งเป้าเพิ่มร้อยละ 5)	★ เน้นเพิ่มจำนวนสถานประกอบการ เพื่อสุขภาพ อาทิ ปี 2565 สปา 142 แห่ง , คลินิกเอกชน ด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ 3 แห่ง	★ - โรค NCDs - ผู้สูงอายุ - ผู้ป่วยติดเตียง ฯลฯ

- โครงการยกระดับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจังหวัดภูเก็ต
สู่เมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพระดับโลก (งบ 1,411.70 ล้านบาท)

- ศูนย์สุขภาพนานาชาติอันดามัน
(งบ 5,116 ล้านบาท)

MICE City

ภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทาง
ในการจัดงานไมซ์ระดับโลกแห่งอันดามัน

สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน)

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทางในการจัดงานไมซ์ระดับโลกแห่งอันดามัน

เสา 5

(M) MICE City

(สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน))

❖ Meetings / Incentive Travel / Conventions (Conferences) / Exhibitions (Events)

★ Quality Visitors
ใช้จ่ายมากกว่า
นักท่องเที่ยวทั่วไป
3 - 4 เท่า

★ จังหวัดภูเก็ตยังขาดสถานที่สำหรับ
จัดงานประชุมขนาดใหญ่ ซึ่งขณะนี้
มีเพียงศูนย์ประชุมมหาวิทยาลัย
ราชภัฏภูเก็ต จุได้ 2,500 ที่นั่ง

★ ปัญหาเรื่องระบบขนส่ง
มวลชนสาธารณะ

★ การที่ประเทศไทยเสนอตัว
เป็นเจ้าภาพจัดงาน
Specialised Expo
ปี 2028 ที่จังหวัดภูเก็ต¹⁵⁰

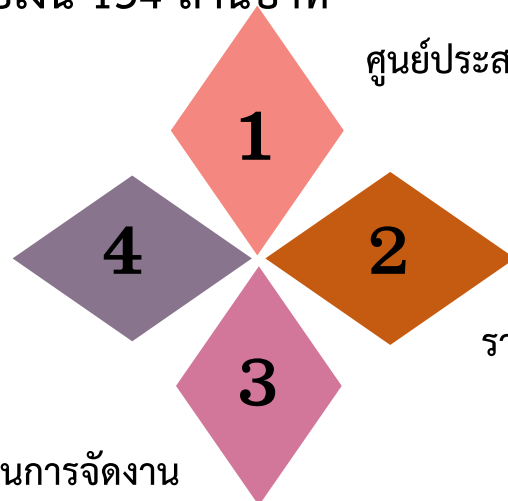
❖ ปี 2565 ภูเก็ตมีนักท่องเที่ยว MICE 42,937 คน ใช้จ่ายเงิน 134 ล้านบาท

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

Ranking จุดหมายปลายทางในการจัดประชุมนานาชาติตามดัชนี
International Congress and Convention Association (ICCA)

ผู้ประกอบการที่อยู่ในอุตสาหกรรม MICE ที่มีมาตรฐานในการจัดงาน

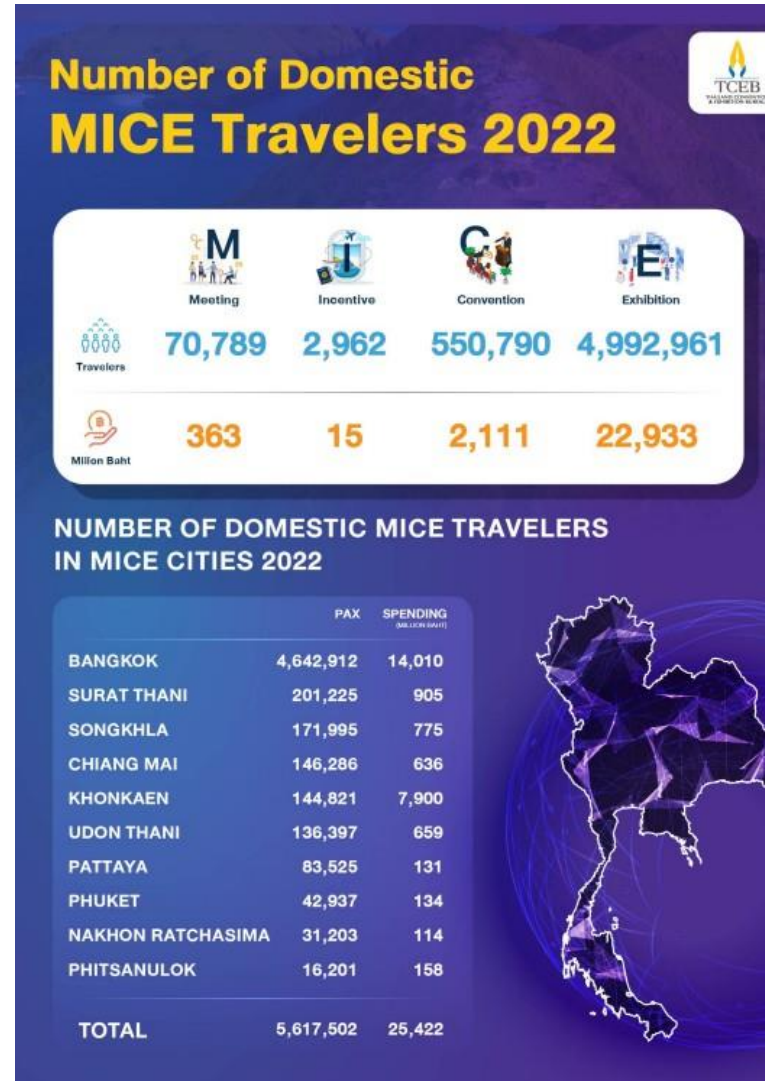
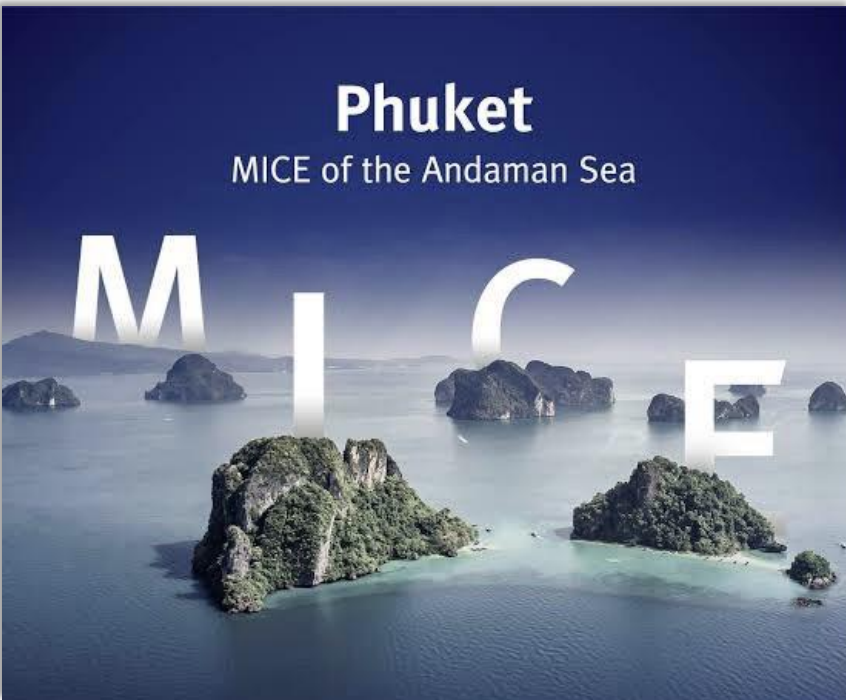
ศูนย์ประสาน MICE ครบวงจร

รายได้จากอุตสาหกรรม MICE เพิ่มขึ้น (นักท่องเที่ยว , จำนวนงาน)

เสา 5 (M) MICE City

» ภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทาง
ในการจัดงานไมซ์ระดับโลกแห่งอันดามัน

(สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน))

SMART CITY

ภูเก็ตเมืองน่าอยู่ เพื่อเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล สาขาภาคใต้ตอนบน

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองน่าอยู่ เพื่อเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

เสา 6

(S) Smart City

(สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล สาขาภาคใต้ตอนบน)

❖ กระแส Workation / กระแส Work from Anywhere

★ การบูรณาการเชื่อมโยง กล้อง CCTV (องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น , สถานีตำรวจ)	★ Smart Piers (ท่าเรืออ่าวปอ , วิเศษฐ์พินา , รัชฎา)	★ City Data Platform (เน้นข้อมูลด้านการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย และปัจจุบัน มีที่เทศบาลตำบลวิชิต และเทศบาลเมืองป่าตอง)	★ Phuket Health Sandbox	★ Trafy Fondue
---	--	---	-------------------------------	-------------------

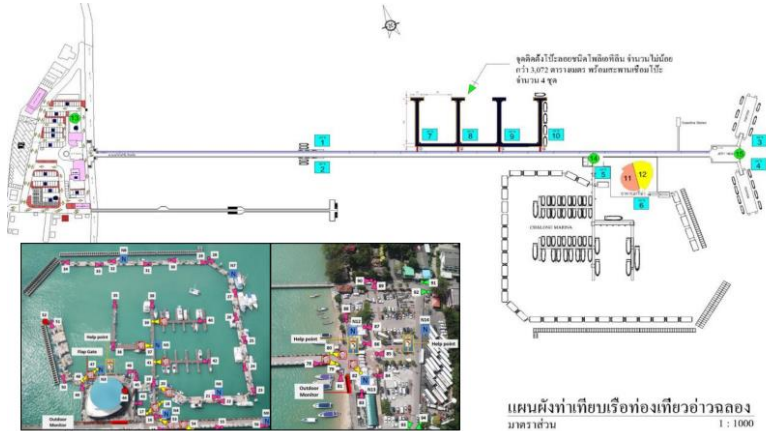
153

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตจะต้อง Smart ใน 7 เรื่อง ได้แก่ Environment , Economy , Energy , Governance , Living , Mobility , People

● นักเรียน นักศึกษา
● แรงงาน

ท่าเทียบเรืออ่าวฉลองอัจฉริยะ

บูรณาการระบบบริหารจัดการ การแพทย์ฉุกเฉิน

154

โครงการระบบกล้องโทรทัศน์
วงจรปิด CCTV
พร้อมระบบควบคุม

(สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล สาขาภาคใต้ตอนบน)

SPORTS TOURISM

ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองจุดหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

เสา 7

(S) Sports Tourism

(สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต)

★ ทำแล้ว / ทำอยู่

Laguna Phuket International Marathon
(งานวิ่งมาราธอน)

Oceanman Thailand (ว่ายน้ำนานาชาติ)

Laguna Phuket Triathlon (ไตรกีฬา)

Spartan Asia Pacific Championship (วิ่งวิบาก)

การแข่งขันเรือใบ

★ การจัดกิจกรรมกีฬา เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่ 1 ก.ค. 2564 – 30 ก.ย. 2565
สร้างรายได้ให้จังหวัดภูเก็ตกว่า 2,170 ล้านบาท โดยเน้นกระตุ้นเศรษฐกิจชุมชน

★ ทำต่อ

1

โครงการก่อสร้างศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติจังหวัดภูเก็ต

2

โครงการสะพานหินซิดี

JET SKI PRO TOUR 2023

Laguna Phuket Marathon 2023

Laguna Phuket Triathlon

กีฬาเชื่อมความสัมพันธ์หน่วยงานราชการ “ภูเก็ตเกมส์”

TOURISM¹⁵⁸

ภูเก็ตเมืองจุดหมาย
ของการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ
เพื่อคนทั้งมวลอย่างยั่งยืน

สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต

ข้อมูล
นักท่องเที่ยว

ยุคโควิด

ปี 2562

14,576,466 คน
442,891 ล้านบาท

ปี 2563

4,003,290 คน
108,464 ล้านบาท

ปี 2564

1,148,304 คน
21,320 ล้านบาท

ปี 2565

5,628,483 คน
193,637 ล้านบาท

■ นักท่องเที่ยว (คน) ■ สร้างรายได้ (ล้านบาท)

(ข้อมูล : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปี 2565)

เฉพาะปี 2566

5 เดือนแรก

(ม.ค. – พ.ค.)

นักท่องเที่ยว 4,654,447 คน

รายได้ 147,826 ล้านบาท

การท่องเที่ยวโดยชุมชน
Community – Based
Tourism

ASEAN = ชุมชนย่านเมืองเก่าภูเก็ต

กรมการท่องเที่ยว 5 แห่ง

ย่าน
เมืองเก่า

บ้าน
กมลา

บ้าน
บางโรง

บ้าน
ลิพอนใต้

บ้าน
บางเทา

FISHERIES HUB

ภูเก็ตเมืองศูนย์กลางอาหารทะเลที่มีชื่อเสียง

สำนักงานประมงจังหวัดภูเก็ต

เรือประมงเบ็ดราวทูน่า
สัญชาติไต้หวัน

จังหวัดภูเก็ตมีชาวประมง
พื้นบ้าน 3,192 ราย

สัตว์น้ำสร้างรายได้สูง ได้แก่ กุ้งมังกร
ปลาช่อนทะเล ปลากะพงทอง หอยมุก
สาหร่ายทะเล ฯลฯ

162

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

การเพิ่มศักยภาพกลุ่มชาวประมงพื้นบ้าน

1

ทบทวนระเบียบกฎหมายโดยส่งเสริมภาคเอกชนให้สะดวกในการลงทุน

2

ผลักดันให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางตลาดการค้าสัตว์น้ำ
และผลิตภัณฑ์ประมงในอาเซียน

3

»» การฝึกอบรมการแปรรูปสัตว์น้ำ
และการผลิตผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ
เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว

»» การสร้างความเข้มแข็งกลุ่มการผลิตด้านประมง

FUSION FARM

ภูเก็ตเมืองสินค้าเกษตร
และผลิตภัณฑ์ที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ
เชื่อมโยงการท่องเที่ยว

วิสัยทัศน์

ภูเก็ตเมืองสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ที่สร้างมูลค่า
ทางเศรษฐกิจ เชื่อมโยงการท่องเที่ยว

เสา

10

(F) Fusion Farm

(สำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต)

❖ รายได้ของคนภูเก็ตมาจากภาคการเกษตรแค่ 7 % (GPP)

★
จังหวัดภูเก็ตใช้พื้นที่

★
GI สับปะรดภูเก็ต , ส้มควาย , ทุเรียน

★
การทำเกษตรสมัยใหม่ และใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะ

★
พัฒนา Smart Farmer & Young Smart Farmer

-	ปลูกไม้ผล ไม้ยืนต้น (มากที่สุด)	86,605 ไร่
-	ปลูกพืชผัก	1,617 ไร่
-	ปลูกสับปะรดภูเก็ต	913 ไร่
-	นาข้าว	73 ไร่
-	พืชสมุนไพร	40 ไร่
-	ไม้ดอกไม้ประดับ	23 ไร่

»» การบริหารจัดการแปลงเกษตรในอนาคต

««

สสว. »

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม

SMART SMEs

ภูเก็ตเมืองส่งเสริม SMEs

เพื่อเศรษฐกิจสีเขียว เป็นธรรม อย่างยั่งยืน

SME

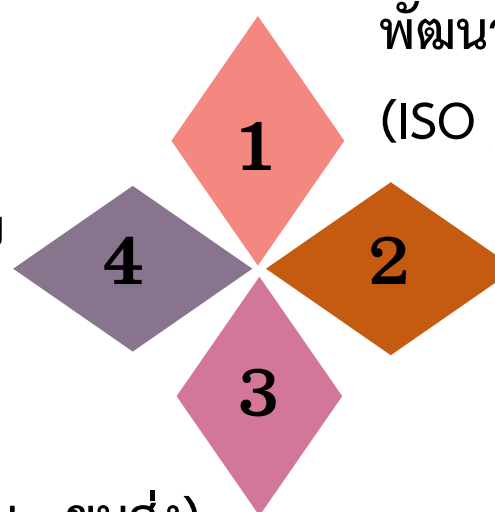
★ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมี 46,335 ราย

★ สร้างรายได้ 121,056 ล้านบาท

แผนการดำเนินงานที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

เป็นผู้นำตลาดอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเอเชีย

พัฒนานวัตกรรม (Packaging , การเงิน , ขนส่ง)

พัฒนาและยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการ
(ISO , มอก. , อย. , ฮาลาล)

เพิ่มยอดขายสินค้าและบริการ

เสา 10+1 (S) Smart SMEs >>

ภูเก็ตเมืองส่งเสริม SMEs เพื่อเศรษฐกิจสีเขียวอย่างยั่งยืน

การติดตามประเมินผลแผนแม่บท 10+ เสาหลัก

ติดตามประเมินผล “ทุกเดือน” ผ่านการรายงาน ในที่ประชุม
กรมการจังหวัด และหัวหน้าหน่วยงานราชการ

ติดตามประเมินผล รอบ 6 เดือน นั้นหมายถึง ปีละ 2 ครั้ง
เป็นการประชุมใหญ่ ทุกภาคส่วน ในการประชุมนี้ จะพิจารณาดูว่า
เสาหลักไหน สร้างรายได้ในทางเศรษฐกิจเท่าไร สร้างผลกระทบ
เชิงบวกต่อสังคมมากน้อยแค่ไหน ฯลฯ ... จะยุบเสา จะเพิ่มเสา
หรือจะไปต่ออย่างไร เวทีนี้จะคุยกัน

คณะผู้จัดทำ

1. สำนักงานจังหวัดภูเก็ต
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
3. สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ต
4. สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาภูเก็ต
5. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต
6. สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน)
7. สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล สาขาภาคใต้ตอนบน
8. สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต
9. สำนักงานประมงจังหวัดภูเก็ต
10. สำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต
11. สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำนักงานจังหวัดภูเก็ต ขอขอบคุณทุกเว็บไซต์
ผู้เขียน ผู้จัดพิมพ์ หนังสือทุกเล่ม
ที่ใช้ประกอบข้อมูลในหนังสือเล่มนี้